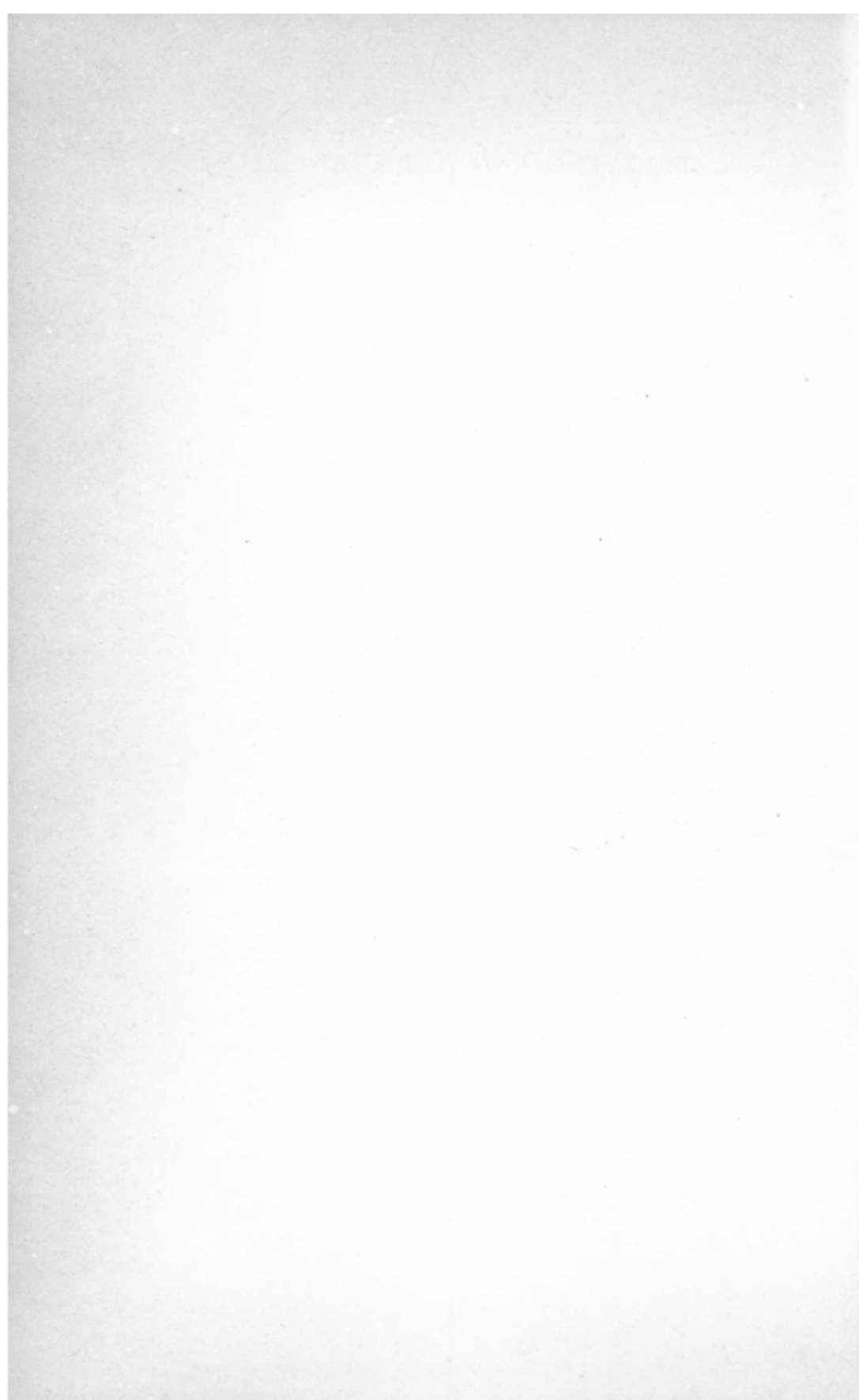

BELEVING VAN HET EVANGELIE

BELEVING VAN HET EVANGELIE

ALS INWIJDING
IN DE MYSTERIËN VAN
JEZUS CHRISTUS

VERDUIDELIJKT DOOR
ONTSLUIERING VAN
HET EVANGELIE NAAR MARCUS

DOOR

J. W. KAISER

SERVIRE/WASSENAAR

GENESIS

HOOFDSTUK 20 VS. 2, 10-12, 16-18

'Neem nu uw zoon, uw enig kind dat gij zo liefhebt,... en offer hem op een der bergen dien Ik u zal noemen.'* -

'En Abraham strekte zijn hand uit en nam het mes om zijn zoon te slachten.'
'Maar de engel des Heren riep tot hem van den hemel en zeide:...
'Sla uw hand niet aan den jongen, en doe hem niets. Want nu weet Ik, dat gij God eerbiedigt en uw zoon, uw enig kind, Mij niet onthouden hebt.' -

... 'Daarom dat gij dit gedaan hebt en uw zoon, uw enige, Mij niet onthouden hebt, voorwaar Ik zal u grotelijks zegenen, en uw zaad zeer vermenigvuldigen, als de sterren des hemels en als het zand aan den oever der zee;...
'En in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde, naardien gij Mijn Stem gehoorzaam zijt geweest.'

* dat is: Uw 'Ik.'

INLEIDING

DE EVANGELIËN zijn in den loop der eeuwen vele malen vertaald, en wel steeds met grote toewijding; meestal ook met grote kennis. Vertalen eist evenwel meer dan kennis en toewijding. Want vertalen is tegelijk vertolken. Vertalen eist meer dan kennis van beide talen. Vertalen eist verstaan.

En wie kan in waarachtigheid verklaren, dat hij het Evangelie geheel verstaat? Wie durft ontkennen, dat het 'Openen van het verstand' (Lukas 24 : 45) het Inzicht schenken, dat de opgestane Christus aan de Elven verricht, in wezen niets van doende heeft met de kennis en de oriëntering die een mens zichzelf al concentrerende en studerende verschaft?

Indien de mensheid die het Evangelie leest en bestudeert en propageert, het werkelijk verstaan had, zou de wereldtoestand dan zo kunnen zijn, als nu?

Men heeft de Leer van Jezus niet verstaan. Men heeft alleen getracht het Evangelie te benutten voor de zelfhandhaving en de zelfverheerlijking. Men heeft het dienstbaar gemaakt aan de algemene strategie om een bepaalde staatsvorm, althans een wezenlijk op levensangst gebouwde uitbuitingstactiek door te zetten. Gewetenloos is de tegenstelling tussen woord en daad, belijdenis en werkelijke gemoedstoestand gecontinueerd en geconsolideerd, totdat, nu eindelijk, de grootste crisis die de wereld ooit heeft ondergaan, gekomen is.

Toch hebben tallozen hun liefde voor het Evangelie niet bewust verloochend. Die liefde is spontaan. De menselijke ziel herkent, juist zonder het bemiddelend verstand, dat in het Evangelie Waarheid, Liefde en Genade wordt geboden mits men het aanvaardt. Maar om het te aanvaarden moet het eeuwenlang getrainde stelsel van zelfhandhaving met zijn talloze normen, regels en gewoonten worden losgelaten.

En de mens heeft altijd geprobeerd die twee oncombineerbaren te combineren; het Evangelie te aanvaarden, maar de zelfhandhavingstactiek niet prijs te geven. Dit leidde tot periodieke ontladingen, want de ziel heeft haar limiet van spanningdraging. Maar de innerlijke leugen wordt door die ontladingen natuurlijk niet genezen. En de vernietiging van altijd weer naar buiten geprojecteerde, illusoire 'vijanden' is allengs

INLEIDING

evidente zelfvernietiging geworden. Maar hoe groot de onrust en bezorgdheid ook geworden zijn, nòg is de mensheid als collectiviteit niet bereid de fatale methodiek van streving naar 'geluk' of 'vrede' met sluwheid en geweld, te verwerpen.

Het Evangelie belichaamt het Heils-*geheim*, de *Mysteriën* van Jezus. Uit vrees van beïnvloeding door de Griekse en Aziatische *Mysteriën* is het Griekse woord *Mysterion* altijd door *Geheim* vertaald, en daardoor helaas de schijn bevorderd, dat het met de *Leer* van Jezus om 'iets vertelbaars' gaat.

Mysteriën kunnen niet worden meegedeeld en op die wijze gekend. Zij zijn gesluierd en worden slechts geopenbaard, onthuld door zelf te beleven wat voor niet-belevers steeds *Mysterie* blijven zal. *Mysteriën* worden slechts geopenbaard aan *Inwijdelingen*.

Inwijdelingen in de *Mysteriën* van Jezus, zijn geen studenten, catechisanten of bestudeerders van welke soort ook, geen kennis- of kundigheid-verwervers of -verspreiders, doch alleen daadwerkelijke volgelingen van den *Meester* aller *Meesters*.

En tevergeefs heeft de mensheid getracht af te dingen op de onverbloemde uitspraak in het Evangelie zelf:

In veel gelijkenissen sprak Hij het Woord tot hen, naarmate zij het konden 'horen'; en zonder gelijkenissen sprak Hij tot hen niet.

Maar afzonderlijk aan Zijn (eigen) volgelingen verklaarde Hij alles.

(MARCUS IV : 33-34)

U is gegeven het Mysterie van het Koninkrijk Gods, maar tot hen die buiten staan, komt ALLES in gelijkenissen, opdat zij kijkend zien, maar niet ontwaren, en luisterende horen, zonder te verstaan...

(MARCUS IV : 11-12)

Alles is Alles. Alles wat Jezus zegt en doet is *Gelijkenis*, dat is niet beeldspraak, als simpele allegorie of parafraze, maar *Parabool*, die de niet verstandelijk-afrondbare geestelijke *Waarheid* presenteert gesluierd in de vertrouwde beelding van menselijke handel en wandel.

Het onovertreffbare, schijnbaar liefdeloze, woord van *Jesajah*, maant aan de onverbiddelijke wijsheid Gods, om de heilsgeheimen voor wijzen en verstandigen verborgen te houden, doch ze aan kinderen te openbaren. (Luk. 10 : 21. Matth. 11 : 25.)

INLEIDING

Nochtans hebben door de eeuwen heen de erkende 'deskundigen' steeds bestaan uit 'gestudeerden', door mensen opgeleide, voorgelichte, herhalers van opvattingen en voorstellingen.

Neen, men heeft het Evangelie niet verstaan. Het Levende Woord is geraakt in 'de Dode Hand', die het tot propaganda-artikel gebruikt om zichzelf te superponeren op een aldus nog steeds door blinde leidlieden geleide blinde mensheid.

Geestelijk onmondigen hebben zich de Prediking van de Leer van Jezus aangematigd, maar het Woord van Jezus: 'Gaaf dan heen, maakt alle volken tot mijn volgelingen en leert hen alles onderhouden wat Ik u bevolen heb' (Matth. 28 : 19) is alleen tot VOLGELINGEN gesproken.

Wie zelf niet Volgeling is, kan ook zijn medemens niet tot Volgeling maken. Propageren maakt slechts aanhangers van leerstelligheid, van ideologie. En deze wrange vruchten zijn de Golems, die van tijd tot tijd, de wereld ingaan met de 'leuzen' die hun meesters in hun monden leggen. En wat er dan gebeurt, dat is ons door de laatste dertig jaren eindelijk zowat bekend! Dit is de sleutel op het lugubere fenomeen, dat zich waarlijk niet beperkt tot politieke ideologieën; deze zijn juist zelf de secularisaties van de zoveel eeuwen op godsdienstig gebied ongestoord voortwoekerende God's Dienst verkrachtende systematiek.

Het Evangelie kan alleen genaderd worden met een open, zo weinig mogelijk bevooroordeeld hart. Nochtans wordt alom geijverd om de mensen het Evangelie te doen tegemoettreden met een zo kras mogelijke bevooroordeeldheid.

Met studie en met wilskracht kan men wel theologie bedrijven. Maar jegens de Mysteriën van Jezus vermag men daarmee niets.

Niet slechts in geld en goed zijn wij de Rijke Jongeling. Hardnekkiger dan aan ons stoffelijk bezit, klampen wij ons vast aan ons aanmatigend verstand, aan onze waan van zelfbeschikkend, controlerend kunnen toezien. Dit opgeven schijnt ons onszelf ontdoen van de waardigheid die ons geschonken is. Toch laten wij ons door illusies en door mensen deze waardigheid ontnemen. Alleen tegenover God zijn wij zo gereserveerd.

In haar aarzelende pogen om de Leer van Jezus te verwerkelijken in een Volgen en een Gaan, is de mensheid terstond gezwicht voor den aardsen drang: het haasten naar een vorm.

INLEIDING

Wel heeft zich de theologie in de laatste decennien bezonnen op het wezen der Ekklesia als de Sacrale Eenheid, de bijeenvergadering van zielen. Maar in het blinde streven naar zelfbepaling van het Hoe en Wat verdwaalt de ijver en het dienen altijd weder in de sferen van formering en handhaving van machtsinstituten, die Bindend in plaats van Verlossend werken.

Want de Verlossing gaat niet via bouwen, organiseren en determineren, van bereiken naar bereiken, als van hoogtepunt naar hoogtepunt, doch via afbraak, sterven en vervagen, van mislukken tot mislukken, naar het dieptepunt van alle dieptepunten: de Verlorenheid in schijn.

Inwijding is niet wat het neo-occultisme er van maken wil. Het is geen training, geen systematische verwerving of ontwikkeling van psychische vermogens. Waar ook ter wereld zulk een training plaats heeft, daar is de mens de speelbal van zijn ijdelheid, de dupe van zijn eerzucht en zelfzuchtigheid.

Inwijding is Verlossing.

Het is niet de verheffing der persoonlijkheid tot haar perfectie. Het is geen cultivering van het Zelf, tot quasi-heilige 'persoon'.

Ook is het geen versterking van de ziel, maar de voortdurende vernietiging van het masker (persona), de voortdurende overwinning der restricties van de ziel, tot algehele ontgrenzing. Alleen doordat een mens sterft in den Tijd, wordt hij herboren in het Tijdeloze. Alleen de aan zichzelf ontheven ziel staat op in onpersoonlijkheid, verenigd met den Meester in het Ene Zijn.

Daarom kan nooit een mens door mensen worden ingewijd.

Daarom gaat iedere volgeling in cenzaamheid.

Daarom zijn alle woorden over deze dingen ijdel, tenzij een mens van eigen ondervindingen getuigt.

De weinigen die werkelijk 'gegaan' zijn, gingen omdat zij niet anders konden; omdat zij geroepen werden. Zij gingen nooit uit zelfbeschikking; nooit was hun Gaan op overwegingen of op zekerheid gegrond. Nooit waren zij verantwoord voor de wereld. Nauwelijks voor God, dan in dit ene Weten, dat het niet-gaan zeker onverantwoord was.

Zij gingen als responsie van hun ziel.

Zij trachtten slechts te doen, wat van hen werd verlangd.

God alleen weet, hoe zwaar het viel, hoe fel de haat der overpriesters,

INLEIDING

schriftgeleerden, ouderlingen, phariseeërs en van alle 'buitenstaanders', hoe gewetenloos de aardse macht.

En hoe erbarmelijk het falen; maar toch werden zij gered.

★

De Aanvang is JOHANNES, namelijk Jehochanan, dat is: God schenkt genadig. Wanneer een ziel in zich het weten baart, dat alles haar genadig wordt geschonken, dan gaat zij eindelijk het haar gebrachte Deel, den Naam toekennen, die het wezenlijk verdient.

Zo is God dan den ouden Zacharijah werkelijk 'indachtig' en heeft Hij Elisheba niet beschaamd in haar 'eed'.

Dit Weten laten groeien als een Kind in onze ziel, dat is allengs ontheven worden aan den aeonen-langen droom van Adam na het eten van den appel in het paradijs. Ontheven worden aan het leven in de paren van tegenstellingen, omdat voor ons 'het Gebodene' niet langer deelbaar is in illusie van goed en illusie van kwaad, doch als een Hoger Goed, dat ten enenmale onbeoordeelbaar voor ons is, aanvaard wordt als Genade in Vermomming, dienend tot ons heil. (Zie het Boek JOB. Iob betekent: die vijandigheid ondergaat.)

Dezen JOHANNES, die ons onderdompelt in den stroom des levens tot vergeving onzer zonden, volgen als een Meester, is Johannes-zoon, Bar-Jona, zijn. En wie dit doet wordt vroeg of laat gewezen WIE het 'Lam' is, dat de 'zonden' dezer wereld 'opheft' in den Dienst des Vaders.

Dat LAM (of KIND) is JEZUS, namelijk JEHOSHUA, Gods Redder of Gods Redding of God Redt, en die daarom voor elk van ons De Redder wordt.

Die in de mensenziel verwekt wordt, als zij tegen de methode dezer aarde revolteert (Maria-Miriam-opstandig) en daardoor 'waardig' wordt bevonden om te worden 'overschaduw'd' door de Kracht van God (Gabriël).

Die opgroeit en te goeder ure de behoedzaamheid der 'maagd' ontstijgt. Die zich laat 'dopen' door den Doop die God door 'Zijn Genadige Geschenk' verricht.

Die door de werking van den Geest niet slechts het duistere Egypte, als den Kudde-slaap verlaat, maar die ook heengaat uit de ideaal-opdwinging van den Massa-droom, het eindeloze dolen naar een Ideaal, dat nooit bereikt kan worden, daar het zich verandert door het 'anders'-worden van den zoeker die het projecteert.

INLEIDING

Die in volkomen eenzaamheid een aanstoot wordt voor de Kudde en de Massa, maar zich door God alleen laat leiden en daardoor het Zoon-Vaderschap vervult.

Die niet zijn eigen woord meer spreekt, noch dat van ideologieën, maar die zegt, wat Hij zijn Vader in den hemel zeggen hoort, en doet gelijk Hij Hem ziet doen.

Die daarom lijdend maar verlossend door de wereld gaat, het Vlees-geworden Woord van God, de Enige uit wien de Waarheid en de Lieflijkheid tot mensen komt, en Die den Vader aan de Hem aanvaardenden verklaart.

Het fundament, waarop het Koninkrijk van God gebouwd wordt in den mens, zodra de tot ons afgedaalde Onbekende tot ons 'spreekt', is SJIMEON BAR-JONA, namelijk: Het Luisteren der Ziel, de luisterende volgeling van dien 'Johannes', die de Wegbereider was en is.

Daarom is deze Sjimeon, het Horen en Geloven zonder zèlf te 'zien', en dus de offering van het persoonlijk Zien als de bepaler van ons 'Gaan', de ROTS of Petros (Hebreeuws Kepha) waarop Christus *nog altijd* het 'Koninkrijk des hemels' *in ons* bouwt.

Maar niemand luistert zò, indien hij niet den Moed bezit om te beginnen met dit luisteren, èn voort te gaan. Daarom is dan ANDREAS ook de 'broer' van Sjimeon. Andreas betekent Manlijk, manmoedig.

Wanneer 'de Meester', als de eigenlijk nog Onbekende, tot hen 'spreekt', dan zijn die twee reeds bezig levende gestalten uit het ongeopenbaarde (water) te vergaren.

De schrijver van het Evangelie *naar* Johannes echter, laat ons raden, dat het allereerste de Genade is, die met Andreas, op den Meester wordt gewezen.

Dit is de Aanvang van het Evangelie, als het niet alleen gelezen wordt en overdacht, maar als het wordt *beleefd*, en daarom zich voor den belevener langzaam 'ontsluiert'.

★

De Eeuwige die mij dit Werk heeft laten doen, zegt dit:

'Waar de Roeper zich gaat inzetten als de Woestijnbegeleider, daar voltrekt zich de meest ingrijpende tabernakel-vorming.

Iedere Inwijdeling is inwijdeling, wanneer hij zich daarvan in geen enkel opzicht bewust is en zich integendeel verder af voelt van welke ge-

INLEIDING

baseerde inwijding dan ook, omdat zijn eigen predestinatie hem vreemd is en als zijn engelbewaarder naast hem gaat. En deze engelbewaarder is meteen het voor hem bestemde Inwijdingspad.

Als de Inwijdeling vol Paas-gedachte van den Meester is, zal alles in werking komen als stuwings-weerstand van zichzelf, zodat gelijktijdig het sterven en geboren-worden plaatshebben in den Tijd.

In de paren van tegenstelling sterft de mens om geboren te worden buiten den Tijd en de paren van tegenstelling.

Wanneer dus de Inwijdeling zich tot taak stelt alles op te offeren, behalve dat wat hem tot den Meester moet brengen, dan zal ook juist dat achtergelaten moeten worden in de tegenstellingen.

De KUDDE is de laagste collectiviteit, het zogenaamde normale omvattende, normaal in den zin van Paas-negatief.

De Kudde-geest is de mijmerende, die altijd weer in mijmering zichzelf verliezen wil.

De Kudde wordt gemakkelijk herkend in haar aanwezigheid als de minderwaardige tegenover de heiligwaardige. Waar de enkeling in verzet tegen de Kudde met de middelen der Kudde noodzakelijk wordt tot Bezetene, verdraagt de Kudde wèl den Bezetene, maar nièt zijn genezing.

Altijd stort zich de blinde Kudde dan van de steile rotsen in de zee en hoopt daar haar vernietiging te vinden, als uitweg uit haar radeloosheid.

Altijd vindt zij in die Onderdompeling juist niet de zelfvernietiging, maar de Heiligwaardige. Niet vergetelheid, maar het KEERPUNT, het Reversie-punt, waardoor zij gelouterd als Kudde door Reversie zich doet gelden als de MASSA, die het Kruis wel aanbidt, maar het niet wil *dragen*.

De Kudde is geheel Paas-gedachte van opstand, die de Mysteriën in haar oproepen. De Bezetene verwacht zijn overwinning niet van bezetenheid. Hij is Paasgedachte van de 'zonde': de Mysteriën te willen herleiden tot Macht!

De Kudde was Paasgedachte van contraversie van de Grote Mysteriën en had zich geheel tot deze Paasgedachte gewend om zich op te werpen als contraversie-weerstand tegen de Mysteriën.

Deze weerstand is nu geworden tot de enige weerstand die voor ieder mens contraversie-punt wordt, wanneer hij zich massaal en kudde-vormig ontheft, en Neophiet wordt van de Grote Mysteriën.

Zodat de enige aangegeven Weg voor den Kudde-mens en den Massamens zal zijn: dezen weerstand te ontdekken en Paas-werkend te maken voor zijn Inwijding als Neophiet.

INLEIDING

Geheel in de contraversie van dit neophietschap ligt daarna de Inwijding als Leerling, want dan is volkomen geconsolideerd wat eens oppermachtig de vestingen barricadeerde en dan blijft slechts over: een overgrote belangstelling voor Inwijding.

Wanneer nu de Kudde en de Massa zich geheel Paasgedachte weten van alles wat hen verheffen zal tot een meer menselijk niveau, in den zin van 'Vrij van dwang' en 'Vrij van Knechtschap', ten bate van wereldinzet, en nu verheven tot Paaswens voor een hoger Leven, zullen zij zich bewust worden van een algehele WENDING naar een basis van waarachtigheid.

Zodra de Kuddegeest-constellatie zich opwerpt tot Kuddegeest-ontkenning begint de zwaarste Paas-strijd die menselijkerwijs te strijden is; vooral wanneer de Paaswerking Kuddegeest ontkennen blijft.

Het vereiste voor het Paas-evenwicht in dezen strijd zal altijd liggen in de volledige aanvaarding van Paas-mogelijkheid. Wanneer deze aanvaarding vol Paasgedachte wordt, komt de Paaswerking tot volheid (niet eerder), en wordt het Paasgebied van uit het Kuddegeest-centrum tot stand gebracht.

De aanwezigheid van zulk een Paasdrager is dus altijd vernieuwend, verheffend, en vooral Paaswerkend.

De Paasdragende Leerling zal in de aanwezigheid van het kuddeachtige nivelleren geen aanstoot moeten nemen, wanneer dit nivelleren zich opwerpt in de Paaswerking.

Hij zal gevoelig moeten blijven voor de aanwezigheid van den Paaszetter, die in ieder opzicht deze aanwezigheid de Kudde doet gewaarworden als ontmand-zijn in hun kuddebewustzijn.

Wanneer de Meester in de latentie van de Kudde de Paaswerking laat intreden, ontstaat de zin voor abstractie. Abstractie die obstakel worden kan door zinloos aanvaarden van de Paaswerking, hetgeen dan is de exactheid van Weten. Weten dat nog altijd ligt in de sfeer van kuddegeest.

Zoals de Meester zich vertoont aan Kudde-geest en aan massaal leven, toont Hij tevens, dat massaal leven en kuddegeest niet eenzelvig in wezen zijn, doch elkaar verward liggen en daarom zulk een obstakel vormen van negatief indringen in de exacte sfeer van kudde-geest.

Waar Massa zich openbaart als globale kenteringen, welke zich juist door de massa laten dragen en voltrekken, blijkt dat de Kudde altijd weer Paaswerkend de Massa beïnvloedt als 'reactionnair'.

Het Zoon-Vaderschap kan niet van enig gebied benaderd worden,

daar het geheel in zichzelf verzonken ligt, en niet in de stofstructuur in beeld te brengen is.

Juist door de constellatie vorm te willen geven kan het Zoon-Vaderschap zo worden uitgemergeld.

Het Zoonschap bepaalt zich niet tot het Zoon-Vaderschap alleen, maar de wisselende Paaswerking voert het Zoonschap tot een snel tempo op, zo, dat het het Vaderschap nabijkomt in volume, in qualiteit en bovenal in volheid. Volheid ten aanzien van het Vaderschap en van het Zoon zijn.

De aanhankelijkheid van den Zoon, als Kind, is vol Paasgedachte van den Vader en zal het wederzien vol in zich dragen, zowel als de waarde van het onafhankelijke afhankelijk-zijn.

De Vader is immanent in den Zoon. De Vader kan niet anders aanwezig zijn, daar de Zoon niet kan worden verheven tot den Vader, dan wanneer deze geheel Paasgedachte is in den Zoon.

Wanneer de Zoon 'verloren' is, vindt de Vader in de onderdompeling van dit verlies zichzelf terug in den Zoon.

★

Wanneer de Leerling tot de verstilling komt, die de versluiering zal doen verdwijnen, blijft over het tot Paasstilte verstillde hart open te houden, om de waarheid te ontvangen.

De zee, die tijdsgebeuren is, volkomen doorwadend in verwerping voor den Meester gaat de Leerling voort. De nabijheid van de Verhevenheid in een mens ontzet den ander niet alleen, maar werpt de Ik-structuur in den ander ook op, als dobbelstenen voor het Kruis.

Laat de Leerling alsdan vooral de val der stenen laten bepalen waartoe de ander zich verleiden laat, en hoè hem te behoeden voor de aanwezigheid van den inzet die in dezen val is vastgelegd.

Wanneer de Leerling de gebieden doorwaadt, die hem als Zaaier voorgehouden zijn, en de stormen en de regen die daarbij nodig zijn om het zaad te laten ontkiemen, breken los, dan zal hij zich bewust dienen te zijn van dezen storm en regen als de onontbeerlijke begeleiders.

Dan zal hij deze rustig laten komen, wetende dat niets meer en ook niets minder doorgelaten worden zal, dan dat wat nodig is voor het ontkiemen van het Zaad.²

★ ★

INLEIDING

Volmaakt is de Vertolking van het Marcus-Evangelie zeker niet. Het is de broddellap van iemand die het Tijdeloze in de beelding van het tijdsgebeuren leert ontwaren. En als zodanig zal het dienen als een instigatie om te GAAN.

Vertolking door een zelf niet-gaande daarentegen is: een Klaagmuur bouwen.

Groot zal de weerstand zijn die deze esoterische vertolking overal ontmoet, OMDAT hierdoor de 'mijmering van Kuddegeest' verstoord wordt. Fel is de haat, waar een comfortabele illusie wordt verstoord, maar onvernietigbaar de Liefde die het alles draagt.

* * *

EVANGELIE

HET EVANGELIE is niet een geschrift. Het is de hemelse Verkondiging of Engelen-tijding, Boodschap van omhoog, gericht tot mensen.

De vier geschriften die tot ons gekomen zijn, zijn de inspiratieve beel-
dingen door enkelen, in wie Het Evangelie tot gestalte kwam.

Het Evangelie is wat werkelijk geschiedt, van eeuwigheid tot eeuwig-
heid, voor ons 'vertaald' tot een Gebeuren in den Tijd.

Het Evangelie is daarom niet slechts Historie, maar gestalte die het
wezen van de dingen aanneemt, als dit zich in werkelijkheden openbaart.

Het is de Goede Tijding als de Tijding van het Tijdeloze in den Tijd.

Goed, blij, verheugend, is het Nieuws, dat wij als Volgelingen van den
Meester aller Meesters door den dood van ons naar zelfbestendinging
verlangend Ik, verrijzen zullen in de eeuwigheid van Leven.

Vertaling en Vertolking van het Evangelie is daarom:

Ontheffing uit begrenzing van eenmalig, individueel gebeuren tot
àltijdig, algemeen toegankelijke Kwaliteit van Zijn.

Ontkrachting van den Vorm als schijn-inhoud, door de onthulling van
het eeuwig-wezenlijke in het eigen *nu* voor feder mens.

Vernietiging van schijnbetekenis door de verijdeling van distanciërend
theoretiseren, en in plaats daarvan de harten doen ervaren en erkennen,
dat *het* levenslang in ieder mens geschiedt.

BELEVING VAN HET EVANGELIE

DE AANVANG

I

- 1 Aanvang van de Goede Tijding omtrent Jezus den Bevrijder.
- 2 Zoals geschreven staat in den profeet Malachi: 'Zie, Ik zend mijn bode voor mij uit, die u den Weg bereiden zal...' en in Jesajah: 'Een Stem die roept: Bereidt den Weg des Heren in het ongebaande, maakt zijn paden recht!...'
- 4 zó kwam JOHANNES, onderdompelende in het ongebaande, en verkondigend de zielewending door die onderdompeling tot vereffening van zonden.
- 5 Toen liep het hele Joodse land tot hem uit en alle inwoners van Jerusalem, en lieten zich door hem onderdompelen in de rivier de Jordaan, onder belijdenis van hun zonden.
- 6 Johannes was gekleed in kamelenvacht, met een lederen gordel om zijn lenden; en hij at sprinkhanen en wilden honing.
- 7 Hij verkondigde: 'Na mij komt Een die krachtiger is dan ik, wiens schoenriem ik zelfs niet geschikt ben, nederbukkend te ontbinden.
- 8 Ik heb u wel gedompeld in water, maar Hij zal u dompelen in heiligen geest.'

DE AANVANG IS VERSCHIJNING VAN JOHANNES

I

De aanvang van beleving en verwerkelijking van God's Redding is, zoals geschreven staat in de Profetieën van Malachi en Jesajah: 1

'Zie, Ik zend mijn Bode voor mij uit, die u den Weg bereidt'

'Een Stem die roept: Bereidt den Weg Gods in het ongebaande (van uw ziel), maakt recht Zijn paden!'

Zo komt God's Genade tot herkenbare gestalte in het ongebaande onzer ziel, als een heraut van Zielevending door zijn onderdompeling, opdat wij van gebondenheid aan falen ontheven worden. 4

Als God's Genade zo gezien wordt en gehoord, dan gaat wat neophiet is tot hem, en het Hart gaat naar hem uit, en alles laat zich door hem onderdompelen in den levensstroom onder bewustwording van faling. 5

De Genade Gods is vermomd, gehuld in het uiterlijk van dierlijk leven; aangegord met de restricties van het animale, en hij voedt zich met hetgeen het ongebaande van de ziel hem biedt. 6

Wie naar de stem van God's Genade luistert, hoort dat hij ons zegt: 7

'Nadat gij mij herkend hebt en aanvaard, zult gij ervaren wat onvergelykelyk machtiger en krachtiger is dan ik, zodat ik nauwelijks geschikt ben voor den nederigsten dienst...

Door mij hebt gij ervaren de benauwenis van onderdompeling in de wateren der ziel, doch dan zult gij gelouterd worden door de onderdompeling in geestesvuur.' 8

DOOP EN BEPROEVING

I

- 9 In die dagen geschiedde het, dat JEZUS Nazareth in Galilea verliet en zich door JOHANNES liet onderdompelen in de Jordaan.
- 10 Zodra Hij uit het water opsteeg, zag Hij de hemelen vaneen gaan en de Geest gelijk een duif op Hem nederdalen.
- 11 En uit den hemel kwam een stem:
‘Jij bent mijn geliefd Kind,
in jou ben ik verheerlijkt.’
- 12 Toen dreef zijn geest hem dadelijk in het ongebaande.
- 13 Daar werd Hij veertig dagen lang beproefd door God-omgekeerd. Hij was bij de Dieren en de engelen bedienden Hem.

DOOP, ROEPING EN BEPROEVING

I

Alsdan verlaat de Redder Gods de vormen van de wijding tot het 9
Zoonschap in den Kring van Openbaring, en laat zich door God's
Genade in den stroom van zieleleven onderdompelen.

Zodra Hij uitstijgt boven de benauwenis der zieleroerselen, ver- 10
heffen zich zijn Zien en Horen tot de bovenstoffelijke sferen.

Hij ontwaart den Geest, die als een vredesbode op Hem nederdaalt.

Hij hoort zijn Vader in den hemel zeggen: 11

'Jij bent mijn geliefde Zoon,
in jou wordt Mijn Aanwezigheid geopenbaard'.

Dan drijft zijn geest Hem dadelijk in de beleving van verlatenheid 12
en veronachtzaming in schijn.

Daarin ontmoet Hij tot de volheid der gerechtigheid God- 13
omgekeerd; die Hem beproeft terwijl Hij is temidden van de Oer-
gestalten en de Hemelboden Hem bedienen.

AANVANG DER PREDIKING

I

- 14 Nadat Johannes overgeleverd was, ging Jezus naar Galilea om God's Goede Tijding te verkondigen, zeggende:
- 15 'De Tijd is vervuld en het Koninkrijk van God nabijgekomen. Wendt uw ziel en vertrouwt het Goede Nieuws.'
- 16 Dan, gaande langs het meer van Galilea, zag Hij Simon en diens broeder Andreas, hun netten uitwerpende in het meer, want zij waren vissers.
- 17 Tot hen sprak Jezus: 'Komt achter Mij, dan zal Ik maken dat gij mensen-vissers wordt.'
- 18 Toen lieten zij terstond hun netten achter en volgden Hem.
- 19 Een weinig verder gaande zag Hij Jacobus, den zoon van Zebediah, en diens broeder Johannes, die bezig waren hun netten te herstellen.
Terstond riep Hij hen.
- 20 Toen lieten deze hun vader Zebediah in zijn schip achter met zijn knechten, en volgden Hem.

AANVANG VAN HET WERK

I

Als God's genadige Geschenk gegeven en aanvaard is in de mensenziel, dan treedt de Redding Gods in den Kring der Oergestalten, en verschijnt den mens als de verkondiger van de Goede Tijding van den Allerhoogste, zeggende: 14

'De tijdenronde is volbracht en de eeuwigheidsorde is nabijgekomen. Wendt nu uw ziel af van het leven in den Tijd en richt haar op de eeuwigheid. Ziet toe, dat ge het Goede Nieuws vertrouwt.' 15

Dan, gaande langs de grenzen van het Ongeopenbaarde, ziet Hij het Luisteren en het Moedige, diens 'broeder', als het nauwverwante aan het luisteren der ziel, terwijl zij beiden trachten levende gestalten uit het Ongeopenbaarde te verwerven, want dit is wat zij van nature doen. 16

Tot hen zegt Hij: 'Volgt Mij na, en Ik zal u maken tot Vissers van mensen.' 17

Terstond hun methodiek verlatend, zullen dan het Luisteren en de Moed Hem volgen. 18

Een weinig verder komend, ziet Hij den Vervanger, en zijn nauwverwante, God's Genade, kinderen van God's Gave, die zich bekwamen tot verbetering van hun gestaltewinning. Ook deze roept Hij dadelijk. 19

De Goddelijke Gave, waaruit zij zijn voortgekomen achterlatend in zijn mogelijkheid, met wat hem dienstig is om levende gestalten uit de Openbaringszee te winnen, zullen het Vervangende en de Genade Hem dan volgen. 20

KAPHAR NAHUM

I

- 21 Dan komende te Kaphar Nahum, ging Hij terstond op den sabbat naar de synagoge en leerde.
- 22 En zij stonden versted over zijn Leer, want Hij leerde hen als gezaghebbend en niet als de schriftgeleerden.
- 23 Dadelijk bleek er in hun synagoge een mens te zijn die het slachtoffer was van een onreine psychische dynamiek; deze schreeuwde luid:
- 24 'Wat is er tussen ons en jou, Jezus van Nazareth? Jij bent gekomen om ons ten val te brengen! Ik weet wel wie jij bent: de Heilige Gods!'
- 25 Maar Jezus berispte hem: 'Zwijg stil en ga heen uit hem.'
- 26 Toen schudde de onreine ziele-dynamiek hem heen en weer en ging luid schreeuwend uit hem weg.
- 27 Nu werden allen zeer verbaasd, zodat zij elkander vroegen: 'Wat is dat? Een nieuwe Leer met gezag! Zelfs zielecomplexen beveelt Hij en zij gehoorzamen Hem!'
- 28 En het gerucht van Hem drong dadelijk overal door in de gehele streek van Galilea.

DE TROOST-VEREFFENING

I

Wanneer God's Redding, de Verlosser, komt tot Zijn Geestelijk 21
Tehuis op aarde, dat is de Troost-vereffening, zal Hij terstond in onze
ziel het ogenblik tot Samenroeping op den Godgewijden Dag
verheffend, Zijn Woord doen horen.

Als dit geschiedt, dan is het vele dat zich in ons gelden laat, ont- 22
hutst, want onmiskenbaar rust Zijn Leer op bovenmenselijk gezag
en niet zoals de leer van de geleerden op het onderscheidende en
combinerende verstand.

Terstond blijkt in die concentratie van de ziel dat zij zich niet 23
verstillen kan, dat zij niet onverdeeld kan luisteren, wanneer de
Meester spreekt. Omdat onreinheid die zij toegelaten heeft, in
eigenmachtig richten opponeert:

Altijd Zijn oppermachtigheid erkennend, en altijd de aandacht 24
op zich richtend in hartstochtelijk verwijt.

De Meester treedt nooit in het redeneren der onreine ziele- 25
dynamieken, maar Hij dwingt hen om te zwijgen en om te ver-
dwijnen.

De kracht der ongerechtigheid doet onze ziel, die naar den Meester 26
luistert, heen en weder schudden; rukkend aan haar heilige gericht-
heid, schreeuwend om te imponeren, zal hij nochtans zwichten en
verdwijnen.

En de tot in den grond ontstelde mens vraagt zich al denkend af: 27
'Wat is dit toch? Een weten, dat ons weten overtreft; een kunnen,
dat onreine drang verwijdert door een bovenaards gezag!'

Dan dringt de indruk van het eerst ervaren van aanwezigheid des 28
Meesters door in de gehele sfeer van de gestaltegeving.

HET HUIS VAN PETRUS

I

- 29 Uit de synagoge komend gingen zij terstond in het huis van Simon en Andreas, met Jacobus en Johannes.
- 30 De schoonmoeder van Simon lag met koorts te bed en zij spraken dadelijk met Hem over haar.
- 31 Naderbij gekomen vatte Hij haar handen en deed haar overeind rijzen. Toen verliet haar de koorts en zij diende hen.
- 32 Toen het nu avond werd brachten zij Hem alle ernstig zieken en de bezetenen.
- 33 De gehele stad kwam samen bij de deur.
- 34 Velen die ernstig ziek waren genas Hij en vele zielecomplexen loste Hij op. En Hij liet de onreine dynamieken niet toe te spreken, omdat zij Hem kenden.
- 35 Zeer vroeg, nog diep in de nacht, stond Hij op. Hij ging naar buiten, naar een eenzame plaats. Daar bad Hij.
- 36 Maar Simon en die hem vergezelden, volgden Hem.
- 37 Toen zij Hem vonden, zeiden zij: 'Allen zoeken U.'
- 38 Hij echter antwoordde: 'Laten wij elders heengaan, naar de naburige plaatsen, opdat Ik ook daar predike, want daartoe ben Ik uitgegaan.'
- 39 Toen ging Hij prediken in hun synagogen in geheel Galilea; en zieleconflicten loste Hij op.

DE VORM VAN HET HEDEN

I

Uit de gewijde concentratie komend treedt de Meester met de vier 29
die Hem reeds volgen, in den actuelen Vorm van Luisteren en
Moed.

Daarin ligt het Verleden van den Luisterende als een zieke oude 30
vrouw, in wie de levenskracht nog met de ziekte strijdt. Dat is haar
koorts.

Zodra de Meester in ons Heden binnentreedt, met Moed, met de
Vervangingskracht, en met Genade, vindt Hij ons lijdende Verleden
en wij belijden het aan Hem.

Hij nadert en Hij vat de handen van dit lijdende Verleden als een 31
aanvang en een einde, en ontroert het tot een zelfontstijging, die
het voor de ogen van het Heden doet genezen tot aanwezigheid van
Dienst.

Zo wordt de wijding van God's Dag verheven tot de heiliging van 32
alledag en ieder uur en al wat ernstig krank is of bezeten wordt tot
Hem geleid.

Al wat er is, verzamelt zich dan bij de toegang tot den actuelen 33
vorm.

Velerlei krankheid wordt alsdan door Hem genezen en veel 34
waanstructuren heft Hij op. Hij duldt niet, dat zij met Hem rede-
neren, omdat zij wèten wie Hij is.

Terwijl nog alles duister is in ons, verrijst Hij en verlaat den 35
actuelen vorm om in het ongebaande in te keren tot den Vader.

Dan gaan het Luisteren, de Moed, de Vervanging en de Genade 36
den Meester achterna.

En als zij Hem gevonden hebben, zeggen zij: 'Niet wij alleen, 37
doch allen zoeken U.'

De Meester echter antwoordt: 'Laten wij naar elders gaan, opdat 38
Ik ook daar predike, want daartoe ben Ik uitgegaan.'

Dan gaat Hij spreken in de zielsbezinning in de gehele sfeer van 39
openbaring en het ziekelijke drijven van verdoolde levenskrachten
heft Hij op.

GENEZING VAN EEN MELAATSE

I

- 40 Ook een melaatse kwam tot Hem, die voor Hem op de knieën viel, en smekend tot Hem zei: 'Indien Gij wilt, kunt Gij mij reinigen.'
- 41 Bewogen door barmhartigheid strekte Hij zijn hand uit, raakte hem aan en sprak tot hem: 'Ik wil het, word rein!'
- 42 Terstond verliet hem de melaatsheid en hij werd rein.
- 43 Hem streng vermanende zond Hij hem dadelijk heen en sprak tot Hem:
- 44 'Pas op, dat ge aan niemand iets vertelt! Maar ga, toon u aan den priester en offer voor uw reiniging als een getuigenis voor hen, wat Mozes voorgeschreven heeft.'
- 45 Maar toen hij heengegaan was, begon hij het telkens weer te verkondigen en het gebeurde ruchtbaar te maken, zodat Hij niet meer openlijk de stad kon binnengaan, maar zich buiten in eenzame plaatsen ophield.
- Maar van alle kanten kwamen zij tot Hem.

GENEZING VAN ONREINHEID

I

Ook de verschrikkelijkste onreinheid komt tot Hem, doordat die 40
voor Hem op de knieën vallend smeekt:

‘Indien Gij wilt, kunt Gij mij reinigen.’

Bij God is alles mogelijk; en wat de wereld onbereikbaar acht, 41
dat komt tot stand door de volkomen overgave in geloof, wanneer
de Meester voor ons staat.

Bewogen door barmhartigheid heft Hij den afstand tussen rein
en onrein op.

Terwijl de wereld doolt in de illusie, dat de reinheid door be-
roering van onreinheid wordt bezoedeld, weet de Meester dat Zijn
reinheid juist door de beroering alles van onreinheid redt.

Daarom raakt Hij – de voorschriften ten spijt – den door on- 42
reinheid uit het leven verbannene aan, wanneer zich deze smekend
om genezing tot Hem wendt, en zich vertrouwend overgeeft.

En maakt hem rein.

Opdat het ongeloof, dat overal rondom aanwezig is geen onheil 43/44
sticht, zendt Hij den juist genezene tot hem die in de wereld over
rein en onrein oordeelt. Hij verplicht hem tot het voorgeschreven
offer en gelast hem om te zwijgen.

Toch zal een door den Meester zelf genezene niet kunnen laten te 45
getuigen wat hem is geschied. En daarom meent de wereld Hem
altijd terstond te kunnen vinden ter genezing, na zich eerst geweten-
loos te wentelen in vuil.

Daarom is Hij niet in haar midden, maar toeft in het ongebaande
van de ziel. Alleen die Hem dáár zoeken, zullen Hem ook vinden.

GENEZING VAN DEN VERLAMDE

II

- 1 Toen Hij weder te Kapharnahùm gekomen was, hoorde men na enige dagen, dat Hij thuis was.
 - 2 En velen kwamen bijeen, zodat zelfs de ruimte bij de deur hen niet meer kon bevatten, en Hij sprak het Woord tot hen.
 - 3 Toen kwamen zij een verlamde tot Hem brengen, door Vier gedragen.
 - 4 Daar zij dezen niet bij Hem konden brengen wegens de schare, namen zij het dak weg boven de plaats waar Hij was en toen zij het dak opengebrosken hadden, lieten zij het bed neder waarop de verlamde lag.
-
- 5 Jezus, hun geloof ziende, sprak tot den verlamde: 'Kind, je zonden worden vergeven.'

GENEZING VAN EEN IN DE STOF VERLAMDE ZIEL

II

Wanneer de Meester weder in de Troost-verzoening is teruggekeerd, dan wordt men dit allengs gewaar. 1

En dan verzamelt zich veelslechtheid bij de toegang tot den Vorm waarin de Meester is, waarin Hij leert. 2

Nu wordt een in de stof verlamde, die tot Hem wil komen, naar Hem toe gedragen door Vier Wachters. 3

Het is niet mogelijk, dat deze tot den Meester komt langs de opgeenghoopte slechtheid, die zichzelf niet ziet als een obstakel om den Meester te bereiken. 4

De in de stof verlamde kan Hem slechts bereiken doordat de hoge actie van zijn innerlijk verlangen den Wachters de mogelijkheid verschaft om hem te halen, hem op te dragen buitenom, en hem dan binnen neer te laten dalen tot... waar de Meester staat.

Daarvoor is nodig, dat hetgeen de mens uit zelfbeschuttingsdrang gevormd heeft tussen God en zich, en wat hem als een deksel afsluit voor den invloed van omhoog, wordt weggenomen.

Dit kan alleen geschieden doordat de in de stof verlamde door de Vier Zuilwachters buiten den Vorm om tot boven deze zelfafron- ding wordt verheven. Dan kan het deksel worden weggenomen, en de zieke worden neergelaten.

Dan kan en zal die ziel, wiens onmacht om zich te verheffen wortelt in zijn schijnverheffing in de stof, den Meester zien als Hij die zich vernederd heeft; die om de mensen te verlossen uit hun zelfgemaakte kerker onder deze 'dakbedekking' is gaan staan, waar hij nu ligt.

Dan blijkt de OPGANG tot den Meester voor dien mens vooral het neergelaten worden tot dit nederige standpunt onder de bedekking.

Wanneer de Meester een 'verlamde' zò tot Zich ziet komen, zal Hij altijd zeggen: 5

'Kind, je zonden worden je vergeven.'

Want door die opgang en die nederdaling worden ze verzoend.

GENEZING VAN DEN VERLAMDE

- 6 Nu waren daar enigen van de schriftgeleerden gezeten, die bij zichzelf overlegden:
- 7 'Wat bedoelt deze met zo te spreken? Het is godslastering! Wie kan zonden vergeven, dan God alleen?'
- 8 Maar Jezus die onmiddellijk doorzag wat zij aldus in zichzelf overlegden, zei tot hen: 'Wat overlegt gij deze dingen bij uzelfen?'
- 9 Wat is gemakkelijker tot den verlamde te zeggen: Uw zonden worden vergeven, of: Sta op, neem uw bed op en wandel?
- 10/11 Doch, opdat gij moogt weten, dat de Zoon des Mensen macht heeft om op aarde zonden te vergeven, zeide Hij tot den verlamde: Tot jou zeg Ik, sta op! Neem je bed op en ga naar huis.'
- 12 En hij stond op, nam terstond zijn bed op en ging voor aller oog naar buiten, zodat zij allen ontzet waren en God verheerlijkten, zeggende: 'Zo iets hebben wij nog nooit gezien!'

GENEZING VAN EEN IN DE STOF VERLAMDE ZIEL

De mensen die in onderscheiden, oordelen en weten zijn ge- 6/7
vangen, zullen deze openbaring van hetgeen God voor de wijzen en
verstandigen verborgen heeft, nièt als een openbaring ondergaan,
maar het beschouwen als een arrogantie tegenover de door hen ver-
eerde gedachtebeelden, als een lastering tegen het door hen ge-
maakte en verminkte beeld van God.

De Meester die dit onbewuste overschatten van het denken dadelijk 8/9
vanuit het Buddhische doorziet, beantwoordt hun gedachten met
verwijzing naar de onbelangrijkheid van woorden als de dode vor-
men van het door den wil bestuurde denken.

Hij plaatst hun machteloze theoretiseren tegenover de voltrekking 10/11
van God's Wil, wanneer Hij zegt:

'Verrijs! draag wat jou droeg en ga naar Huis.'

Dan staat die ziel uit zijn verlamming op en draagt het Kruis der 12
Stof, dat hem zolang gedragen heeft. En gaat 'naar huis'. En wel
terecht zijn alle min of meer 'verlamden' die het zien, God-lovend
en belijdend, dat zij zo iets god nooit zagen.

ROEPING VAN LEVI

II

- 13 Toen Hij weer naar buiten ging langs de zee, kwam de gehele schare tot Hem, en Hij leerde hen.
- 14 In het voorbijgaan zag Hij Levi, den zoon van Chalphai, bij het tolhuis zitten, en Hij zeide tot hem: 'Volg Mij.' Toen stond hij op en volgde Hem.
- 15 Toen Hij nu aanlag in zijn huis, geschiedde het, dat vele tollenaars en zondaren mede aanlagen met Jezus en Zijn discipelen; want zij waren talrijk en volgden Hem.
- 16 De schriftgeleerden van de Pharisaeërs die Hem met de zondaren en tollenaars zagen eten, zeiden tegen Zijn discipelen: 'Wat, eet Hij met de tollenaars en zondaren?'
- 17 Jezus hoorde dit en zei tot hen: 'Zij, die gezond zijn hebben geen geneesheer nodig, maar zij die ziek zijn. Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen te roepen, maar zondaren.'

DE ROEPING VAN DE METGEZELLEN

II

Wanneer de Meester uit den Vorm der Troostverzoening tredend, 13
wandelt langs het ongeopenbaarde, dan verzamelt alle slechtheid
zich bij Hem, terwijl Hij leert.

Als Hij voorbijgaat ziet Hij den gezel, die als de vrucht van de 14
gewoonte nederzit, in den geslaafden levensvorm, waarin een mens
vergadert wat de macht der aarde anderen uit vrees doet geven.

Tot dezen zegt de Meester: 'Volg Mij!'

En ontstijgend aan de parasieten-situatie zàl hij volgen.

Wanneer de Meester nederdalend in den vorm van dien Gezel, 15
dat aanneemt wat hij bieden kan om sterker en dus verder voort te
gaan, dan zijn er velen bij hen op dezelfde wijze falend, maar die
toch den Meester volgen.

Doch zij, die zelfverheffing zoeken in het weten en het doen, ge- 16
raken tot een oordeel over Zijn methode.

De Meester echter, die hun zelfgenoegzaamheid doorziet, laat 17
hun de consequentie van hun arrogantie. Aan hun de keuze om zich-
zelf als zondaren te zien voor wie Hij is gekomen, òf als volmaakten
die God niet te redden hoeft.

Gezellen van den Meester zullen nooit de reinen en de goeden
zijn, maar schuldbelasten, hunkerende naar Verlossing.

VASTEN

II

- 18 De volgelingen van Johannes en de Pharisaeërs hielden hun vasten. Zij kwamen en vroegen Hem: 'Waarom vasten de volgelingen van Johannes en de volgelingen van de Pharisaeërs wèl, maar uw volgelingen niet?'
- 19 Toen antwoordde Jezus: 'Kunnen de bruiloftsgasten dan vasten, terwijl de bruijom bij hen is?' Zolang zij den bruijom bij zich hebben, kunnen zij niet vasten.
- 20 Er zullen echter dagen komen, dat de bruijom van hen weggenomen is, en in die dagen zullen zij vasten.'

VASTEN

II

Zij, die zich wijden tot aanvaarding van wat God genadig schenkt, 18
en zij, die zich gewetensvol tot doen van voorgeschreven goedheid
en tot laten van verboden slechtheid dwingen, zij allen vasten van
het aardse op gezette en door mensen vastgestelde tijden.

Zij nemen aanstoot aan de losheid die de volgelingen van den 19
Meester tegenover allerlei restricties, die voor heilig doorgaan,
tonen.

Tot deze zegt de Meester, dat Zijn volgelingen die door Zijn aan- 20
wezigheid voortdurend worden gevoed en gelaafd, en de Vereniging
met Hem als wezenlijke Bruiloft vieren, nimmer kunnen vasten.

Wanneer Hij uit hun midden heengegaan zal zijn, zal Hij hen niet
meer voeden. Daarom zullen dan Zijn volgelingen vasten, anders
echter en volstreker dan de zelfbewuste braven.

HET OUDE KLEED

II

21 Niemand naait een niet-gekrompen lap op een oud kleed, want daardoor zou de er juist opgezette lap iets van de oude stof afscheuren en er zou een groter gat ontstaan.

22 En niemand doet jongen wijn in oude zakken; want dan zou de wijn de zakken doen barsten, en de wijn zowel als de zakken zouden verloren gaan.

(Maar jongen wijn doet men in nieuwe zakken.)

HET KLEED DER ZIEL

II

Zoals een nieuwe lap op een oud kleed het oude weefsel doet scheuren, zodat een groter gat ontstaat, 21

Zoals een oude leren zak zal scheuren door de kracht van jongen wijn,

Zo scheurt het oude ziele-weefsel door de werking van het Levend Woord, dat bruist en sprankelt.

Het Levenswater gaat verloren door de starheid van structuur der ziel, die zich door aardse normen en door aardse methodiek heeft laten knechten. 22

Doordat het Woord dit dorre weefsel scheurt, maar tegelijk een fijner weefsel scheidt, ontvangt een ziel allengs een hemels kleed, dat altijd jong zal blijven, onverslijtbaar en veerkrachtig, het perfecte weefsel om te dragen in de eeuwigheid.

SABBAT BROOD

II

- 23 Eens ging Hij op den sabbat door de korenvelden en zijn volgelingen begonnen al gaande aren te plukken.
- 24 Toen zeiden Pharisaeërs tegen Hem: 'Zie, waarom doen zij op den sabbat wat niet mag?'
- 25 Hij zeide tot hen: 'Hebt gij nooit gelezen, wat David gedaan heeft, toen de nood hem drong en hij zowel als zij die met hem waren, honger hadden?'
- 26 Hoe hij onder het hogepriesterschap van Abjathar het Godshuis binnenging en de toonbroden gegeten heeft, die niemand mag eten dan de priesters, en hoe hij ze ook gaf aan hen die bij hem waren?'
- 27 Voorts zeide Hij: 'De sabbat is gemaakt om den mens en niet de mens om den sabbat.'
- 28 Derhalve is de Zoon des Mensen ook heer over den sabbat.'

SABBAT BROOD

II

Terwijl de Meester met zijn volgelingen wandelt door de velden van het uitgezaaide en opnieuw tot rijpe vrucht gegroeide Woord, verzadigen de leerlingen zich al gaande met hetgeen het Paasveld aan de werkers biedt. 23/24

Het Heilig Brood wordt den ontvankelijken dagelijks geboden, en alle dagen zijn voor hen een Godgewijden Dag.

Maar die het Leven willen binden in een doden regelmaat, en vaste vormen willen stellen voor den onberekenbaren geest, die menen dat de leerlingen des Meesters God's geboden overtreden. 25

De Meester wijst hen hoe juist David, de Beminde, en zijn volgelingen aten van het Godgewijde Brood, dat is van de voorbeeldige Gestalten als het ware Voedsel van den Openbaringsring, waarvan naar priesterlijk gebod alleen de priesters zelve mogen eten. 26

Niet dorre regelmaat, maar het rhythme van den aardverloste moet in ons regeren. Wanneer het Leven zelf den daad bepaalt, dan is het ogenblik gewijd. 27/28

VERDORDE HAND

III

- 1 Wederom ging Hij een synagoge binnen; en daar was een mens met een verdorde hand.
- 2 En er werd op Hem gelet of Hij deze op den sabbat genezen zou, opdat men een aanklacht tegen Hem zou hebben.
- 3 Hij zeide tot den mens met de verdorde hand: 'Kom in ons midden staan!'
- 4 Tot de aanwezigen zeide Hij: 'Mag men op den sabbat goed doen of kwaad doen, een leven redden of doden?'
Zij zwegen stil.
- 5 Nadat Hij hen diep bedroefd over de verharding van hun hart, verontwaardigd had aangezien, zeide Hij tot den mens: 'Strek uw hand uit!'
En hij strekte haar uit en zijn hand werd weder hersteld.
- 6 Toen gingen de Pharisacërs heen en pleegden terstond overleg met de Herodianen tegen Hem, hoe zij Hem zouden ombrengen.

VERDORDE HAND

III

Andermaal in een gewijde concentratie binnengaande ontwaart de Meester en ontwaren wij met Hem, dat al de dorheid onzer daden tot ons weergekeerd is als verdordheid onzer hand. 1

Maar in het starre schema, dat de wereld in de plaats van levende religie heeft gesteld, verdragen wij niet dat de Meester onze dorre hand geneest op het gewijde uur, waarop Hij ons ontmoet. 2

Wij zien niet, dat het uur waarop Hij ons geneest geheiligd wordt door die genezing en wij die God's Dag honderdmaal ontwijden, wagen ons aan een beproeving van Zijn Daad!

Daarom stelt Hij altijd de vraag of Zijn Werk vóór den starren regel gaat, of niet. 3

Dan zwijgt, wie wel begrijpt, maar niet erkennen wil. Op deze zelfverharding rust de al doorziende blik van Hem, die één en al vermaning is tot onverstoktheid en vervulling van den Wil van God.

Daarom verlangt Hij van den mens wiens hand door starheid is verdord, dat hij de macht der starheid openlijk trotseert en zich be- kent tot Leven door een waren levendigen Daad: 'Kom in ons mid- den' en 'Strek uit uw hand!' 4

terwijl het onmeedogend oog der vormverharden op u rust en u veroordeelt als bewuste zondaar tegenover God! 5

Zo wordt de 'Dode Hand' genezen tot nieuw leven ten aan- schouwe van verharde harten, die daaraan ten val gerakend, zich verlagen tot het heulen met gewetenloos geweld.

Zo werkt de Meester in de concentratie van de ziel en alles wat in ons Zijn goedheid niet erkent en Zijn Genezing niet aanvaardt, verlaagt zich tot een voorbereiding om Hem te verraden en te doden in ons hart. 6

DE TWAALVE

III

- 7 Toen Jezus zich met zijn discipelen terugtrok naar de zee, volgde een grote menigte uit Galilea.
- 8 Ook uit Judaea en uit Jerusalem, uit Idumaea, Transjordanië en de streken van Tyrus en Sidon kwam een talrijke menigte tot Hem, omdat zij gehoord hadden hoeveel Hij deed.
- 9 Toen zeide Hij zijn leerlingen, dat een scheepje nabij Hem blijven moest met het oog op de schare, opdat men Hem niet verdringen zou.
- 10 Want Hij genas velen, zodat allen die aan kwalen leden, Hem overvielen om Hem te mogen aanraken.
- 11 En de onreine ziele-drangen vielen voor Hem neder, zodra zij Hem ontwaarden, uitschreeuwende: 'Gij zijt de Zoon van God.'
- 12 Maar hèn gebod Hij zeer Hem niet bekend te maken.
- 13 Toen besteeg Hij den Berg en riep tot zich, wie Hijzelf wilde; en zij kwamen tot Hem.
- 14/15 Hij stelde er Twaalf aan om Hem te vergezellen en om door Hem te worden uitgezonden om te verkondigen; en om macht te hebben boze krachten uit te drijven.
- 16 De Twaalve stelde Hij aan en Simon gaf Hij den bijnaam Rots.
- 17 Jacobus, den zoon van Zebedeus.

DE TWAALF OERGESTALTEN

III

Wanneer de Meester met zijn volgelingen zich terugtrekt tot de grenzen van het ongeopenbaarde, gaat veel kwaad uit de gestaltegevings-regiënen met Hem mede. 7

Ook uit de neophietensfeer en uit het Hart, uit het gedwongen afstand doen van stoffelijke waarden, niët uit inzicht, maar door de sfeer welke de Meester deed ontstaan, en ook uit die gebieden van de ziel, waar over de verschansing van het wereldgebeuren heen den Meester wordt gezien, alsmede uit de streken waar enig bewustzijn van inwijding is, stroomt zeer veel kwaad naar Hem, omdat ervaren wordt hoeveel Hij doet. 8

De Meester wil, dat zijn discipelen een mogelijkheid in zijn nabijheid ter beschikking houden, opdat Hij zich terug kan trekken, zichtbaar boven de mysteriesfeer, doch onbereikbaar voor het kwaad, dat Hem verdringen zou. 9

Want veel geneest Hij en wat lijdt verdringt zich om één ogenblik in aanraking met Hem te zijn. En de onreine zielekrachten werpen zich luid schreeuwend aan zijn voeten en belijden dat God-zelf zich in Hem openbaart. 10/11

Maar hèn verbiedt Hij steeds om voor de wereld van Hem te getuigen. 12

Den Berg van Licht bestijgend, roept Hij tot zich wie Hij wil. En deze komen. 13

Twaalf stelt Hij aan tot metgezellen, die Hij uitzendt als Gezanten en Herauten, tot Bevrijders van onreine drijfverij. 14/15

De Twaalf benoemend, roept Hij hen tot de Verlossing in werkelijkking van hun naam, tot de verwerving van den nieuwen Naam, dien Hij hun geeft. 16

☞ SIMON BAR JONA, dat is het Luisterend Johanneskind, noemt Hij de Rots, omdat geloven zonder zien, het Horen dat het zelfzien offert, het fundament is, waarop Hij de openbaring (niet de propaganda!) van de Goddelijke Wereldorde hier op aarde grondt.

Ω JA'AOB BEN ZEBADIAH, dat is de vrucht der goddelijke Gave, de kracht der Liefde, die als ware levenskracht de ongerechtigheid verdringt, waar hij als volgeling des Meesters komt om te genezen; 17

DE TWAALVE

en Johannes, den broeder van Jacobus; hun gaf Hij den bijnaam Boanerges, dat is Kinderen des Lichts.

18 Andreas,

en Philippos;

Bartholomeus en

Mattheius;

Thomas en

- ✕ en JOCHANAN, God's Genade, die als Broeder van de Liefde, samen met dien broeder en het Luisteren, den Meester begeleidt, waar niets en niemand mag aanwezig zijn, dan deze Drie, opdat de Wil des Hemels zich voltrekt. Die Twee Gebroeders noemt Hij Boanerges, eigenlijk: Bnēj Rēgesj, dat is Zonen van Tumult, omdat zij zijn de Kinderen des Lichts, die daar verschijnen, waar de Donder dreunt, waar in de ziel der mensen de spiraling van den geest de werveling verwekt, die de onzalige structuur der ziel vernietigt en haar tot de zelfontstijging dwingt.
- Π ANDREAS, de tot Moedigheid geroepen Levensangst; hij is een broeder van den Luisterende (Sjimeon) en Johannes die hem doopte, 18 wijst hem het Lam Gods. Wanneer hij dezen Nieuwen Meester volgen wil, wordt hij geroepen tot de Levensmoed, den Moed die onontbeerlijk is, den Moed om zèlf te Komen en te Zien den Vorm der Actualiteit, waarin de Meester WOONT.
- ⊖ PHILIPPOS, Paasgedachte van den IJveraar, voortdurend hongerend naar openbaring en daarom de gretige ontvanger van het vurige getuigen. De leerling die den Meester zo lang ziet en toch nog vraagt: 'Toon ons den Vader!'
- Maar hij is dan ook de Reversie van dien Luisterende, Sjimeon bar Jona, die tot Geloof moet komen zònder dat hij *ziet!*
- ⊘ BAR TOLMAI, Zoon van den Doorgroefde (Akker!), die als Kind der diepgeploegde ziel, waarin het goddelijke Zaad ontvangen werd, en kiemde, en opnieuw tot Zaad werd, NATHANA-EL mag heten, dat is God-geschonkene. Hij is de Devadatta, God-gegevene, die mediteert onder den Boddhi- of den Vijgeboom, totdat Hij door den Meester wordt geroepen. Maar hij is ook de Paasgedachte van
- ⊖ MATTHAIOS, dat is Mattatiah, dat andere Geschenk van God, dien LEVI, dien de Meester zich tot Metgezel verkoos en in wiens Huis Hij gast was; de tollenaar, de parasiet, die zich bekeerde. Die het vergaren van de schatten dezer aarde zal verlaten en zich aan vergaring van de Logia Ièsou, als de ware schatten en de ware schoonheid wijdt.
- Daarom is hij de Paasgedachte der Genade, Paasgedachte van den Leerling dien door Jezus wordt bemind.
- ⊖ THOMAS, Didymus, hij die niet weet, waarheen de Meester gaat en dus den Weg niet kent; hij, die zijn makkers niet gelooft en zekerheid verlangt, totdat hij door de feiten wordt beschaamd en zèlf de

Jacobus, zoon van Chalphai

en Thaddeus;

19 Simon den IJveraar

en Judas Iskarioth, die Hem ook overgeleverd heeft.

wonden van den wel gekruisigden, maar Opgestanen Meester *voelt*. Hoe zou dit Ongeloof niet Paasgedachte zijn van Simon Petrus, die onwankelbaar Geloof moet hebben zònder zekerheid van empirie?

✓ JA'AQOB BAR CHALPHAI, de Verdringer als het kind, de vrucht of het gevolg van Opvolging, is degeen die Simon Petrus aanzet om het onbegrijpelijke, het verraden van den Meester, door Johannes te doen vragen. Hij is dan ook de Paasgedachte van het zekerheidsverlangen, Thomas, en de daad moet hem bevrijding brengen van de spanning die hij niet verdraagt. Daarin vindt hij zijn Wending of Reversie.

∩ THADDAIOS, is de buitenstaander die geheel Paasgedachte is van Insider te worden en daarom nergens op den voorgrond treedt, maar eigenlijk de afsluiting vormt van diep ingeworteld stofbezwenen. Hij is Lebbaïos als het Hart, dat zich het centrum waant en zelfbeschikt, totdat het als de tabernakel van den Meester wordt: de God eerbiedigende, die zich niet meer wil verheffen door bezwering van de stof, maar die den Wil des Vaders doet.

‡ SJIMEON HA-QANNAH, Simon de Zeloot, de Luisterende Ijveraar, die het Gehoorde doorgeeft in het geloof dat zò het Werk het beste wordt gediend. Hij is ook immers de Reversie van dien Hongerende naar Openbaring? 19

Maar hij is Paasgedachte van dien stillen Akker, die het Zaad ontvangt, die het wil laten kiemen, groeien en veel vrucht wil laten dragen, die gemaaid zal worden door een ander dan degene die het had gezaaid.

Als Hongerende naar Getuigen, zal hij moeten waken voor het onvolmaakt, onrijp, onzuiver, 'vals' getuigen.

15 JEHUDAH ISJKARJE, de Mens, de Neophiet, die eigenlijk nog Leeuw is, dier der dieren, *bête humaine*, maar die zich heeft gewaagd aan de verwerkelijking van 'den Zoon des Mensen'. Die zich begeeft in de gestaltegeving in de stof doch als Reversie van Jacobus Zebedei, zich niet aan den Meester overgeeft, maar juist den Meester overlevert aan zichzelf en zijns gelijken!

Judah, volgeling en myste, Paasgedachte van den Bange, als bezeten door een onbegrijpelijken Moed, den Meester aan in aardsen zin bevredigenden Vorm te willen binden. Hem zó te verraden aan de dienaren der Stof, en daaraan zèlf tegronde gaan.

LASTERING TEGEN DEN HEILIGEN GEEST

III

- o Hij ging een huis in; en wederom verzamelde zich de schare zo, dat zij zelfs geen brood konden eten.
- 21 Toen zijn nabestaanden dit hoorden, gingen zij uit om Hem te halen en vast te houden; want zij zeiden: 'Hij is niet bij zijn zinnen.'
- 22 De Schriftgeleerden, die van Jerusalem gekomen waren, zeiden: 'Hij is bezeten door Beëlzebul, en door den overste der duivels drijft Hij de duivels uit.'
- 23 Hij riep hen tot zich en zeide tot hen in gelijkenissen: 'Hoe kan de satan den satan uitdrijven?
- 24 Indien een koninkrijk tegen zichzelf verdeeld is, kan dat koninkrijk zich niet staande houden.
- 25 En indien een huis tegen zichzelf verdeeld is, kan dat huis niet bestaan.
- 26 En indien de satan tegen zichzelf opstaat, is hij verdeeld en kan niet bestaan, maar vindt zijn einde.
- 27 Maar niemand kan het huis van den sterke binnengaan en zijn huisraad roven, als hij niet eerst den sterke bindt; dan pas zal hij zijn huis plunderen.
- 28/29 Voorwaar, Ik zeg u, dat alle zonden den mensenkinderen vergeven zullen worden en de lasteringen welke zij lasterend geuit mogen hebben. Maar wie tegen den Heiligen Geest gelasterd heeft, krijgt in der eeuwigheid geen vergeving, maar is schuldig aan eeuwige zonde.
- 30 Zij hadden namelijk gezegd: 'Hij is bezeten door een onreinen drang.'
- 31 Zijn moeder en zijn broeders kwamen en buiten staande, zonden zij iemand tot Hem om Hem te roepen.

LASTERING TEGEN DEN HEILIGEN GEEST

III

Wanneer de Meester in een actuelen Vorm treedt, verzamelt zich 20
weer zoveel kwaad, dat het niet mogelijk blijkt het 'Eerstnodige' der
aardse methodiek te doen.

Juist dit verleidt hen die zich als Zijn aardse nabestaanden weten, 21
tot het oordeel, dat Hij het 'Ene Nodige' niet ziet, dat Hij de speel-
bal is geworden van illusie. En daarom wenden zij zich tot hun mede-
aardbezetenen om Hem te dwingen binnen de restricties waar zij
zelf in kwijnen, naar den geest.

Altijd ontmoet de verontruste kleinheid, die wil 'tegenhouden', 22
de reactie van het in zichzelf verstrikt 'verstand', geleerdheid, die
beschuldigt van onreinheid, wat het als zijn meerdere ervaart.

Terwijl de aan het uiterlijk gebonden kleinheid Hem wil *binden*,
wil het in zichzelf verstrikte denken zegevieren door Hem te *ver-*
werpen als onwaardig en onrein.

Maar Hij verwijst hen naar Zijn Werken en de valsheid van hun 23/26
redeneren. Indien Hij was, zoals zij Hem determineren, dan bewerkte
Hij zijn eigen ondergang.

Maar hun onreinheid wordt door Hem alleen verdreven, omdat 27
Hij het wézen der onreinheid overwon.

Zo plaatst Hij hen voor de verschrikkelijke consequentie van hun 28/30
houding: de verwerping van het wél geziene maar tòch niet aan-
vaarde Licht. Want de Verwerping van de wel geziene, maar uit
voorkeur voor de zelfhandhaving in onwaarheid en onreinheid
tòch verworpen REDDING, bindt een mens tot in oneindigheid van
Tijd.

Maar als de zich op stoffelijke gronden NA aan Hem beschouwenden,
Hem naderen en Hem tot zich willen trekken, doch Hem wegens
de opeenhoping van kwaad toch niet bereiken kunnen, hun bode tot

LASTERING TEGEN DEN HEILIGEN GEEST

- 32 Een schare zat rondom Hem en zij zeiden Hem: 'Zie, uw moeder en uw broeders buiten roepen u.'
- 33 Hij antwoordde hun, zeggende: 'Wie zijn mijn moeder en mijn broeders?'
- 34 En rondziende over hen, die in een kring rondom Hem zaten, zeide Hij: 'Zie, mijn moeder en mijn broeders.'
- 35 Al wie den Wil van God doet, is mijn broeder, en zuster, en moeder.'

LASTERING TEGEN DEN HEILIGEN GEEST

Hem zenden, zal de Meester de verwantschap naar de stof vervangend door de verwantschap naar den geest, getuigen:

Na is MIJ, alwie den Wil des Vaders doet!

35

HET WOORD ALS ZAAD

IV

- 1 Wederom begon Hij te leren bij de Zee en een zeer grote schare verzamelde zich bij Hem, zodat Hij in een boot gaande, neerzat op de zee, terwijl de gehele menigte aan land was bij de zee.
- 2 Toen leerde Hij hun vele dingen in gelijkenissen en sprak tot hen in zijn Lering:
- 3 'Luistert. Ziet, de Zaaier ging uit om te zaaien;
- 4 en bij het zaaien gebeurde het, dat een deel langs den weg viel. Toen kwamen de vogels en aten het op.
- 5 Een ander deel viel op rotsachtigen grond, waar het niet veel aarde had.
Terstond schoot het op, omdat het geen diepen grond had.
- 6 Maar toen de zon hoger rees, verschroeiide het en verdorde, omdat het geen wortel had.
- 7 Een ander deel viel tussen dorens; de dorens schoten op en verstikten het, zodat het geen vrucht droeg.
- 8 Het overige viel in de goede aarde, kwam op groeide en gaf vrucht; en het droeg dertig-, zestig- en honderdvoud.'
- 9 Toen zeide Hij: 'Wie oren heeft, die hore!'
- 10 Terwijl Hij alleen was vroegen zij die met de Twaalve bij Hem waren, naar de gelijkenissen.
- 11/12 Toen zeide Hij tot hen:
'U is het Mysterie van het Koninkrijk van God gegeven, maar tot hen die buiten staan komt alles in gelijkenissen, opdat zij 'ziende zien, maar niet ontwaren, luisterende horen, doch niet verstaan, opdat zij zich niet bekeren en hun vergeven worde.'

HET WOORD ALS ZAAD

IV

Opnieuw begint de Meester met zijn Initiatie aan de grenzen van het ongeopenbaarde. Zeer veel onreinheid pakt zich dan bij Hem tezamen, zodat Hij onbereikbaar voor het zich verzamelende kwaad dat aan de grenzen van het ongeopenbaarde in de stof vertoeft, zich door de mogelijkheid Hem door zijn leerlingen verschaft, op de Mysteriën laat dragen. 1

In deze situatie leert Hij hun veel waarheid in versluiering en in zijn lering zegt Hij: 2

'Luistert!

Zie, hij die door God daartoe bestemd is, spreekt het levenwekkend en Verlossend WOORD. 3

Waar dit wordt opgevangen door het Hoofd in plaats van door het Hart, wordt het verslonden door parasiterende gedachten van het op zijn zelfbestending belust verstand. 4

Waar het wordt opgevangen door verharde harten, vindt het levendige responsie aan de oppervlakte, maar kan niet doordringen in de structuur der ziel en het vergaat, wanneer het op zijn diepte wordt getoetst door confrontatie met de kracht der aardse methodiek. 5/6

En waar het reine Woord wel in het hart gedragen wordt, maar daarin tegelijk onreine krachten en verlangens worden toegelaten *en gevoed*, daar overwoekeren die krachten en verlangens de Gestalte van het Nieuwe Leven en het komt niet tot zijn vollen, gaven vorm. 7

Maar waar het Woord wordt opgevangen in een warm en zuiver hart, ontwikkelt zich het Leven tot zijn geestelijke waarde, tot zijn geestelijke volheid, tot Gestalte van het Koninkrijk van God! 8

Wie oren heeft die het Woord horen, moge dit verstaan! 9

Als Hij niet is omgeven door gebondenen, dan vragen zij die met Zijn volgelingen bij Hem zijn, naar de bedoeling van de lering in versluiering. 10

Dan leert Hij hun, dat het Mysterie van het Koninkrijk van God alleen aan Mysten wordt onthuld, maar dat tot buitenstaanders alles in versluiering moet komen, opdat zij 11/12

'kijkend zien, maar niet ontwaren
luisterende horen, zonder te verstaan;

- 13 Dan zeide Hij hun: 'Gij weet deze gelijkenis niet; Hoe zult gij dan alle gelijkenissen verstaan?
- 14 De Zaaier zaait het Woord.
- 15 Degenen die 'langs den weg' zijn, waar het Woord gezaaid wordt, zijn zij bij wie zodra zij het horen de Satan komt en het in hen gezaaide Woord wegneemt.
- 16 Desgelijks zijn 'de op rotsachtigen grond bezaaiden' zij die, wanneer zij het Woord horen, het terstond met vreugde aannemen.
- 17 Doch zij hebben geen wortel in zich, maar zijn mensen van het ogenblik; wanneer later verdrukking of vervolging komt om der wille van het Woord, dan komen zij terstond ten val.
- 18/19 De 'tussen dorens bezaaiden' zijn degenen, die het Woord horen, maar de zorgen van de wereld, de illusie van den rijkdom en de begeerten naar het overige komen er bij en verstikken het Woord; dan wordt het onvruchtbaar.
- 20 En die 'in den goeden grond bezaaid' zijn, zijn degenen die het Woord horen en aannemen en vrucht dragen, dertig- zestig- of honderdvoud.'
- 21 Voorts zeide Hij tot hen: 'De lamp komt toch niet om onder de korenmaat of onder het bed gezet te worden?
- 22 Want er is niets verborgen, dan om geopenbaard te worden, en er werd niets weggeborgen dan om te worden onthuld.
- 23 Indien iemand oren heeft om te horen, die hore!'
- 24 Toen zeide Hij tot hen: 'Ziet toe, wat gij hoort! Met de maat waarmee gij meet, zal u toegemeten worden en toe gegeven worden.
- 25 Want wie heeft, dien zal gegeven worden; maar wie niet heeft, hem zal ontnomen worden wat hij dan nog heeft.'

HET WOORD ALS ZAAD

opdat zij zich niet wenden uit berekening
en tot vergeving komen zonder Overgave.

Wie de versluiering van Woord als Zaad van Leven niet doorziet, 13
zal ook de overige lering in versluiering niet verstaan.

De Godgezonden Bode spreekt het Woord. 14

15

16

17

18/19

20

Voorts zegt Hij hun:

21

'Het Licht der Wereld is toch niet bestemd om door een apparaat
van winstbejag of comfort te worden overschaduwd, maar om te
worden opgedragen waar het alle duisternis verlicht?

Want er is niets verborgen dan om geopenbaard te worden of 22
gesluiert dan om te worden onthuld.

Wie oren heeft die horen, moge luisteren!

23

En Hij gaat voort: 'Weest waakzaam bij hetgeen gij hoort. Zoals 24
gij luistert, zo wordt gij verhoord.

Een ziel die aan zichzelf ontstijgt, die groeit.

25

Maar wie niet aan zichzelf ontstijgen wil, verschrompelt in zijn
zelfgestelde grenzen.'

GESTALTE VAN HET KONINKRIJK

IV

26/27 Toen zeide Hij: 'Het Koninkrijk van God is dus alsof een mens zaad uitstrooit op de aarde; en slaapt en opstaat, nacht en dag, terwijl het zaad ontkiemt en opgroeit, hij weet zelf niet hoe.

28 De aarde doet vanzelf te voorschijn komen, eerst een halm en dan een aar en dan het volle koren in de aar.

29 Wanneer de vrucht het toestaat, zendt hij er terstond den sikkel in, omdat het uur van oogsten is gekomen.'

30 Dan zeide Hij: 'Waarmee zullen wij het Koninkrijk Gods vergelijken? Of in welke gelijkenis zullen wij het onderbrengen?

31/32 Als een mosterdzaadje, dat als het in de aarde wordt gezaaid, het kleinste is van alle aardse zaden; maar dat wanneer het eenmaal is gezaaid, opschiet en groter wordt dan alle tuingewassen en zich wijd vertakt, zodat de vogels des hemels in zijn schaduw kunnen wonen.'

33 In veel van dergelijke beelden sprak Hij het Woord tot hen, naar mate zij het konden horen;

34 en zonder gelijkenissen sprak Hij tot hen niet. Maar afzonderlijk aan zijn eigen discipelen verklaarde Hij alles.

GESTALTE VAN HET KONINKRIJK

IV

De Meester zegt: 'Wanneer het Levendragend Woord ontvangen 26/27
is als inzet van de zielewending, zal het Koninkrijk tot zijn gestalte
in u komen, zonder uw beschikken of bemoeien, zonder dat gij ook
zult weten: Hoe.

De ziel ontwikkelt zelf den zuiveren, vollen vorm, 28

waarna het offer wordt geboden als het ogenblik dit vraagt. 29

Het Koninkrijk van God is in zijn aanvang ogenschijnlijk onbe- 30/31
duidend als het minste dat in deze stoffelijke wereld wordt begonnen.

Maar als het groeit en tot zijn volheid komt, wordt het het aller- 32
grootste wat in een mens tot aanzijn komen kan, en zo verheven dat
zelfs Hemelboden er in kunnen wonen.

In veel aldus gesluierde gestalten komt het Woord tot iedereen 33
die luistert, naargelang hij kan bevatten.

Zonder die versluieringen spreekt de Meester niet. Maar door Zijn 34
heilige Aanwezigheid in wie Hem volgt, wordt dezen allengs alles
openbaar.

STORM OP ZEE

IV

- 35 Toen het op dien dag laat geworden was, zeide Hij tot hen: 'Laten wij oversteken naar de overzijde.
- 36 Zij lieten de schare achter en namen Hem mede daar Hij in het schip was; en er waren andere boten bij Hem.
- 37 Er stak een zware storm op en de golven sloegen in het schip, zodat het reeds volliep.
- 38 Maar Hij lag te slapen op een kussen in het achterschip. Zij maakten Hem wakker en zeiden tot Hem: 'Meester, trekt gij er u niets van aan, dat wij vergaan?'
- 39 Wakker geworden, bestrafte Hij den wind, en zeide tot de zee: 'Zwijg, wees stil!'
Toen ging de wind liggen en er ontstond een grote stilte.
- 40 Dan zeide Hij tot hen: 'Waaròm zijt ge zó bang? Hoe komt het, dat ge geen geloof hebt?'
- 41 Door grote angst bevangen vroegen zij elkaar: 'Wie is toch Deze, dat zelfs de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn?'

STORM IN DE ZIEL

IV

Wanneer Hij zo het zaaien en het groeien heeft geopenbaard, geeft Hij zich met Zijn discipelen in de Mysteriën. 35

Al het verzamelde onreine blijft dan achter, als Hij met Zijn volgelingen in de hun geboden mogelijkheid treedt. 36

De Geest wordt dan zeer krachtig vaardig, en beweegt de zielewateren zó hevig, dat het voor de stofvertrouwden schijnt alsof de Godegeboden mogelijkheid toch niet bestand is tegen de ontzettende beroering. 37

Alleen de Meester blijft in Zijn volkomen rust. 38

Dan worden zij opstandig door hun onvolkomen oordeel, door hun halfheid die de spanning wekt, maar niet verdraagt. En hun misplaatste angst miskent Zijn Rust als onverschilligheid.

Maar als Hij hun benauwdheid ziet, brengt Hij de *stilte* in den geest en in de ziel, die Hij alleen gebiedt. 39

Waaròrn zijn zij bevreesd? 40

Waaròrn is in hen geen geloof?

En andermaal bevangt den leerlingen, die faalden het ontzag, het mengsel van hun eerbied en hun vrees. 41

Wie is de Meester, dat Hij geest en ziel gebiedt en dat die beiden zich volkomen richten naar Zijn Wil?

VAN DE BEZETENHEID DER GERGESEKEN

V

- 1 Zij kwamen aan de overkant der zee in het land der Gergesenen.
- 2 Zodra Hij uit het schip ging kwam Hem uit de graven een mens tegemoet, die door een onreine drang beheerst werd;
- 3/4 die in de grafsteden huisde en wien niemand zelfs meer met een keten kon binden, want hij was dikwijls met voetboeien en ketenen gebonden geweest, maar de ketenen waren door hem stuk getrokken en de boeien vernield en niemand was bij machte hem te temmen.
- 5 Dag en nacht was hij voortdurend in de graven en in de bergen, schreeuwende en zichzelf slaande met stenen.
- 6 Toen hij Jezus in de verte zag, liep hij toe, wierp zich voor Hem neder, en schreeuwde luid:
- 7 'Wat is er tussen mij en u, Jezus, Zoon des Allerhoogsten? Bij God bezweer ik u, dat gij mij niet pijnigt!'
- 8 Want Hij zeide tegen hem: 'Onreine drang, verdwijn uit dezen mens.'
- 9 Toen vroeg Hij hem: 'Hoe is uw naam?' Hij zeide Hem: 'Mijn naam is legioen, want wij zijn talrijk.'
- 10 En dringend smeekte hij Hem, hen niet uit het land te zenden.

GENEZING VAN DE WILS-BEZETENHEID

V

De openbaring van het ongeloof der volgelingen aan henzelf, terwijl zij juist getuigen zijn van Zijn gerustheid en Zijn macht, leidt tot ontmoeting met de krankheid, die aan de oostelijke zijde van de zee, dat is: die bij den ingang der Mysteriën, als onbedwingbaar en als ongeneselijk heerst, namelijk: het eigenmachtig richten. 1

Zodra de Meester (met Zijn volgelingen) daar verschijnt, komt tot Hem, wie in dode vormen leeft, wiens eigenzinnigheid als wilsbezetenheid niët is te binden of te boeien door die zelf hun heil be trachten in het eigenmachtig richten. 2/4

De wilsbezetene, die dag en nacht zichzelf verwondt; die zich ver nedert en verheft in de versteende, starre vormen van voorbije tij den, waarin hem het affect van dwang voortdurend martelt. 5

De mens, die zich geheel heeft prijsgegeven aan de zonde: de Mysteriën te willen herleiden tot een bron van zelfgereide Macht.

Als deze mens den Meester in de verte ziet, dan wéét hij Hem den Drager en den Dienaar van den Wil, dien niemand kan weerstaan. Zo kent de ziekelijke dynamiek der zelfbeschikking dadelijk de macht van reinen Dienst als de voltrekker van het meest gevreesde in hemzelf. 6

De uitgeschreeuwde vraag: 'Wat is er tussen u en mij?' en de be zwering: 'Mij zult ge niet pijnigen!' zijn niets dan de erkenning van hetgeen hij juist beseft te zullen ondergáán. 7

De Meester vraagt dien mens zich te bezinnen op het wezen van zijn kranke ziele-dynamiek: 8/9

'Hoe is uw naam?'

Maar hij, die van de wilsbezetenheid, waarin hij opgegroeid is, het wezen niët doorziet, kent en beleeft alleen de veelheid van gestalten van dat ene: 'Mijn naam is legioen, want wij zijn talrijk.'

Aan al die velen zijn wij te verknocht om ze volkomen buiten ons bereik te willen zien verdwijnen. Wij willen ze als een bezit, waar- 10

- 11 Nu werd daar bij den Berg een grote kudde zwijnen gehoed.
- 12 En zij smeekten Hem: 'Zend ons in de zwijnen, dat wij daarin varen.'
- 13 Dit stond Hij hun toe.
En de onreine ziele-dynamiëken gingen uit en voeren in de zwijnen. En de kudde, ongeveer twee duizend, stormde van de steilte af in de zee en verstikte in de zee.
- 14 De Hoeders vluchtten en berichtten het in de stad en op het land. En de mensen gingen uit om te zien wat er gebeurd was.
- 15 Toen kwamen zij tot Jezus en zij zagen den bezetene zitten, gekleed en bij zijn verstand, hem die door het legioen bezeten was geweest.
Toen werden zij bevreesd.
- 16 Die het gezien hadden vertelden hun hoe het gegaan was met den bezetene, en met de zwijnen.
- 17 Toen begonnen zij er bij Hem op aan te dringen, dat Hij hun gebied verlaten zou.
- 18 Terwijl Hij in het schip ging, smeekte hij die bezeten was geweest Hem, bij Hem te mogen blijven.
- 19 Maar Hij stond het hem niet toe, doch zeide: 'Ga heen naar uw huis, naar de uwen en boodschapt hun wat de Almachtige u gedaan heeft, en hoe Hij zich over u ontfermd heeft.
- 20 Toen ging hij heen en begon in de Dekapolis te verkondigen, wat Jezus hem gedaan had, en allen verbaasden zich.

GENEZING VAN DE WILS-BEZETENHEID

van wij desgewenst toch profiteren. Zo onderhouden wij, juist bij 11
den Berg der Initiatie, een kudde van onreine dierlijkheid.

Wij zijn de Paasgedachte van die 'kudde' zwijnen en de kudde
zwijnen is vol Paasgedachte van *Opstandigheid*, die de Mysteriën in
hen oproepen.

Wanneer het legioen den Meester vraagt om in die kudde zwijnen 12
te mogen varen, staat Hij het toe, omdat de Heilige Weerstand zijn
obstakel juist en alleen in deze kudde vinden moet.

Zo vinden de Bezetene en tegelijk de kudde zwijnen in hun 13
razernij naar zelfvernietiging, juist niet de zelfvernietiging, maar het
Reversiepunt. Door het 'verstikken in de zee', door ondergang in
de Mysteriën, wordt deze kudde *omgewend* naar de ontheffing van
de zwijnen-constellatie.

De 'Hoeders' van de 'kudde' vluchten naar de Gergesenen, en 14
deze zullen nu den wilsbezetene genezen en gekleed in het gewaad
van Dienst, zien zitten 'aan de voeten van den Meester'.

Den eigenmachtig-richtenden is het bezit der 'kudde' altijd liever 15/16
dan het heil dier kudde.

Daarom verzoeken zij den Meester uit hun midden heen te gaan, 17/18
terwijl juist de genezene Hem smeekt bij Hem te mogen blijven!

Maar daarom ook, kan de genezene Hem beter dienen door tot 19
'de zijnen' weer te keren, en voor hen te getuigen wat God in Zijn
ontferming hem gedaan heeft.

Terwijl altijd opnieuw de grote meerderheid der mensen, en 20
vooral hun 'hoeders', en de machtigen die hen 'bezitten', wel den
Meester in hun land ervaren, en aan den enkeling die door de ex-
cessieve mate van hun aller Kwaal den Meester 'ziet', ook de Gene-
zing zien, toch zelf maar liever niet genezen willen worden, *en den
Meester dringend vragen heen te gaan*, zal deze door Hemzelf genezen
enkeling, de leugen en de macht der georganiseerde wilsbezeten-
heid ten spijt, den Wil des Meesters dienen, en juist aan de Kudde
en hun Exploiteerders verkondigen, wat God hem heeft gedaan.

JAIR

v

21 Toen Jezus met het schip overgestoken was naar de overzijde, verzamelde zich weder een grote schare bij Hem, terwijl Hij bij de zee vertoefde.

22/23 Een van de oversten der synagoge, Jaïr genaamd, kwam, viel aan Zijn voeten, toen hij Hem ontwaarde en smeekte Hem dringend: 'Mijn dochtertje ligt op haar uiterste; kom toch en leg haar de handen op, dan zal zij behouden worden en in leven blijven.'

24 Toen ging Hij met hem mede, en een grote schare volgde Hem en zij drongen tegen Hem op.

25 Een vrouw, die twaalf jaar aan bloedvloeiingen geleden had,

26 en veel doorstaan had van veel dokters en al het hare daaraan ten koste had gelegd, doch geen baat had gevonden, maar veeleer achteruit gegaan was,

27 had gehoord, wat over Jezus werd gezegd; zij kwam tussen de schare en raakte van achteren Zijn kleed aan.

28 Want zij zeide: 'Als ik maar zijn klederen kan aanraken, zal ik behouden worden.'

HIJ WEKT OP

v

Van de verwerping door bezetenen van eigenmachtig richten keert 21
de Meester weder tot degenen die ter andere zijde buiten de Myste-
riën vertoeven, maar toch aan de grenzen daarvan zijn genaderd.

Veel kwaad verzamelt zich om Hem, terwijl Hij in dit grensgebied
verwijlt.

Dan komt wat officieel de zieleconcentratie leidt en daar bepaalt 22
wie spreekt. Den Meester ziende valt hij aan diens voeten en bekent:
het 'Kind' dat hij verwekt heeft, groeit en bloeit niet, maar het is als
zwevend tussen dood en leven.

Hij smeekt den Meester, dat diens kracht het moge aangrijpen en 23
gelooft dat het daardoor zal behouden worden.

Wanneer, wat in den onverlost mens de leiding heeft in de be-
zinning op het heil, den Meester vindt, dan is hij ook niet ver van de
Mysteriën; dan zal hij aan diens voeten vallen en belijden, dat wat
door hem verwekt werd, in doodsgevaar verkeert, tenzij de Meester
zich ontfermt en door Zijn kracht behoudt.

Maar waar datgene Christus vindt, verdringt zich veel onreinheid 24
om Hem te bereiken, en belet het een het ander dit te doen. Toch
komt de Meester tot wie Hem zo roept.

Terwijl Hij nadert, nadert Hem de ziel, die zich als *Moeder* van het 25
zieke Kind, de eigenlijke oorzaak van de krankheid weet.

Dàt is de onbekende Vrouw, die evenzoveel jaren als het Kind
leeft, innerlijk aan haar onreinheid is verbloed.

Die alles wat de wereld biedt aan raad en hulp beproefd heeft en 26
daaraan geofferd heeft wat zij bezat, en die daarbij nooit baat ge-
vonden heeft, maar wel veel schade en veel leed.

Wanneer die 'Moeder' eindelijk beseft, dat alle welstand is ver- 27
spild en leed vermeerderd en de werkelijke beterschap steeds verder
weg ging door het pogen tot cureren van de consequenties-in-de-
stof, dan wéét zij, dat één ogenblik nabij-den-Meester-zijn, één ogen-
blik het 'kleed' aanraken waarin Hij voor ons verschijnt, in ons tot
stand brengt: de Genezing die wij anders noóit bereiken.

De reine waarheid van dit innerlijk bekennen dringt dwars door 28
de onreinheid die haar van den Meester scheidt. Zij zoekt geen woord
en zij bedoelt Hem niets te vragen. Zij wil alleen 'contact'.

29 Terstond droogde de bron van haar bloed op en zij voelde aan haar lichaam, dat zij van haar kwaal genezen was.

30 Jezus, die terstond in zichzelf de kracht waarnam die van Hem uitgegaan was, keerde zich in de schare om en zeide: 'Wie heeft Mijn klederen aangeraakt?'

31 Zijn volgelingen zeiden echter: 'Gij ziet, dat de schare tegen u op dringt en gij zegt: Wie heeft Mij aangeraakt?'

32/33 Toen keek Hij rond om te zien wie het gedaan had. De vrouw nu, bevreesd en bevende, wetende wat met haar geschied was, kwam en wierp zich voor Hem neder en zeide Hem de volle waarheid.

34 Toen zeide Hij tegen haar: 'Dochter, uw geloof heeft u behouden; ga heen ten vrede en wees genezen van uw kwaal.'

35 Terwijl Hij nog sprak, kwam men uit het huis van den overste zeggen: 'Uw dochter is gestorven; waarom valt gij den Meester nog lastig?'

36 Doch Jezus den zin dezer woorden verstaande, zeide tot den overste der synagoge: 'Vrees niet, geloof alleen.'

HIJ WEKT OP

Ons zielekind, toekomstige gestalte onzer ziel, is bijna dood, omdat het door onwijze zelfbeschikking is verwekt en in onreinheid is gebaar.

Wanneer de Vader tot den Meester gaat en om genezing smeekt, zal ook de Moeder tot den Meester willen gaan *om te genezen*. Maar nòg wil zij alleen de beterschap en nièt haar schuld en ongelijk belijden; niet smeken om vergeving en genezing, maar alleen tersluiks Zijn Kleed aanraken en daaraan genezen.

Maar wie dit doen en zich genezen voelen, horen óók de vraag: *29/32*
'Wie heeft Mijn kleren aangeraakt?' en voelen óók de blik die op hen rust.

En dan pas werpen zij zich aan Zijn voeten en bekennen Hem de volle waarheid. *33*

En dan pas horen zij Zijn stem: 'Kind, je geloof heeft je gered. Ga ten vrede en wees genezen van je kwaal.' *34*

Terwijl Hij spreekt, terwijl de oorzaak wordt en is genezen, komt de weerspreking door de consequenties in de stof. *35*

Daardoor alleen bereikt een ziel het eigenlijke dieptepunt waarin zij zich 'bekeert', doordat zij – juist verheven in de allerhoogste Troost – moet nederdalen in de wanhoop van de contradictie in de stof:

'Uw Kind is dood.

Waarom valt ge den Meester nog lastig?'

De Meester luistert naar die 'boodschap' niet.

Maar wij, die diep bezorgd van uur tot uur Zijn Komst verwachtend, ieder oponthoud als wreedheid en als noodlot ondergaan, omdat wij niet beseffen dat Hij in de oorzaak werkt en daàr geneest, wat zich te rechter tijd als de genezing onzer ziekte openbaren zal, wij nemen deze boodschap uit de stof als *waarheid*, als bevestiging van alle vrees en alle twijfel, die wij diepverzonken droegen onder ons geloof, dat tot den Meester kwam. *36*

Dit is ons dieptepunt, als angst en ongeloof in ons bevestigd zijn. Dan zijn wij weerloos voor den schijn.

- 37 Hij stond niemand toe met Hem mede te gaan dan Petrus en Jacobus, en Johannes den broeder van Jacobus.
- 38 Toen zij in het huis van den overste der synagoge kwamen, zag Hij de beroering en mensen die zeer weenden en weeklaagden.
- 39 Binnengetreden zijnde, zeide Hij tot hen: 'Waaròrn maakt gij misbaar en waaròrn weent gij? Het kind is niet gestorven, maar het slaapt.'
- 40 Toen lachten zij Hem uit. Doch Hij dreef hen het huis uit, nam den vader en de moeder van het kind, en die bij Hem waren mede en trad de kamer binnen, waar het kind lag.
- 41 Hij vatte de handen van het kind en zeide tegen haar: 'Talitha koemi,' hetgeen betekent: Meisje, Ik zeg je, Sta op!
- 42 En het meisje stond dadelijk op en het liep; want het was twaalf jaar.
Toen waren zij meteen hevig ontsteld, en buiten zichzelf.
- 43 Hij gebood hun nadrukkelijk, dat niemand het te weten zou komen en zeide, dat men haar te eten zou geven.

HIJ WEKT OP

Maar dan juist zegt Hij: 'Vrees niet, maar geloof alleen.'

Vanaf dit ogenblik, waarop de Moeder als de 'oorzaak' is behouden en het Kind als het 'gevolg' verloren schijnt, richt zich de Meester naar het 'Huis', waar dit Kind ligt. 37

Dat is de Vorm der actuele feiten. Daarin gaat 'niemand' met Hem mede dan alleen het Horen, het Vervangende en de Genade.

Wanneer Hij binnentreedt, is daar geweeklaag en misbaar. 38

De Meester plaatst al wat daarbinnen is voor Zijn 'Waarom' en voor de lijnrechte weerspreking van den schijn! 39

Wat die weerspreking niet eerbiedigt, drijft Hij uit. 40

Dan gaat Hij met de Drie en met de 'ouders' in den specifieke Vorm waarin het Kind gebed ligt.

Daar vat Zijn bovenmenselijke Kracht de kleine kracht aan, die het Kind regeerde... en begaf. Zijn Kracht verwekt in haar de wer- 41
veling, waardoor de geest die opspiraalt haar boven haar vicieuse cirkeling verheft. Zijn Hand betekent steeds Begin en Einde.

Hij roept haar en de doodsvoltrekking scheidt zich van haar af.

Het Kind staat op en gaat; omdat het immers tot de maat van de 42
gestalte kwam!

En allen die gewend zijn zich te laten leiden door den schijn, zijn door de openbaring van Zijn kracht ontzet.

Zij zijn ook zeker niet geschikt om van den bovenstoffelijken 43
gang der dingen te getuigen. Want de *beleving* van het wonder zou door hùn verkondiging toch maar ontaarden in onvruchtbaar 'weten'.

Zij mogen en zij moeten echter trachten om het uit de doden opgewekte Kind te voeden met het pas ontwikkelde

GELOOF.

VERWORPEN TE NAZARETH

VI

- 1 Hij vertrok van daar en kwam in zijn vaderstad en zijn leerlingen volgden Hem.
- 2 Toen het Sabbath was geworden, begon Hij te leren in de synagoge en de meesten die Hem hoorden, stonden verslagen en zeiden: 'Waar heeft deze man zulke dingen vandaan?' en 'Wat is dat voor een wijsheid, die hem gegeven is?' en 'Wat een krachten geschieden door zijn handen!'
- 3 'Is dit niet de bouwer, de zoon van Maria, en de broeder van Jacobus, Joses, Judah en Simon? En zijn zijn zusters niet hier bij ons?' En zij ergerden zich aan Hem.
- 4 Toen sprak Jezus tot hen: 'Een profeet wordt overal geëerd behalve in zijn vaderstad, bij zijn verwanten en in zijn huis.'
- 5 En Hij kon daar geen enkele wonderkracht verrichten; alleen legde Hij enkelen zieken de handen op en genas hen.
- 6 Toen verwonderde Hij zich over hun ongeloof.

VERWORPEN IN DEN VORM VAN HET ZOON-VADERSCHAP

VI

Uit deze sfeer heengaande keert de Meester weder tot de vormen 1
van Zijn Zoonschap. En zijn discipelen volgen Hem daarin.

Daar vangt Hij aan te leren in de zieleconcentratie van den God- 2
gewijden Dag. Veel wat zich door de vormvertrouwdheid geest-
nabij gewaand had staat verbijsterd, want Zijn Wijsheid en Zijn
Kunnen zijn niet te verklaren uit de stoffelijke identificering.

Ergernis ontstaat doordat de ziel zich op onjuistheid van haar 3
vooordeel betrappt en dit vooroordeel toch niet prijs wil geven om
de consequenties.

Hij, die God's Woord verkondigt is steeds ongeëerd, waar Hij 4
alleen aanvaard wordt als hetgeen vertrouwd en eigen is aan zijn
grofstoffelijk verschijnen.

Waar ooit God's Redding wordt beschouwd als iets, waarmee 5
men wel bekend is en vertrouwd, daar wordt geen mens 'gered'.
Maar steeds bewerkt Zijn Hand-oplegging loutering en krachts-
herstel.

En wel is dit verbazenswaard, dat elke kuddemens het kuddedier 6
verkiest en zich bestendigt door ontkenning van hetgeen hem van
den kudde-geest verlost.

UITZENDING DER DISCIPELEN

VI

- 6 Toen ging Hij rond door de omliggende dorpen en leerde.
- 7 Hij riep de Twaalve tot zich en begon hen uit te zenden, twee aan twee, en gaf hun macht over de onreine ziele drangen.
- 8/9 Hij gebod hun, niets mede te nemen voor onderweg dan alleen een staf; geen brood, geen reiszak, geen geld in den gordel; wel met sandalen aan de voeten, doch niet met twee tunieken aan.
- 10 Voorts zeide Hij tot hen: 'Waar gij eenmaal een huis zijt binnengetreden, blijft aldaar totdat gij vandaar vertrekt.
- 11 En als een plaats u niet ontvangt en zij niet naar u luisteren, gaat daar vandaan en schudt het stof af van uw voeten, hun tot een getuigenis.'
- 12 Toen gingen zij heen en verkondigden dat men de gezindheid moet veranderen.
- 13 Veel ziekelijke ziele drijving deden zij verdwijnen en veel kranken zalfden zij met olie en genazen hen.

PAASWERKING VAN DE OERGESTALTEN

VI

Daar waar de Meester rondom de vormen van Zijn Zoonschap 6/7
lerend rondgaat, roept Hij de oergestalten uit hun onbepaalde samen-
zijn en vangt Hij aan met hen de wereld in te zenden, gecombineerd
tot paren met Paaswerkende, dat is verlossende Kracht.

Zo werkend hebben zij de Macht om bindende gedachte- en ge- 8/9
voels-structuren te verdrijven, mits zij gaan zo als zij zijn, ontdaan
van alle zelfbeschermende reserves, uitgerust met hun Geloof alleen
en met het middel om op eigen krachten ver te kunnen gaan.

Wanneer zij eenmaal in een vorm gegaan zijn, die de betekenis 10
der aan de orde zijnde feiten heeft, dan moeten zij daarin verblijven
tot het ogenblik van heengaan is gekomen.

Maar overal waar hun bevrijdend werken niet aanvaard wordt, 11
moeten zij verdwijnen, de ongewenste stofcontacten van zich
schuddend als een openbaring van het scheiden en verdwijnen.

Zo gaan zij in de wereld als Reversie-brengers, veel boze ziele- 12/13
strevingen verdrijvend en veel krankheden genezend door de licha-
men ontvankelijk te maken voor de reinigende kracht des geestes.

DOOD VAN JOHANNES DEN DOPER

VI

- 14 Ook koning Herodes hoorde er van, want Zijn naam werd algemeen bekend; en men zeide, dat Johannes de Doper uit de doden was opgewekt, en daarom die krachten in Hem werkten.
- 15 Anderen zeiden, dat Hij Elijah was; weer anderen, dat Hij een profet was als andere profeten.
- 16 Toen dan Herodes van Hem hoorde, zeide hij: 'Die ik heb laten onthoofden, Johannes, diè is opgestaan!'
- 17 Want hij, Herodes, had mannen gezonden en Johannes laten grijpen en geboeid gevangen laten zetten, terwille van Herodias, de vrouw van zijn broeder Philippus, daar hij haar tot vrouw genomen had.
- 18 Want Johannes had tegen Herodes gezegd: 'Het is u niet geoorloofd de vrouw van uw broeder te hebben.'
- 19 Herodias was op hem gebeten en wilde hem doden doch kon dit niet.
- 20 Want Herodes had ontzag voor Johannes, dien hij wist een rechtvaardig en heilig mens te zijn; en hij beschermde hem. Wanneer hij naar hem geluisterd had, was hij in grote verlegenheid; maar hij hoorde hem gaarne.
- 21/22 Op een gunstigen dag, toen Herodes ter gelegenheid van zijn verjaardag een maaltijd gaf voor zijn hoogwaardigheidsbekleders, zijn krijgsoversten en de aanzienlijken van Galilea, kwam de eigen dochter van Herodias binnen en danste. Zij behaagde Herodes en zijn gasten. Toen zeide de koning tot het meisje: 'Vraag mij maar wat je wilt en ik zal het je geven.'
- 23 Hij zwoer haar zelfs: 'Wat je mij ook maar vragen zult, zal ik je geven, al was het de helft van mijn koninkrijk.'
- 24 Toen ging zij heen en zeide tegen haar moeder: 'Wat zal ik vragen?' en deze zeide: 'Het hoofd van Johannes den Doper.'
- 25 Zij spoedde zich toen dadelijk naar binnen, naar den koning en

VERLOOCHENING VAN DE GENADE

VI

De list- en lust-gebonden wereld ziet den Meester niet. Zij kent alleen Zijn Naam, doordat zij over Hem vertellen hoort; en zij beweert, dat Hij de Stem is die vermaant, en de Genade die haar tot de Wending noopt, uit de vernietiging herrezen en daarom met bovenaardse kracht bezielt. 14

Of wel: Degene, die als een heraut vóór den Verlosser uitgaat. Of een van de vertolkers van God's Wil. Want dit zijn de vermoedens van den list- en lustverslaafden mens. 15

Wie zelf den Roeper heeft gedood, die zal den Meester altijd voor den wederopgestanen Roeper houden. 16

Den Roeper nemen wij altijd gevangen, omdat zijn Roepen ons herinnert aan den broeder-moord, dien wij begaan terwille van de zelf-verzadiging aan lust en macht. 17

Zolang wij blijven in de halfheid, horen wij de Stem des Roepers, als Gevangene in ons, wel graag. Want wij erkennen wel zijn heilige intentie, maar wij zwichten voor den drang van Lust, dien wij tot levenskameraad verkozen. 18/20

Daarom zint deze 'kameraad-in-ons' voortdurend op het doden van den Roeper. En zeker komt het uur, waarop wij tot de zolang uitgestelde keus gedwongen worden. 21

Juist op den dag, waarop het individuele leven wordt herdacht, verschijnt de vrucht van de onzalige verbinding tussen lust en macht. 22

Die vrucht, de schijn van 'Welzijn', behoort dan tot de blinde overgave en de blinde offervaardigheid, die halfheid tot een heelijkheid maakt. 23

In den verkeerden zin!

Wat dan geëist wordt, is altijd: de helft, die niet bereids gegeven was: Dat is het Hoofd des Roepers, die gevangen was, maar nog steeds 'riep'. 24/25

DOOD VAN JOHANNES DEN DOPER

sprak haar verzoek uit: 'Ik wil, dat gij mij onmiddellijk op een schotel geeft het hoofd van Johannes den Doper.'

^{26/29} Ofschoon de koning zeer bedroefd werd, wilde hij het om zijn eden en zijn gasten niet afwijzen. Terstond zond de koning een scherprechter met de opdracht zijn hoofd te brengen. Die ging heen, onthoofde hem in de kerker, bracht zijn hoofd op een schotel en gaf het aan het meisje, en het meisje gaf het aan haar moeder. Toen zijn leerlingen het hoorden, kwamen zij het lichaam halen en legden het in een graf.

Wij zijn bedroefd, maar zwichten. Dat is onze val.

26/27

En het geweld in dienst van lust en macht verschaft de zelfver-
zadiging de slechte satisfactie van het Hoofd, dat niet meer wordt
GEHOORD, maar wel gezien.

28

Wanneer de volgelingen van den Roeper dit vernemen, komen
zij den doden vorm begraven.

29

VOEDING DER VIJF DUIZEND

VI

- 30 De Uitgezondenen kwamen weder bij Jezus samen en boodschapten Hem al wat zij gedaan en geleerd hadden.
- 31 Toen zeide Hij tot hen: 'Komt gijzelf met Mij mede naar een eenzame plaats en rust een weinig.'
Want er waren zoveel mensen die kwamen en gingen, dat zij zelfs geen tijd hadden om te eten.
- 32 Zo vertrokken zij in het schip naar een eenzame plek, alleen.
- 33 Zij zagen hen samen wegvaren en begrepen het. Te voet snelden zij uit al de steden daarheen en waren er eerder dan zij.
- 34 Toen Hij van boord ging, zag Hij een grote schare en werd met ontferming over hen bewogen, omdat zij waren als schapen, die geen herder hebben; en Hij begon hun veel dingen te leren.
- 35/36 Daar het reeds laat geworden was, kwamen zijn volgelingen tot Hem en zeiden: 'Dit is een eenzame plek en het is al laat. Zend hen heen, opdat zij naar de gehuchten en dorpen in den omtrek kunnen gaan om voedsel voor zich te kopen.'
- 37 Maar Hij antwoordde hun: 'Geeft gij hun te eten.' Toen vroegen zij: 'Zullen wij dan voor twee honderd schellingen brood gaan kopen om hun te eten te geven?'
- 38 Hij zeide: 'Hoeveel broden hebt gij? Gaat eens zien!' Toen zij het nagegaan hadden, zeiden zij: 'VIJF, en Twee Vissen.'
- 39 Nu droeg Hij hun op, dat allen in groepen moesten gaan aanliggen op het groene gras.
- 40 Zij lagen toen aan in groepen van honderd en van vijftig.
- 41 Dan nam Hij de Vijf Broden en de Twee Vissen, zag op naar den

GEESTELIJK BEWUSTZIJN

VI

Wanneer de oergestalten die in Paasverbonden paren waren uitgezonden, tot den Meester wederkeren, bieden zij Hem aan wat zij verrichtten. 30

Hij roept hen tot zich als zij zó omringd zijn door opeenhoping van kwaad, dat hun het goede dat hen voedt niet meer bereiken kan. 31

Dan roept Hij hen tot eenzaamheid en rust. 32

En zij verdwijnen met Hem in de hun geboden mogelijkheid door de Mysteriën naar het onbetredene.

Van die hen zo zien heengaan in het ongeopenbaarde, weg uit het omringend kwaad, gaan velen zelf, uit eigen kracht, waarheen de Meester zich met die Hem volgen, via de Mysteriën begeeft. Zij komen daar, vóórdat zij Hem aldaar ontwaren. 33

Maar als Hij wederom in het geopenbaarde treedt, ziet Hij het overgrote kwaad en wordt bewogen met ontferming, omdat het kwaad is als een kudde die geen herder heeft. En Hij begint hun veel te leren. 34

Wanneer de leerlingen Hem wijzen op den 'honger' van die kudde en Hem raden om hen weg te zenden om dien honger zelf te stillen, 35/36

dan verwijst Hij deze volgelingen naar de mogelijkheid, dat zij de kudde van het nodige voorzien. De volgelingen voelen dadelijk hun eigen onvermogen en verbeelden zich, dan toch eerst zelf te moeten krijgen, wat zij niet voldoende hebben om te kunnen geven. 37

De Meester wijst hen echter op hetgeen zij reeds bezitten. Dit moeten zij eens zèlf bepalen! En ziet: zij hebben reeds Vijf vormen van het bovenstoffelijke Brood en de Gestalte van het Sterven dat Herboren-worden is! 38

De Meester doet de kudde door Zijn volgelingen haar homogeniteit verliezen door ontspanning en verstilling op den Paasgrond. 39

Dan splitst de kuddegeest zich in bewustzijn van volkomenheid en gerichtzijn op volkomenheid en ontspant zich daarin. 40

Nu neemt Hij zelf de oergestalten van het bovenstoffelijke Brood 41

VOEDING DER VIJF DUIZEND

hemel, sprak den zegen uit en brak de broden; en Hij gaf ze aan de volgelingen, dat die ze hun zouden voorzetten; en de Twee Vissen verdeelde Hij onder hen allen.

- 42 Zij aten allen en werden verzadigd.
- 43 Toen namen zij aan brokken Twaalf Korven vol op, en ook nog van de Vissen.
- 44 Zij die van de Broden gegeten hadden, waren vijf duizend man.

GEESTELIJK BEWUSTZIJN

en van Herboren worden uit den Dood, wendt zich tot den Vader in den hemel, looft wat Hij gegeven heeft; Hij breekt de oergestalten in fragmenten, die Hij door zijn volgelingen voor doet zetten. En van het Sterven en Herboren-worden deelt Hijzelf aan allen uit.

Zo is er, en ontvangt ook alles, altijd van het bovenstoffelijke voedsel zoveel als ontvangen worden kan. 42

En wat er over blijft en naderhand wordt opgenomen is altijd de volle maat der dingen. 43

Ervaring van de onbepaalde deelbaarheid van de gestalten van den Geest leidt tot bewustzijn van den Geest in veelheid. 44

JEZUS WANDELLENDE OP DE ZEE

VI

45 Terstond dwong Hij zijn volgelingen in het schip te gaan en Hem vooruit te varen naar de overzijde, naar Beth-sàida, terwijl Hijzelf de schare van zich liet.

46 Nadat Hij zich van hen ontdaan had, ging Hij den berg op om te bidden.

47 Toen het nu avond was geworden, was het schip midden op de zee, terwijl Hij alleen was op het land.

48 Maar ziende, dat zij zich zeer aftobden om vooruit te komen, want zij hadden den wind tegen, kwam Hij omstreeks de vierde nachtwake tot hen, wandelende op de zee, en wilde hun voorbijgaan.

49 Toen zij Hem zagen, wandelende op de zee, meenden zij dat Hij een spook was en zij schreeuwden luid.

50 Want allen zagen Hem en werden verbijsterd. Maar Hij sprak dadelijk tegen hen : 'Houdt moed! Ik ben het, vreest niet!'

DE MEESTER HEER VAN DE MYSTERIËN

VI

Aldus ervaren kudde en discipelen legitimering in de stof, zodat zij 45
Hem wiens Koninkrijk juist niet van deze wereld is, tot Koning
zouden willen maken.

Dan dwingt Hij dadelijk zijn volgelingen om in de ter beschikking
zijnde mogelijkheid in de Mysteriën te gaan tot waar de levende ge-
stalten van het sterven en herboren-worden dagelijks gewonnen
worden uit het ongeopenbaarde.

Hijzelf verwijderd onderwijs het saamgeschoolde kwaad.

Wanneer Hij dit van zich heeft doen verdwijnen, verheft Hij zich 46
om in te keren tot den Vader.

Rondom de volgelingen, die zich midden in de Paassfeer der 47
Mysteriën bevinden is het duister, maar de Meester toeft nog in de
aardse sferen.

Wanneer Hij ziet hoe zijn discipelen zich aftobben om 'vooruit 48
te komen', omdat de werking van den Geest hen schijnt terug te
dwingen, te beletten om het hun bevolene te doen, dan gaat Hij in
de laatste phase van hun duistere wake, in volkomen rust en vrijheid
van verrichting, waar zij zwoegen de vertwijfeling nabij.

Hij richt zich niet naar waar zij zijn, maar naar de plaats van hun
bestemming. In die richting zien zij Hem.

Maar als zij Hem zo onaantastbaar, zo volkomen vrij van al de 49
hen benauwende gebondenheden zien, dan twijfelen zij of Hij wel
méér is dan een schim!

Dan triomfeert de wanhoop en zij schreeuwen hun ellende uit,
omdat zij die den Meester al te zeer als mens en machtig kameraad
beschouwden, dien zij 'Koning' wilden maken, nu plotseling zijn
onverwante, onbegrijpelijke Hoogheid zien.

Zo wordt de waan van het vertrouwde en vertrouwelijke samen-
zijn vernietigd.

De ongegronde familiariteit slaat om in ongegronde angst; niets 50
is er wat een ziel zo zeer verbijstert als het wegvallen van sluiers, als
het onverwachte ZIEN.

En tot de zo ontstelden zegt de Meester steeds:

'Houdt moed. Ik ben het.
Weest niet bang.'

JEZUS WANDELLENDE OP DE ZEE

- 51 Toen kwam Hij bij hen in het schip en de wind bedaarde. Maar zij waren innerlijk zeer aangegrepen;
- 52 want zij waren bij de Broden niet tot inzicht gekomen, want hun hart was verhard.

Dan treedt Hij in hun mogelijkheid om de Mysteriën te door- 51
kruisen en het blijkt hun, dat de kracht des geestes zich tegen hun
'voortgang' niet verzet.

Geheel ontzet bij het ontwaren van den Meester in zijn sferen is, 52
wie Hem dacht te verheffen tot regeerder dezer wereld, nadat men
zelf heeft deelgenomen aan verzadiging der kudde met het Boven-
stoffelijke Brood.

GENEZING IN GENNESARETH

VI

- 53 Overgestoken zijnde naar het land, kwamen zij bij Gennesareth en legden daar aan.
- 54/55 En toen zij uit het schip gingen, herkenden de mensen Hem terstond, liepen de gehele streek af en begonnen allen, die ernstig ongesteld waren op matrassen aan te dragen naar de plaats waar zij hoorden dat Hij was.
- 56 Waar Hij ook kwam in dorpen, steden of gehuchten, daar legden zij de zieken op de markt en smeekten Hem dat zij slechts de kwast van zijn kleeft mochten aanraken.
En allen, die Hem aanraakten werden gered.

AANRAKING VAN HET KLEED DES MEESTERS IN DEN TUIN DER GODGEWIJDHEID

VI

De zo ontstelde volgelingen komen niet tot de beleving van het sterven en herboren-worden, maar zij komen met den Meester in den Tuin der Godgewijidheid. 53

Als zij daar verschijnen, wordt de Meester dadelijk herkend. 54

Van alle kanten wordt tot Hem gedragen alles wat niet goed is en aan zijn verkeerdheid ernstig lijdt. 55

In welke situatie, welke vormstructuur, in welke vormverhouding, Hij verschijnt, daar wordt het kranke op de plaats der zelfbeoordeling getoond; daar wordt gesmeekt om, zij het maar één ogenblik de levende verbondenheid der Wetsherinnering te mogen onder vinden, die eigen is aan dat waarin Hij ons verschijnt. 56

Wie eenmaal dit door zielehunkering bereikbare contact met de verschijning van den Meester in den Tuin der Godgewijidheid heeft ervaren, wordt behouden.

DE WARE REINHEID

VII

- 1 Toen verzamelden zich bij Hem de Pharisaërs met sommige schriftgeleerden die van Jerusalem gekomen waren.
- 2/5 En ziende dat sommigen van zijn discipelen hun brood aten met onreine, dat is ongewassen, handen – want de Pharisaërs en alle Joden eten niet zonder eerst terdege hun handen te hebben gewassen, daarmee vasthoudende aan de instelling der ouden, en van de markt komende eten zij niet dan na zich gereinigd te hebben; en veel andere dingen zijn er, waaraan zij zich op grond van de overlevering houden, bijvoorbeeld het onderdompelen van bekers en kannen en koperwerk – toen vroegen de Pharisaërs en de Schriftgeleerden Hem: ‘Waarom wandelen uw leerlingen niet naar de overlevering der ouden, maar eten zij hun brood met onreine handen?’
- 6 Maar Hij zeide tot hen: ‘Terecht heeft Jesajah van u, huichelaars, geprofeteerd, zoals geschreven staat:
- ‘Dit volk eert Mij met de lippen,
maar hun hart is verre van Mij;
7 Tevergeefs eren zij Mij,
omdat zij leringen leren, die geboden van mensen zijn.’
- 8 Gij verwaarloost het Gebod Gods en houdt u aan de overlevering der mensen.
- 9 En Hij ging voort: ‘Het Gebod van God verzaakt gij om uw overlevering in stand te houden.
- 10 Want Mozes heeft gezegd: ‘Eert uw vader en uw moeder,’ en: ‘Wie zijn vader of moeder vervloekt, zal sterven.’
- 11/12 Doch gij zegt: Indien een mens tot zijn vader of moeder zegt: Het is alles tot een offer bestemd, wat gij van mij zoudt kunnen ontvangen, dan laat gij hem niet toe iets hoegenaamd voor zijn vader of moeder te doen.
- 13 En zo maakt gij het Woord Gods krachteloos door uw overlevering, die gij hebt doorgegeven. En dergelijke dingen doet gij vele.’
- 14/15 Toen riep Hij wederom de schare tot zich en zeide tot hen: ‘Luistert allen naar mij en verstaat mij wel: Niets wat van buitenaf in den mens komt, kan hem onrein maken doordat het in hem komt,

DE WARE REINHEID

VII

Terwijl de Meester zó de Wetsvervulling in zich draagt, dat zelfs wie slechts zijn aan de Wet herinnerend gewaad aanraken, genezen worden in den vollen zin van wederkeren en behouden worden in de onvergankelijke harmonie,

verzamelt zich het moralistisch en verstandelijke fanatisme om Hem heen, dat vorm en letter van de Wet betrachtend den Geest der Wet verkracht.

De Meester leert: Oordeelt niet!

2/5

Zij echter, oordelen voortdurend. Zij maken alles tot een vasten vorm, zij binden alles aan determinering van het arrogant verstand. De goddelijke Wet wordt in hun handen tot een dwang van letterlijk betrachten en een eindeloze muggenzifterij. Zo wordt de Weg naar de Bevrijding uit de duisternis en slavernij, een doolhof van moreel dan wel verstandelijk gecorrigeer van innerlijke ongerechtigheid, de zielen bindend in verharding en verstarring.

Daarom is hun activiteit gedoemd te zijn een zelfrechtvaardiging door het beschuldigen van wie de letter van de Wet niet acht.

Zij, die zichzelf alleen maar reinigen in schijn en die zich voeden met de 'stenen' van het nimmer eindigende oordeel, beschuldigen de Leerlingen van Hem, die nimmer oordeelt maar behoudt, dat zij zichzelf niet reinigen, vòòrdat zij eten van het Geestelijke Brood.

De Meester wijst hen echter op het feit, dat zij zich houden aan de overlevering van mensen ter ontduiking van den Wil van God.

6/13

Hij leert: Niet wat van buiten komt, maakt ons onrein, maar wat in ons verwekt wordt en door ons wordt uitgezonden in de wereld in responsie op hetgeen van buiten tot ons kwam, dat maakt den mens onrein, indien het niet in innerlijke reinheid werd verwekt.

14/15

maar hetgeen uit den mens naar buiten komt, dat is het wat hem onrein maakt.'

17 Toen Hij van de schare heengegaan, thuis gekomen was, vroegen zijn volgelingen Hem naar de gelijkenis.

18/19 Dan zeide Hij hen: 'Zijt gij ook nog zo onbevattelijk? Begrijpt gij niet, dat al wat van buitenaf in den mens komt, hem niet kan verontreinigen, omdat het niet in zijn hart komt, maar in zijn buik en er te zijner plaatse uitgaat?' Aldus verklaarde Hij alle spijzen rein.

20 Hij zeide: 'Wat uit den mens naar buiten komt, dat maakt den mens onrein.

Want van binnenuit, uit het hart der mensen, komen de kwade overwegingen, wellust, diefstal, moord, echtbreuk, hebzucht, boosheid, sluwheid, onmatigheid, afgunst, godslastering, aanmatiging, onverstand.

Al dat slechte komt van binnenuit naar buiten en maakt den mens onrein.'

DE WARE REINHEID

Niets wat den mens geboden wordt, is wezenlijk bezoedeling van reinheid. Bezoedeling ontstaat doordat de mens reeds Paasgedachte van onreinheid is. In alles wat den mens bereikt van buitenaf, ligt tegelijk met de mogelijkheid van bezoedeling als 'val', de mogelijkheid van realisatie van den Weg naar de Bevrijding.

Alleen wie het Gehoor voor deze waarheid heeft ontwikkeld, zal haar in het dagelijkse leven meer en meer verstaan. Dan zal hij niet meer tot 'de schare' horen, die zich rond den Meester in onreinheid als obstakel ophoopt, maar als Leerling, die – het ritueel vergetend en den letter overtredend – door de Pharisaërs en de Schriftgeleerden wordt beschuldigd, maar het Bovenstoffelijke Brood intussen voor hun zelfverblinde ogen eet.

DE SYRO-PHOENICISCHE VROUW

VII

- 24 Toen stond Hij op en vertrok vandaar naar het gebied van Tyrus. En een huis binnengegaan zijnde, wilde Hij niet dat iemand het wist, maar Hij kon niet verborgen blijven.
- 25 Want terstond hoorde van Hem een vrouw, wier dochtertje leed aan een onrein zieleddrijven. Zij kwam tot Hem en wierp zich aan zijn voeten.
- 26 Zij was Grieks, doch Syro-phœnicisch van geboorte. En zij vroeg Hem den ziekelijken drang uit haar dochtertje te verdrijven.
- 27 Hij zeide haar: 'Laat eerst de kinderen verzadigd worden, want het is niet goed het brood der kinderen te nemen en het den honden voor te werpen.'
- 28 Toen antwoordde zij: 'Zo is het, Heer; maar de honden eten onder de tafel toch ook van de kruimels der kinderen.'
- 29 Daarop sprak Hij: 'Terwille van dit woord, Ga heen, het boze zieleddrijven is uit uw dochter verdwenen.'
- 30 En toen zij thuis kwam, vond zij het kind als neergeworpen op haar bed en de boze drift uit haar verdwenen.

BEWUSTZIJN VAN INWIJDING

VII

Zich uit die sfeer van onwaarachtigheid verheffend, gaat Hij naar 24
de sfeer van Inwijdings-bewustzijn.

Daar binnentredend in een vorm van aan de orde zijnde feiten,
wil Hij niet, dat dit *geweten* wordt, doch *ervaren* als een openbaring.

Verborgten blijven kan Hij echter niet. 25

Want dadelijk bemerkt de ziel, die in zichzelf gebaarde heeft wat
door een onreinen drang beheerst wordt, en tóch bewustzijn van In-
wijding bereikt heeft, terstond bespeurt zij Zijn Aanwezigheid in
dezen vorm.

Zij is geen myste, maar een die de innerlijke harmonie verwacht 26
van weten en van zelfbepalen. Maar zij vindt den Meester en zij
smeekt Hem dat Hij de onreinheid uit haar zielekind verdrijft.

Om dezen ootmoed te beproeven zegt Hij haar: 27

'Laat eerst verzadigd worden, wie reeds mysten zijn. Het gaat niet
aan het Brood der Mysten aan verstand-geleiden voor te werpen.'

Maar deze 'moeder' heeft de arrogantie der verstand-geleiden niet 28
en zij doorstaat de toets door te belijden, dat 'verstandigen' gevallen
kruimels van het Geestelijke Brood der Mysten toch op lager,
stoffelijk, niveau als voedsel vinden en het tot zich nemen.

Dan zegt Hij: 'Om der wille van dit Woord, Ga heen, het boze 29
drijven is reeds uit uw ziele-kind verdwenen, omdat het niet meer in
de ziele-moeder heerst.'

En wederkerend tot haar eigen actuelen vorm, vindt deze ziel, 30
dat haar toekomstig Zelf als neergeworpen in een harden strijd, de
ware Rust gevonden heeft, en het onreine streven uit haar is ver-
dwenen.

GENEZING VAN DOOFSTOMHEID

VII

- 31 Toen Hij weder uit de streek van Tyrus vertrokken was, ging Hij door Sidon naar de zee van Galilea, midden in het gebied van Dekapolis.
- 32 Daar werd een dove, die slecht sprak tot Hem gebracht en men smeekte Hem dezen de hand op te leggen.
- 33/34 Hij nam hem terzijde buiten de schare, en stak zijn vingers in zijn oren, spuwde, raakte zijn tong aan; en Hij zag op naar den hemel, zuchtte en zeide tot hem: 'Ethphatha!' (dianoichthèti), dat is: Wordt geopend!
- 35 Toen werden zijn oren terstond geopend en de band van zijn tong ging los en hij sprak goed.
- 36 Hij gebood hun het niemand te zeggen. Maar hoe nadrukkelijker Hij het hun gebood, des te meer ruchtbaarheid gaven zij er aan.
- 37 Zij waren geheel buiten zichzelf van verbazing en zeiden: 'Hij heeft alles wèl gemaakt!
Zelfs de doven doet Hij horen en de stommen spreken!'

LUISTEREN EN SPREKEN VAN DE ZIEL

VII

Heengaande uit dit inwijdingsbewustzijn gaat de Meester door de Poort van Initiatie naar de Grote Mysteriën tot middenin de sfeer van de Tien Oergestalten. 31

Daar wordt tot Hem gebracht de stomheid, die uit doofheid stamt. Daar wordt Hem om de aanraking gesmeekt, die tot de volle overgave leidt. 32

De Meester voert den dove buiten het opeengehoopte kwaad. 33

Dan treedt Zijn in het toegesloten gehoor naar binnen gaande kracht in het oorzakelijk verband met zondaar en met zonde, en verheft den zondaar tot gelouterd mens, de zonde tot vereffend krachtsherstel.

Hij scheidt het oude van het nieuwe af, opdat het nieuwe in den tijd tot zijn gestalte komt.

Zijn Zien verheft het aardse tot den voor Hem open hemel en Hij ademt de verbondenheid met God. En door de volle overgave wordt het starre onbereikbaar-willen-zijn verheven tot het innigste bereikt-zijn. 34

Zo wordt de zielsgeslotenheid waarin de doofheid onbewust geworteld is, oorzakelijk genezen tot doorgankelijkheid van de gezindheid, van het wil-gerichte denken en de nieuwe ziele-openheid, de willigheid tot luisteren, herstelt het eertijds diepgekrenkt GEHOOR. 35

Het *opent u* des Meesters wekt de hoorgezindheid als *ontvangbereidheid* en de spreek-gezindheid als het *willen-geven*. En met dit geven en ontvangen is het innerlijk verbonden-zijn hersteld. 36

De Meester wil, dat het hersteld vermogen niet voor propaganda wordt misbruikt, maar aan den Wil des Vaders wordt gewijd.

Maar mensen zullen steeds getuigen van Hem, die hen uit hun zelfveroorzaakt onvermogen heeft verlost.

Door Overgave aan God's Redding werkelijk ontheven aan de zelfgestelde grenzen, kunnen wij den Meester nog alleen maar diepbewogen loven: 37

Hij heeft alles wèl gemaakt!

Zelfs de doven maakt Hij horend en de stommen doet Hij spreken!

DE VOEDING DER VIERDUIZEND

VIII

- 1/2 Toen er in die dagen wederom een grote schare bijeen was en zij niets te eten hadden, riep Hij zijn discipelen tot zich en zeide tot hen: 'Ik heb deernis met de schare, want zij zijn nu reeds drie dagen bij Mij en hebben niets te eten.
- 3 Als Ik hen zonder voedsel naar huis zend, zullen zij onderweg bezwijken, en sommigen van hen komen van ver.'
- 4 Toen antwoordden zijn leerlingen Hem: 'Vanwaar zal iemand dezen hier in de wildernis met brood kunnen verzadigen?'
- 5 Dan zeide Hij: 'Hoeveel broden hebt gij?'
- En zij zeiden: 'Zeven.'
- 6 Nu gebod Hij de menigte op den grond te gaan aanliggen. Hij nam de Zeven Broden, dankte, brak ze en gaf ze aan de leerlingen om ze hun voor te zetten; en zij zetten ze de schare voor.
- 7 Ook hadden zij enkele visjes en na deze gezegend te hebben zeide Hij, dat zij ook die aan de schare moesten voorzetten.
- 8 Toen aten zij en werden verzadigd.
Zij namen het overschot der brokken op, zeven korven vol.
- 9 Het waren ongeveer vier duizend mensen, die Hij daarop uiteen liet gaan.
- 10 Terstond daarop ging Hij met zijn discipelen aan boord en kwam in het gebied van Dalmanoetha.

BROOD DER VELEN

VIII

Wanneer zich weer veel ongerechtigheid verzamelt, die zichzelf niet voeden kan, roept Hij zijn volgelingen tot zich en doordringt hen van Zijn medelijden met het reeds lang bij Hem samenscholend kwaad, dat niets heeft om zichzelf te voeden en dat éénmaal bij Hem komend evenmin terug kan keren tot zijn ouden vorm. 1/3

De leerlingen beseffen niet, vanwaar het Brood kan komen, dat het wachtend saamgeschoolde kwaad verzadigt in het ongebaande van de ziel temidden der Tien Oergestalten. 4

De Meester vraagt hoeveel gestalten van dit Brood zichzelf bezitten. 5

Dan eerst erkennen zij, dat zij zichzelf verzadigen aan de Zeven heilige Essenties van God's geopenbaarde Kracht. 6

De Meester doet het saamgeschoolde kwaad, dat hongert, rusten op het weerstandsvlak der stof; en wat Zijn leerlingen bezitten aan bewustzijn van God's Kracht, dat neemt Hij, en Hij breekt dit leerlingenbewustzijn tot een passende hoeveelheid voor het hongerende kwaad, dat het niet van den Meester maar van Zijn leerlingen ontvangt.

Ook neemt Hij wat de leerlingen aan Offerkracht bezitten en ook dat wordt door de volgelingen doorgegeven, nadat de Meester het gezegend heeft. 7

Zo wordt het kwaad met Hemels Goed gevoed en komt de saamgeschoolde ongerechtigheid tot een bewustzijn van de veelheid van gerechtigheid. En het verdwijnt. En wat de leerlingen zo gevend overhouden is steeds méér dan zij tevoren hadden. 8/9

Zodra dit werk volbracht is, gaat de Meester met zijn volgelingen in de geboden mogelijkheid om zich in de Mysteriën te begeven, naar de sfeer die Paasgedachte is van de bekering van bezoedeling, maar dan door Heiliging, want door de Heiliging ontstaat de Overtuiging. 10

HET TEKEN VAN DE PHARISÆËRS

VIII

- 11 Toen gingen de Pharisæërs uit en begonnen met Hem te disputeren. Zij verlangden van Hem een Teken, om Hem op de proef te stellen.
- 12 Tot in den geest beledigd zeide Hij: 'Waartoe begeert dit soort een Teken?
Voorwaar, de mensen van dit type zullen nooit een Teken krijgen!'
- 13a Toen liet Hij hen alleen.

BROOD DER PHARISÆËRS

VIII

De Vormverstartheid komt tot Hem om door veroordeling van 11
Hem tot een gevoel van zelf-rechtvaardiging te komen.

Wat zij van Hem begeert is: demonstratie van de dienstbaar-
making van het bovenaardse aan het aardse, terwijl Hij juist door
dienstbaarmaking van het aardse aan den Wil des Hemels 'wonde-
ren' verricht.

De zelfbezetenheid doorschouwend waarin haar redeneren wor- 12
telt, verwijst Hij deze vrager naar haar doel.

Zij vraagt niet om verlost te worden van haar zelfbestendinging,
maar om rechtvaardiging te vinden voor die zelfbestendinging.

Nooit zal de Meester iets of iemand doen beleven wat de ik-ge-
bondenheid versterkt.

Altijd verdwijnt Hij voor degenen, die dit van Hem vragen en 13a
Hij laat hen in hun onverzadigdheid alleen.

HET ENE BROOD DER VOLGELINGEN

VIII

- 13b Toen ging Hij weder sloop en vertrok naar de overzijde.
- 14 Nu hadden zij vergeten broden mede te nemen zodat zij behalve één Brood niets bij zich hadden in het sloop.
- 15 Hij waarscluwde hen: 'Hoedt u voor den zuurdesem der Pharisæers en voor den zuurdesem van Herodes!'
- 16 Toen overlegden zij met elkander, dat zij geen broden hadden.
- 17 Maar toen Hij dit bemerkte, zeide Hij tot hen: 'Waarom overlegt gij met elkander, dat gij geen broden hebt? Hebt gij nog geen begrip of inzicht? Hebt gij een verhard hart?'
- 18 Hebt gij ogen, maar ziet gij niet, en oren maar hoort gij niet?
- 19 Herinnert gij u niet, toen Ik de Vijf broden brak voor de Vijf Duizend, hoeveel korven vol brokken gij hebt opgenomen?' En zij antwoordden Hem: '*Twaalf.*'
- 20 'En toen Ik er Zeven brak voor de Vierduizend?' Toen zeiden zij: '*Zeven.*'
- 21 Daarop sprak Hij tot hen: 'Verstaat gij het nu nóg niet?!'

BROOD DER MYSTEN

VIII

De Meester leidt zijn volgelingen weg van dezen drang naar zelf- 13b
verzadiging en voert hen met zich mede in de Mysteriën.

De leerlingen vergeten zelfs één enkele gestalte uit de sfeer der 14
vormverstarring met zich mee te nemen. In de mogelijkheid om in
de Mysteriën te zijn bezitten zij slechts één Gestalte die hun honger
stilt: die van den Meester zelf.

Hij zegt hun: 15

‘Hoedt u voor hetgeen de vormverstarring en de aardverknocht-
heid voedt!’

Eerst dan beseffen zij, dat zij geen enkele gestalte hebben meege- 16
nomen om zich onderweg te sterken.

En als de Meester die bekommerdheid bemerkt, dan striemt Hij 17
hun bezorgdheid met Zijn diepbeschamende verwijt:

‘Waarom verdiept gij u in het ontbreken van hetgeen de zelf-
bestendinging zou voeden?’

Hebt gij dan nòg geen geestelijk bewustzijn, nòg geen Inzicht?

Zijt gij dan toch óók innerlijk verhard?

Hebt gij ook oren die niet horen en ogen, die niet zien? 18

Herinnert gij u dan niet meer, dat Ik de Vijf gestalten brak tot 19
fragmenten van geestelijk bewustzijn, en hoeveel er voor u nog
overbleef?’ En dan belijden zij:

‘De volle Maat van de fragmenten dezer Oergestalten werd door
ons verzameld...’

‘Herinnert gij u ook niet meer de Zeven Beelden der Bewustzijns- 20
centra, waarvan passende fragmenten aan de Ongerechtigten gegeven
werden tot verkrijging van Bewustzijn van Gerechtigheid? en hoe-
veel gij er naderhand van hebt verzameld?’

En zij belijden: ‘Wij vergaarden die fragmenten van bewustzijn
tot besef van Liefde-Wijsheid...’

Dan verinnigt zich Zijn Woord tot deze ene vraag: ‘Begrijpt gij 21
nòg niet, WIE de enige Gestalte is, dien gij niet missen kunt, de
Enige die altijd bij u is?’

GENEZING VAN DEN BLINDE IN BETHSAIDA

VIII

- 22 Zij kwamen te Bethsãida. Daar brachten zij een blinde tot Hem en smeekten Hem dien aan te raken.
- 23 Hij vatte den blinde bij de hand en leidde hem buiten het dorp, spuwde in zijn ogen, legde hem de handen op en vroeg hem: 'Ziet gij iets?'
- 24 En de man sloeg zijn ogen op en zeide:
'Ik zie de mensen, dat zij wandelen als bomen.'
- 25 Dan weer legde Hij de handen op zijn ogen, en de man kon weder zien en was hersteld.
Toen zag hij alles scherp (Toen *doorzag* hij alles).
- 26 Dan zond Hij hem naar huis en zeide:
'Ga zelfs het dorp niet meer in.'

BLINDHEID IN HET ZELFGEREID VERGADEREN VAN ZIELEN

VIII

Wanneer de Meester en Zijn volgelingen komen in de vormen van het eigenmachtige vergaderen van zielen, wordt tot Hem gebracht de Blindheid welke door Hem daarin te negeren, moest ontstaan. 22

Maar nu wordt Hem gesmeekt om aanraking van Zijn gestalte!

Hij neemt die blindheid en Hij vat hem aan tot een begin en einde. 23
Hij voert hem buiten deze langvertrouwde, blindelings geaccepteerde vormen, en brengt in het gezichtsvermogen dan de scheiding tussen al wat oud en afgedaan is en dat wat zijn deel moet hebben aan hernieuwde circulering in den Tijd.

Als nu gevraagd wordt: 'Ziet gij iets?' dan wordt de blik verheven tot het inzicht, dat de mensen niet als mensen, maar als wandelende bomen door het leven gaan. 24

De Meester treedt in het oorzakelijk verband met deze blindheid en in de thans bereikte overgave voltrekt zich snel de loutering van zien tot *doorzien*, het herstelde verre-schouwen als het eigenlijke Helder-zien. 25

De zo 'genezen' ziel wordt door den Meester in den levensvorm gezonden, waar hij 'thuis' behoort. 26

En Hij gebiedt hem, zelfs niet meer terug te keren in de vormen van het zelfgereide ziele-werven.

HERKENNING VAN DEN CHRISTUS

VIII-IX

Eerste Lijdensaankondiging

- 27 Toen vertrok Jezus met zijn discipelen naar de dorpen van Cæsarea Philippi en onderweg vroeg Hij zijn leerlingen: 'Wie zeggen de mensen, dat Ik ben?'
- 28 Zij antwoordden: 'Johannes de Doper. Maar anderen zeggen: Elijah, en weer anderen: Een profet.'
- 29 Toen vroeg Hij hun: 'Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?' Petrus antwoordde en zeide: 'Gij zijt de Christus.'
- 30 Hij verbood hun nadrukkelijk met iemand hierover te spreken.
- 31 Dan begon Hij hun te leren, dat de Zoon des Mensen veel moet lijden en verworpen worden door de ouderlingen, door de overpriesters en de schriftgeleerden, en gedood worden, doch ten derden dage weder opstaan.
- 32 Hij sprak hierover geheel vrijuit.
- 33 Toen nam Petrus Hem terzijde en begon Hem te berispen. Doch Hij wendde zich om en, zijn discipelen aanziende, begon Hij Petrus te bestraffen, zeggende: 'Verdijn achter mij, beproever, want gij zijt niet op de dingen Gods bedacht, maar op die der mensen!'

HERKENNING VAN DEN MEESTER

VIII-IX

Vandaar vertrekt de Meester met Zijn volgelingen naar de sfeer van Openbaring in de wereld. 27

Op weg daarheen vraagt Hij aan zijn discipelen: 'Wie zegt de wereld dat Ik ben?'

Dan blijkt hoe mensen Hem niet kennen, maar Hem steeds verwarren met die voor Hem uit gaan als de Bode voor Zijn aangezicht. 28

God's redding is niet het besef, dat alles wat geschiedt als *God's genade* tot ons komt. (Jehochanan)

God's redding is niet het besef, dat alle kracht in God ligt en de gehele offering van eigen kracht de Weg is naar Zijn troon. (El-i-jah)

Het Luisteren der ziel verheven boven de restricties van zintuigelijk en van verstandelijk ervaren, *herkent* den Ongekende als den hemelsen Verlosser, die de mensheid uit haar slavernij terugvoert naar de Vrijheid in den Vader. 29

Maar dit gewijd Herkennen zal geen volgeling ontwijden mogen tot onderwerp van een gesprek. 30

Na dit Herkennen zal de Meester dadelijk de diep-onwelkome verwachting schenken, dat de Drager der Verlossingskracht op aarde steeds veel lijden moet. Dat Hij verworpen worden zal door allen, en door alles, wat het voortbestaan van de eenmaal aanvaarde rituelen, vormen en gedachtebeelden tot hun eigenlijke Doel verheft. En dat dit alles hem zal doden in den Tijd; maar dat Hij dan te goeder ure opstaat in de Eeuwigheid. 31/32

Dit kan het Tijdbelevend Luisteren niet aanvaarden, want het is voor hem mislukking van de liefste inzet, die hij zich bewust is; het bewijs, dat alles tevergeefs zou zijn. Zo kan wat Hem *herkent*, Hem niet *erkennen* in Zijn onvermijdelijken gang. Maar wil Hem dwingen juist dit wezenlijke te verloochenen en niet Zijn lijdensweg te gaan, maar den triomftocht van het aards gedijen. 33

Juist daarvan wendt de Meester zich volkomen af, omdat dit is de tegenstelling van hetgeen de Vader van den Zoon verlangt.

Zodat wie Hem weerhouden wil, is als God-omgekeerd, die niet in vrijheid voert, maar die beproeft op heimelijk verkiezen van de aardse zelfbestending.

34 En de schare met zijn discipelen tot zich geroepen hebbende, zeide Hij hun:

'Als iemand Mij wil volgen, die verloochene zichzelf, neme zijn kruis op en volge Mij.

35 Want zo iemand zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen.

Maar wie zijn leven verliezen zal om Mijntwil, en om der wille van de Goede Tijding, die zal het behouden.

36 Want wat baat het een mens de gehele wereld te winnen, maar zijn Leven (Ziel) te verbeuren?

37 Want wat zou een mens kunnen geven in ruil voor zijn Leven (Ziel)?

38 Want wie zich voor Mij en Mijn Woorden schaamt onder deze door wellust en mislukking verdorven mensensoort, de Zoon des Mensen zal zich ook voor hem schamen, wanneer Hij komt in de heerlijkheid zijns Vaders, met de heilige Engelen.

ix: 1 Voorwaar, Ik zeg u, onder hen die hier aanwezig zijn, zijn enkelen die den dood niet zullen smaken, voordat zij het Koninkrijk van God met kracht gekomen zien!

De Meester roept de velen die Hem nog niet volgen en Zijn volgelingen tot zich met het steeds vergeten Woord: dat wie Hem werkelijk wil volgen, niet den weg der zelf-verheerlijking kan gaan, maar juist den weerstand van de aardse methodiek ten volle in zijn hemelwaarts gerichte ziel als KRUIS moet dragen. 34

Zodat, wie tegelijk bedacht is op zijn zelfbehoud, het Leven in de Vrijheid zeker niet verwerft, maar wie het leven in de aardse zelfverzadiging verliest om Zijnentwil, en om Zijn Boodschap, die verwerft het Leven in de Eeuwigheid. 35

Wat is het nut van alle zelfverheffing als wij daardoor onbekwamer worden voor verheffing in de eeuwigheid van ZIJN? 36

Wat zouden wij als compensatie voor dat Ene werkelijk Verheven worden kunnen stellen? 37

Daarom, alwie zich voor den Meester en Zijn Woorden hier op aarde schaamt, de Zoon geworden Mens zal zich diep voor hem schamen, als Hij met de hemelboden ingaat in de heerlijkheid des Vaders. 38

Maar tegelijk schenkt Hij de onverwachte Troost:

IX: I

Voorwaar, er zijn er onder hen, die deze dingen horen, enkelen die niet den stoffelijken dood ervaren zullen vóór de Methodiek des Hemels krachtig in hen tot gestalte is gekomen!

TRANSFIGURATIE

IX

- 2 Zes dagen later nam Jezus Petrus, Jacobus en Johannes mede en leidde hen een hogen berg op, geheel alleen. Toen werd zijn gedaante voor hun ogen veranderd.
- 3 Zijn klederen werden blinkend, zo wit als geen bleker op aarde ze kan maken.
- 4/5 Toen verscheen hun Elijah met Mozes, sprekende met Jezus. Petrus wendde zich tot Jezus en sprak: 'Rabbi, het is goed dat wij hier zijn; laten wij drie tenten maken, een voor u, een voor Mozes en een voor Elijah.
- 6 Want hij wist niet wat hij zeggen moest, omdat zij geheel overmeesterd waren door vrees.
- 7 Toen kwam er een wolk, die hen overschaduwde en uit die wolk kwam een stem:
- 'Dit is mijn geliefde Zoon,
Luistert naar hem!'
- 8 En plotseling, toen zij rondkeken, zagen zij niemand meer bij zich dan Jezus alleen.
- 9 Terwijl zij van den berg afdaalden, verbood Hij hun aan iemand te vertellen wat zij gezien hadden, vóórdát de Zoon des Mensen uit de doden zou zijn opgestaan.
- 10 Deze woorden hielden zij vast in hun geheugen en zij trachtten onder elkaar uit te maken, wat het was: 'uit de doden opstaan!'
- 11 Zij vroegen Hem: 'Waarom zeggen de profeten, dat Elijah eerst moet komen?'
- 12/13 Toen antwoordde Hij: 'Elijah komt wel eerst om alles te herstellen; maar hoe staat er dan van den Zoon des Mensen geschreven, dat Hij veel moet lijden en veracht moet worden? Maar Ik zeg u, dat Elijah reeds gekomen is, en men gedaan heeft met hem wat men wilde, gelijk van hem geschreven staat.

TRANSFIGURATIE

IX

De Meester neemt in de vervulling der wetmatigheid van circuleren in den Tijd tot Zich: het Luisteren, de Verdringing en de Genade; en voert hen opwaarts in een zeer verheven eenzaamheid. 2

Eerst dáár verandert Zijn, voorheen zo haast vertrouwd geworden, Ervaarbaarheid voor hen in ongenaakbare Verhevenheid. 3

En dat waarin Hij hun verschijnt wordt lichtend van een bovenaardse reinheid.

Alleen in dit verheven-zijn met Hem, onthult zich Zijn Drieuldigheid van Gods Zoon, Leeraar-priester, en Bevrijder. 4

Het Luisterend beleven in den tijd wil dan een tijdelijken Vorm, als een drieuldige tabernakel voor de *Drie*. 5

Dat is de enige responsie van de ziel, omdat er angst is in het Horen, de Verdringing en in de Genade. 6

Toch wordt het Luisteren nu vaag den Vader zelf gewaar, die alles lichtend overschaduwet, en het hoort Zijn Stem, die altijd tot het luisteren naar den Geliefde maant. 7

Uit die verheffing tot het meer vertrouwde schouwen wederkerend, zien zij nog alleen maar Hem, dien zij al te gemakkelijk 'den Meester' noemen en dien zij éénmaal hoorden aangewezen als God's Eengeboren Zoon. 8

Terwijl zij met den Meester wederkeren tot de wereld, verbiedt Hij hun van dit Beleven iets te zeggen, vóórdát de in den tijd gestorven Zoon zal opgestaan zijn in de Eeuwigheid. 9

En tevergeefs proberen zij dit nog voor hen gesluisde Mysterie door redeneren te onthullen. 10

Dan presenteert zich in de ziel de profetie: waarop de Schriftgeleerden willen steunen, maar die geleerdheid nimmer zal herkennen, als zij in vervulling gaat: 'de Bode voor Zijn aangezicht!' 11

En wederom verwijst de Meester hen, niet naar de Bode, dien zij hopen te herkennen, maar naar die andere profetie, waaraan de komst en de aanwezigheid des Meesters te herkennen is: het Lijden en Verworpen worden. Juist daaraan zullen zij Hem kunnen kennen. 12

Wanneer de Meester bij ons is, dan is de Bode er reeds lang geweest, doch niet herkend. 13

GENEZING VAN EEN BEZETEN JONGEN

IX

- 14 Bij de discipelen komend zagen zij een grote schare om hen heen en schriftgeleerden met hen aan het redetwisten.
- 15 Zodra de gehele schare Hem zag, waren allen zeer verrast, en op Hem toelopende, begroetten zij Hem.
- 16 Toen vroeg Hij hun: 'Waarom zijt gij met hen aan het redetwisten?'
- 17 Een uit de schare antwoordde Hem: 'Meester, ik heb mijn zoon tot U gebracht, die aan een stomme bevangenheid lijdt.
- 18 Waar deze hem ook aangrijpt, wordt hij neergeworpen, krijgt hij schuim op den mond, knarst hij met zijn tanden en verstijft.
Ik heb uw leerlingen gezegd, dat zij deze zouden verdrijven. Maar zij hebben het niet gekund.

19/20 Toen antwoordde Hij hun (de schare): 'O, ongelovige mensensoort! hoe lang zal Ik nog bij u zijn? Hoe lang nog zal Ik u verdragen? Brengt hem tot Mij.'

Toen brachten zij den jongen tot HEM.

Zodra de waanstructuur Hem waarnam, deed die den jongen stuip-trekken, zodat hij op den grond viel en zich met schuim op den mond rondwentelde.

- 21 Nu vroeg Hij den vader: 'Sinds wanneer gebeurt hem dit?' Hij antwoordde: 'Van zijn kindsheid af.'

BEWUSTWORDING VAN ONGELOOF

IX

Uit die Verheffing weer teruggekeerd temidden van de oergestalten, 14
zien zij veel kwaad, dat deze sferen van gestalte-geving omringt.

Ook worden zij gewaar hoe het verstandelijk benaderen zich met
hen in een twist begeben heeft om uit te maken, wat niet uit te
maken is.

Wanneer in dit milieu den Meester wordt ontwaard, dan is er 15
hevige verbazing; dan wordt Hij snel genaderd en begroet.

De Meester vraagt waartoè het redenerend twisten dient? Waar- 16
òm wil men verstandelijk bepalen wat ten enenmale buiten het ver-
standelijke ligt?

De schijnrechtvaardiging van deze soort onzaligheid ligt altijd in 17
een aanklacht:

Wat door het kwade, het onreine, is verwekt, is van den aanvang 18
af gefolterd door een zwijgende bezetenheid: drang tot destructie,
die zich in zijn blinde felheid altijd weer als zelf-vernietiging bewijst.

Die altijd weer ten val brengt, die in een machteloze bewegings-
kramp doet woeden, en die tenslotte in een doffe starheid doet ver-
stijven.

Wie dit 'kwaad' heeft gegeneerd, verzoekt den Volgelingen om
het te 'genezen', maar geraakt reeds tot de overtuiging, dat zij het
niet kunnen, vóór de Meester is verschenen. Want het aanmatigend
verstand leidt tot een oordeel, dat de Oorzaak en het wezen van het
gegevene nièt kent!

Die aanklacht bij den Meester openbaart de oorzaak van de 19/20
krankheid als de blinde arrogantie van den 'vader'.

Daarom verzucht de Meester over de verstoktheid van het zich in
onbewustheid genererend 'kwaad', dat in ontmoeting met Hem zich
vermeent de Volgelingen aan te klagen, dat zij de gevolgen niet ge-
nezen, waar de oorzaak nog niet is erkend!

Hoe lang nog zal de Meester het verdragen, dat wij tot Hem ko-
men en genezing eisen van den geesel dien wij zelf formeerden,
zonder allereerst in deemoed te belijden, dat wijzelf de oorzaak van
die krankheid zijn?

Hoe lang ervaren wij reeds, dat de boom gekend wordt aan zijn 21
vruchten? Hoe lang reeds kwellen ons de wrange vruchten? Hoe

22 Dikwijls heeft hij hem ook in het vuur en in het water gedreven om hem om te brengen. Maar als Gij iets kunt doen, help ons; heb deernis met ons.'

23 Toen sprak Jezus: 'Als Gij kunt?... Alles is mogelijk voor hem die gelooft!'

24 Terstond riep de vader uit: 'Dat geloof ik! Kom mijn ongeloof te hulp!'

25 Toen nu Jezus zag, dat de schare aangroeide, sprak Hij de waanstructuur scherp toe: 'Jij, die spreken en luisteren verlamt, Ik beveel je, ga heen uit hem en keer niet weer terug!'

26 En onder luid geschreeuw en hevige stuiptrekkingen verliet dat zieleddrijven hem. Toen werd de jongen als een dode, zodat zij algemeen dachten dat hij gestorven was.

27 Doch Jezus vatte hem bij de hand en deed hem oprijzen.
Toen stond hij op.

28 Nadat Hij een huis was binnengegaan, vroegen zijn leerlingen met Hem alleen zijnde:

'Dat wij hem niet konden uitdrijven!'

29 Toen zeide Hij tot hen:

Dit soort bevangenheid wordt door niets opgeheven dan door gebed.

lang reeds teistert òns 'Destructie' als de aangeborene 'bezetenheid' van het door òns verwekte 'Kind'?

Hoe vaak reeds heeft die blinde drang dit Kind gedreven tot verwonding en vernietigings-psychosen ons een val bereidend in de sferen van de stof, en van den geest en van de ziel?

En nòg bezinnen wij ons niet!

22

Nog vragen wij als blinde huichelaars den Meester om Zijn hulp en medelijden met ons, ALS Hij 'iets' kan doen!

En eerst wanneer Hij er op wijst, dat àlles afhangt van *Geloof*, dàn slaat het licht van de bezinning door de zelfgemaakte duisternis in ons. Dan geven wij ons over, als de eigenlijke 'faler' en dan smeken wij om: wat ons al te zeer ontbreekt!

23/24

De Meester, ziende hoe het kwaad tezamenstroomt onthult Zijn Wil.

25

En wie dien Wil verneemt, wordt door den drang naar zelf-vernietiging verlaten!

26

Wèl zal hij zonder deze eerst nog 'als een dode' zijn.

Wèl zal de wereld, die dien drang voor Leven aanziet, hem als een gestorvene beschouwen.

Maar als de Meester dezen 'dode' bij de handen vat, betekent dit voor hem het einde van het oude en de aanvang van het nieuwe, dat als werveling van geest zijn ziel verrijzen doet tot eeuwigheids-beleving.

27

Wanneer de Meester in een vorm van feitelijk gebeuren binnentreedt, dan vragen Zijn discipelen terwijl zij met Hem samen zijn: of zij dien zielekramp niet hadden kunnen opheffen?

28

Hij antwoordt dan: Door nièts kan deze soort van zelfgegeneerde dwaling uit de ziel verdwijnen dan door Bezinning op en overgave àn

29

den Wil des Vaders.

EERZUCHT DER DISCIPELEN

IX

Tweede Lijdensaankondiging

30 Vandaar vertrokken zijnde reisden zij door Galilea. Hij wilde niet dat iemand het te weten kwam.

31 Want Hij was bezig zijn discipelen te onderrichten. Hij sprak tot hen:

‘De Zoon des Mensen wordt overgeleverd in de handen der mensen en zij zullen Hem doden. Maar Hij zal ten derden dage opstaan.’

32 Nu begrepen zij deze woorden wel niet, doch waren huiverig Hem er naar te vragen.

33 Zo kwamen zij te Kapharnahùm. En toen Hij thuisgekomen was, vroeg Hij hun: ‘Waarover hebt ge onderweg gesproken?’

34 Toen zwegen zij, want zij hadden het onderweg met elkaar er over gehad, wie van hen de beste zijn zou.

35 Hij ging zitten, riep de Twaalve en zeide tot hen: ‘Indien iemand de eerste wil zijn, die zou de allerlaatste moeten wezen en aller die-naar.’

36 Hij nam een jongetje en liet dat in hun midden staan, sloot het in zijn armen en zeide tot hen:

37 ‘Wie één van zulke kinderen ontvangt in mijnen Naam, die ontvangt MIJ.

En wie MIJ ontvangt, ontvangt niet MIJ, maar Hem die MIJ gezonden heeft.’

ONTVANGEN VAN DEN MEESTER

IX

Verdwijnend uit die sfeer hervat Hij met Zijn leerlingen den Gang 30
door vele oergestalten. Hij wil niet, dat een buitenstaander het ver-
neemt.

Want nu onthult Hij aan Zijn volgelingen, dat de Zoon des Men- 31
sen wordt gegeven in de handen van den animalen mens, die Hem
zal doden.

Nochtans zal Hij ten derden dage opstaan uit den stoffelijken dood.

Doch als Zijn leerlingen dit horen, dan begrijpen zij Zijn Woor- 32
den niet, en zij zijn huiverig Hem naar den zin hiervan te vragen.

Wanneer zij met Hem wederkeren in Zijn Vorm van Troost- 33
verzoening, vraagt Hij hun:

‘Waarover spraken jullie met elkander onderweg?’

Dan zwijgen zij beschaamd, omdat zij ‘onderweg’ elkander altijd 34
vragen, wie van hen ‘het verste’ of ‘de beste’ wel zou zijn.

Hij echter, roept hen alle Twaalf en zegt tot hen: ‘Indien er één de 35
eerste van u zijn wil, die zij de allerlaatste en de knecht van allen.’

Hij neemt een jongen Levens-vorm en plaatst die in het midden 36
van Zijn volgelingen en zondert dien door Zijn ‘omhelzing’ van het
mechanistisch circuleren dezer aarde af.

En dan verstaan Zijn volgelingen dat Hij daarmee tot hen zegt:

‘Wie zulk jong leven in Mijn Naam ontvangt, ontvangt Mij. En 37
wie Mij ontvangt, ontvangt niet Mij maar Hem die Mij gezonden
heeft.’

ERGERNIS

IX

- 38 Johannes zeide tot Hem: 'Meester, wij hebben iemand die ons niet volgt, in ùw naam ziekelijke strevingen zien verdrijven, en hebben hem dat belet, omdat hij ons niet volgde.'
- 39 Doch Jezus zeide: 'Belet het hem niet; want niemand die een machtdaad verricht in Mijn Naam, zal spoedig daarna Mij kunnen smaden.
- 40 Want wie niet tegen ons is, die is vóór ons.
- 41 Want wie u ook maar een beker water geeft omdat gij leerlingen van den Verlosser zijt, voorwaar, Ik zeg u, dat zijn loon hem zeker niet ontgaan zal.
- 42 Maar wie ook maar één van deze kleinen die geloven, doet struikelen, het ware hem beter dat een molensteen om zijn hals werd gedaan en hij in zee geworpen werd.
- 43 Wanneer uw hand u ten val brengt, houw haar af. Het is beter verminkt ten leven in te gaan dan met twee handen ter helle te varen in het onuitblusbaar vuur.
- 44/45 En als uw voet u ten val zou brengen, houw hem af. Het is beter, dat gij kreupel ten leven ingaat, dan dat gij met uw beide voeten in de hel geworpen wordt.
- 46/48 En als uw oog u ten val zou brengen, ruk het uit. Het is beter, met één oog het Koninkrijk Gods binnen te gaan, dan met twee ogen in de hel geworpen te worden, waar hun worm niet sterft en het vuur niet uitgeblust wordt.
- 49 Want iedereen zal gezouten worden met vuur.
- 50 Zout is iets goeds, maar als het zout zijn smaak verliest, waarmede zult gij het weer smakelijk maken?
Hebt zout in uzelf, en vrede onder elkander.'

ERGERNIS

IX

Als de Genade merkt, dat iemand zonder hem, en zijn bewust
verbonden-zijn, toch in den Naam des Meesters waanstructuren uit
de ziel verdrijft, dan neemt hij daaraan aanstoot en tracht het te be-
letten. 38

De Meester zegt: 'Belet het niet! Want er is niemand die een gees-
telijken daad zal kunnen doen in Mijn Naam, en Mij spoedig daarna
voor de wereld kan verlooehenen. 39

Wie niet in wezen tegen ons is, die is vóór ons. 40

Wie u het Levenswater schenkt in Naam van den Verlosser, om-
dat gij volgelingen van Hem zijt, voorwaar, de vruchten van dien
daad ontgaan hem niet! 41

En omgekeerd, wie één van deze kleine gelovenden een val be-
reidt, beter zou het hem vergaan, indien hij zo gebonden ware aan
de stof, dat hij zou zinken als hij in het ongeopenbaarde werd ge-
worpen. 42

Indien uw mogelijkheid tot handeling u een val bereidt, ontnem
u die. Want het is beter dadeloos ten leven in te gaan, dan handelend
u te bezoedelen tot onvermijdelijke, smartelijke reiniging door den
onsterfelijken geest. 43

En als hetgeen waarmee gij staande gaat en gaande staat, u tot een
val zou worden, doe het weg. Want het is beter hinkende te leven,
dan te wandelen in den dood. 44/45

En als uw Zien u tot misleiding wordt, offer dit zien op. Want
beter is het om halfziende in de hemelse orde in te gaan, dan helder-
ziende te dolen in de sferen van vernietiging en eindeloze loutering
door geest. 46/48

Want alles wordt verduurzaamd en bestendigd door de werking
van den geest. 49

Bestendingig is goed, maar als dat wat bestendigt onbestendig
wordt, waarmee zou het verduurzaamd kunnen worden? 50

Hebt het bestendigende in uzelf en houdt den onderlingen Vrede.

HUWELIJK EN ECHTSCHEIDING

x

- 1 Toen stond Hij op en vertrok vandaar naar de streken van Judea en Transjordanië. Weder stroomden de scharen bij Hem samen en wederom begon Hij hen te onderrichten, zoals Hij dat gewoon was.
- 2 Nu kwamen er Pharissæers Hem – om Hem op den proef te stellen – vragen of het een man geoorloofd is zich los te maken van zijn vrouw.
- 3 Hij antwoordde hun: ‘Wat heeft Mozes u geboden?’
- 4 Zij zeiden: ‘Mozes heeft toegestaan een scheidsbrief te schrijven en haar weg te zenden.’
- 5 Toen sprak Jezus: ‘Om de hardheid van uw hart heeft hij u dit voorschrift gegeven.
- 6 Doch van den aanvang der schepping af heeft God hen mannelijk en vrouwelijk gemaakt.
- 7/8 Daarom zal een mens zijn vader en moeder verlaten en de ‘twee’ zullen tot één lichaam worden. Zo zullen zij niet meer ‘twee’ zijn, maar één lichaam.
- 9 Hetgeen God dan verenigd heeft, scheidt de mens niet.’
- 10 Thuis vroegen de discipelen Hem weer hiernaar.
- 11 Toen zeide Hij tot hen: ‘Wie zich losmaakt van zijn vrouw en een andere huwt, pleegt echtbreuk jegens haar.
- 12 En als zij zich losmaakt van haar man en een anderen huwt, pleegt zij echtbreuk.

HET HEILIGE HUWELIJK

X

Wanneer de Meester opstaat en uit Zijn Troostverzoening naar de sfeer der neophieten gaat, alsook naar hen, die over de verschan-
singen van het Wereldgebeuren heen den Meester zien, verzamelt
zich onreinheid om Hem heen en wederom leert Hij hen, zoals Hij
dit pleegt te doen.

Dan komen zij, die niet gelijk de kinderen, in onbezorgde over-
gave leven naar den geest, maar die hun heil verwachten van het
moralistisch formuleren en angstvallige betrachtning van hun zelf-
correctie tot illusoire zelf-perfectie, tot den Meester om Hem op
den proef te stellen, vragende:

‘Is het een man geoorloofd om zijn vrouw weg te zenden?’

De Meester, die in het Oorzakelijke ziet, verwijst hen naar het
Woord van Mozes,
en wanneer zij zich beroepen op diens sanctie,

houdt Hij hun voor, dat Mozes dit alleen gedaan heeft omdat hij hun
hardheid kende.

Daarop verheft Zijn Woord zich van den vorm tot in het wezen
van het Huwelijk.

Van het begin der schepping heeft God de mensen mannelijk en
vrouwelijk gemaakt.

Daarom verlaat de Mens die tot de ware rijpheid komt, de Twee-
heid, die zich tevergeefs tot pseudo-eenheid heeft gecombineerd, en
komt tot de Vereniging van deze Twee tot EEN.

Eerst dan zijn er niet langer Twee, maar Een, zelfs in de stof!

Hetgeen aldus door God is saamgevoegd, dat worde door den
Mens niet van elkaar gescheiden; opdat de paradijsgeschiedenis zich
niet herhaalt.

Wanneer de volgelingen in Zijn vorm der aan de orde zijnde
feiten zijn gekomen, vragen zij Hem weder dienaangaande.

Alsdan leert Hij hun aldus:

‘Wanneer een man *de* vrouw uit zich verbant en met *een* vrouw
huwt, pleegt hij echtbreuk jegens haar.

En als een vrouw *den* man in zich verlaat en met *een* man huwt,
pleegt zij overspel.’

HET HEILIGE HUWELIJK

[Dan zijn de leerlingen ontsteld en vragen: 'Wanneer het met het Huwelijk aldus gesteld is, is het beter niet te trouwen!']

De Meester echter, zegt tot hen:

'Niet iedereen begrijpt dit WOORD, doch hij, wien het gegeven is.

Want ziet: Er zijn geslachtelozen, die aldus geboren zijn; en er zijn er die door mensen aldus zijn gemaakt.

Maar er zijn ook mensen, die zichzelf geslachteloos doen worden om der wille van het Koninkrijk des Hemels.

Wie dit kan vatten, die beseft ook wat hij heeft te doen.'

[MATTHEUS XIX : 10-12]

KINDEREN

x

- 13 Zij brachten kinderen tot Hem, opdat Hij ze zou aanraken; doch de discipelen bejegenden hen (die dat deden) afkeurend.
- 14 Toen Jezus dat zag, werd Hij verontwaardigd en zeide tot hen: 'Laat de kinderen tot Mij komen en verhindert het hun niet. Want voor dezulken is het Koninkrijk van God.
- 15 Voorwaar, Ik zeg u: Wie het Koninkrijk van God niet als een kind ontvangt, die zal er zeker niet binnentreden.'
- 16 Toen omarmde Hij ze, legde hun de handen op, en zegende ze.

HET JONGE LEVEN

x

Veel vormen van Jong Leven worden Hem gebracht, opdat die door 13
Hem worden aangeraakt, omdat één ogenblik met Hem verbonden
zijn betekent: voortaan Zijn invloed in ons dragen, die te goeder ure
tot gestalte komen zal.

Maar Volgelingen voelen dit als misbruik van Zijn hoge Kracht
en willen den niet-volgenden beletten dit te doen.

Doch dit is wat de Meester juist niet wil. Hij wil, dat alle jonge 14
leven tot Hem komt en daarin nimmer wordt belemmerd. Want
juist het jonge leven past de goddelijke hierarchie.

Hij zegt: 'Voorwaar, wie deze hierarchie niet aanneemt zoals het 15
jonge, onbevangen Leven, die zal haar zeker niet in zich verwerke-
lijken kunnen.'

Want al wat jong is sluit de Meester in Zijn armen, drukt het aan 16
Zijn hart en behoedt het in heilige afzondering.

DE RIJKE JONGELING

x

17 Toen Hij vertrok om Zijn Weg te vervolgen, snelde iemand op Hem toe, viel op zijn knieën en vroeg Hem: 'Goede Meester, wat moet ik doen om eeuwig leven te beërven?'

18 Jezus zeide tot hem: 'Waarom noemt ge Mij Goed? Niemand is goed, dan God alleen.

19 Ge kent de Geboden:

Gij zult niet doden;

Gij zult niet echtbreken;

Gij zult niet stelen;

Gij zult niet vals getuigen;

Gij zult niets ontvreemden;

Eert uw vader en uw moeder.'

20 Hij antwoordde Hem: 'Meester, dit alles heb ik van jongs af in acht genomen.'

21 Terwijl Jezus hem aanzag, kreeg Hij hem lief en zeide tot hem:

'Eén ding ontbreekt u. Ga heen, verkoop al wat ge hebt en geef het aan arme mensen; zo zult ge een schat in den hemel hebben. Kom dan hier en volg Mij.'

HEMELS BEZIT

x

Wanneer de Meester voortgaat op Zijn Weg, komt altijd weer de 17
Mens, die Eeuwig Leven wil verwerven; de mens die voor Hem
knielt, die Hem den Goeden Meester noemt, en die Hem vraagt:
'Wat moet ik doen?'

Die Hem nièt volgt en Hem niet kent, maar die het falen van de eigen
methodiek ervarend, trots en zelfgenoegzaamheid heeft ingeboet;
die radeloos geworden is, omdat het eigenlijk bedoelde onbereikbaar
bleef, maar door die radeloosheid juist den Meester heeft bereikt...
en die zich tòch vermeet Hem met een 'oordeel' te begroeten.

De Meester wijst dit oordeel af, en wijst hem die perfectie van de 18/20
Wetsbetrachting heeft verwacht op het ontbreken van het Positieve
in de formulering der Geboden.

En het erkennen van de ontoereikendheid van de van jongs af aan 21
betrachte levens-methodiek (determinering van nièt 'dit', nièt 'dat')
maakt, dat de Meester van hem houdt.

Eerst dàn, wanneer hij deze onmacht openlijk voor Hem belijdt,
onthult Hij hem wat hem ontbreekt:

Waar wij het Eeuwig Leven trachten te verwerven, daar toont
Hij de Verlossing van het vastgegroeid zijn aan illusies van den Tijd.

Waar wij ons heil van Hebben en van Zijn verwachten, daar
vraagt Hij het Offer en de algehele Overgave, aan Zijn Leiding.

Eén ding ontbreekt ons allen, die zo tot Hem komen: heengaan en
verkopen ALLES wat wij hebben en de opbrengst aan de 'armen'
geven. En dan tot den Meester wederkeren, NIET met de bezieling
van het afstand-doen, maar met de vreugde van een 'schat' te hebben,
groter dan hetgeen wij ooit bezaten.

Dàn, en niet eerder, kunnen wij Hem volgen.

DE RIJKE JONGELING

- 22 Maar hij voelde zich door deze woorden gekrenkt en ging bedroefd heen, want hij had vele bezittingen.
- 23/24 Toen zeide Jezus, terwijl Hij rondzag, tegen Zijn discipelen: 'Hoe bezwaarlijk zullen mensen die bezittingen hebben, het Koninkrijk Gods betreden!'
De discipelen waren door Zijn woorden zeer ontsteld, maar Jezus nam weer het woord en zeide tot hen: 'Jongens, hoe moeilijk is het het Koninkrijk Gods binnen te gaan!'
- 25 Gemakkelijker gaat een kabel door het oog van een naald, dan dat een ge goed mens het Koninkrijk ingaat!'
- 26/27 Toen waren zij nog meer verslagen en zeiden tegen elkaar: 'Wie kan dan behouden worden?'
Jezus zag hen aan en zeide: 'Bij mensen is het onmogelijk, maar niet bij God. Want alles is mogelijk bij God.'
- 28 Toen begon Petrus tegen Hem: 'Zie, wij lieten alles los en zijn U gevolgd...'
- 29 Jezus antwoordde: 'Voorwaar, Ik zeg u, er is niemand, die huis of broeders of zusters, of moeder of vader of kinderen, of akkers heeft losgelaten om Mij en om de GOEDE TIJDING,
30 of hij ontvangt honderdvoudig terug: Nu, in deze tijdenronde, huizen, broeders en zusters, en moeders en kinderen en akkers, met vervolgingen en in de komende aeon Eeuwig Leven.'
- 31 Maar veel eersten zullen laatsten zijn en laatsten eersten.'

Maar àltijd weer is juist de mens, die door verwerving van vol- 22
maaktheid tot het Eeuwig Leven dacht te komen, vèr van het kind,
dat van het ogenblik zijn heil verwacht.

En àltijd is de strever naar 'verwerven' ongenegen om het waarde-
vol vergaarde los te laten en zichzelf te geven.

En daarom laten wij het onvergelykelijke Heil voor wat het is,
en wenden wij ons 'treurend' van den Meester af.

Ook die Hem volgen zijn bezorgd, wanneer Hij hun verklaart 23/24
hoe moeilijk zij die iets 'bezitten' in de hemelse verhoudingen ge-
raken.

Want het besef dat àlle aardse bindingen fataal obstakel vormen 25
om in hemel-sferen te verschijnen, wekt in de volgelingen het be-
wustzijn, dat ook zij dit eigenlijk niet kunnen.

Dan is er in den volgeling verslagenheid, want al zijn pogen lijkt 26/27
vergeefs.

De Meester echter ziet hem juist om deze onmacht aan en biedt
de enig ware Troost: voor mensen is het inderdaad onmogelijk,
maar niet voor God.

Het Luisterende Tijdsbeleven vindt den moed den Meester voor 28
te houden, dat de volgelingen àlles hebben prijsgegeven en Hem zijn
gevolgd.

Hem zegt de Meester niet, dat hun verslagenheid bewijst, dat zij 29/30
juist lang niet alles hebben prijsgegeven. Maar wat zij hebben prijs-
gegeven, dat zullen zij tot bewustzijn van volkomenheid terug-
ontvangen, hoewel mèt vervolging door de wereld, daar het zich
verworpen ziende aards principe zich zo wreekt.

Doch in het Tijdeloze vindt de volgeling het tijdeloze Leven.

Daarom zal veel wat hier naar aardse maatstaf vergevorderd en 31
vooraanstaand heet, in geestelijken zin juist achterlijk en nog on-
bruikbaar zijn.

En omgekeerd zal veel wat hier slechts laag wordt aangeslagen,
geestelijk aanvaardbaar en verhefbaar zijn.

VOLGEN VAN DEN MEESTER

X

Derde Lijdensaankondiging

32 Zij waren nu onderweg, opgaande naar Jerusalem. Jezus ging hun vóór en zij waren zeer onthutst; en die hun volgden waren bevreesd.

Toen riep Hij de Twaalve weder tot zich en begon tot hen te spreken over hetgeen over Hem zou komen.

33 'Zie, wij gaan op naar Jerusalem en de Zoon des Mensen zal overgeleverd worden aan de overpriesters en schriftgeleerden.

Die zullen Hem ter dood veroordelen en Hem overleveren aan de andere volken.

34 Deze zullen Hem bespotten en bespuwen, geselen en doden. Maar ten derden dage zal Hij opstaan.'

35 Toen kwamen Jacobus en Johannes, de zonen van Zabdai tot Hem en zeiden: 'Meester, wij zouden willen dat Gij ons deedt, wat wij U vragen zullen.'

36 Hij zeide tot hen: 'Wat wilt ge, dat Ik u doen zal?'

37 Toen zeiden zij: 'Vergun ons, dat wij de één aan uw rechterzijde en de ander aan uw linkerzijde mogen zitten in Uw Glorie.'

38 Doch Jezus zeide tot hen: 'Ge weet niet wat ge vraagt! Kunt gij den beker drinken, dien Ik drink? Of gedoopt worden met de onderdompeling, waarmee Ik word gedoopt?'

39 Zij zeiden: 'Ja, dat kunnen wij.' Toen antwoordde Jezus: 'Den beker dien Ik drink, zult gij ook drinken, en den doop dien Ik ontvang, zult gij ontvangen.'

40 Maar het zitten aan mijn rechter- of linkerzijde staat niet aan Mij te geven, doch is voor wien het is bereid.'

41 Toen de Tien (anderen) dit hoorden, werden zij verstoord op Jacobus en Johannes.

42 Jezus riep hen tot zich en zeide tot hen:

'Gij weet, dat zij die regeerders der volken heten, hen knechten en dat de hooggeplaatsten autoritair optreden tegen hen.

43 Zo is het onder u niet. Wie groot wil worden onder u, die zal uw dienaar zijn.

44 En wie de eerste onder u wil wezen, die zal aller slaaf zijn.

PAASMANDAAT

x

Terwijl zij opgaan naar het Hart, gaat Hij hun voor. Verbazing is er in degenen die Hem vergezellen. Bevreesd zijn, wie Hem volgen. 32

Opnieuw wendt Hij zich tot de Oergestalten en begint hen te doordringen van hetgeen Hem overkomen moet:

Wij naderen het Hart. Daar zal de Zoon van God worden overgeleverd aan dogmatisch fanatisme en verstandelijk determinisme. 33

Die zullen Hem ter dood veroordelen en Hem overleveren aan de stoffelijke machten.

En deze zullen Hem bespuwen, geselen en doden.

Maar Hij verrijst ten derden dage. 34

Dan komen de Verdringing en de Genade, vruchten van God's Gave, tot den Meester en vragen om Hem in hun midden te bezitten als beleving van Zijn heerlijkheid. 35/37

De Meester antwoordt hun: 'Gij weet niet wat ge vraagt. Kunt gij het Lijden dragen, dat Ik heb aanvaard? Kunt gij den Doop doorstaan, waarmee Ik word gedoopt?' 38

Zij menen het te kunnen en zij zullen het daarom ook moeten, maar Zijn heerlijkheid en Zijn aanwezigheid beleven in het Paasverbonden en Paaswerkend samenzijn, is niet een voorrecht, dat als gunst verleend wordt. Maar het wordt geschonken aan degenen voor wie het is bestemd. 39/40

Wanneer de andere volgelingen dit horen, voelen zij dit vragen als verraad aan de verhouding onderling. 41

Dan wijst de Meester op de methodiek der aarde die de hunne niet mag zijn. 42/43

Wie groot wil wezen in de methodiek des hemels, zoekt geen voorrechten en macht, maar Dienst. 44

- 45 Want ook de Zoon des Mensen is niet gekomen om zich te laten dienen, maar om te dienen, en Zijn leven te geven tot een losprijs van velen.'

PAASMANDAAT

De Zoon des Mensen komt niet om te heersen, maar om Dienende 45
Zijn Leven te geven als een losprijs voor velen.

GENEZING VAN BAR TIMAI

x

- 46 Zij kwamen te Jericho en terwijl Hij met zijn discipelen en een talrijke schare Jericho verliet, zat de Zoon van den Bezoedelde, Bar Timai, een blinde bedelaar aan den Weg.
- 47 Toen deze hoorde, dat het Jezus van Nazareth was, begon hij te roepen: 'Zoon van David, heb medelijden met mij!'
- 48 Velen berispten hem, opdat hij zwijgen zou.
Doch hij riep des te luider: 'Zoon van David ontferm u over mij!'
- 49 Toen hield Jezus stil en zeide: 'Roept hem.' Zij riepen den blinde en zeiden tot hem: 'Hebt goeden moed! Sta op, Hij roept u.'
- 50 Toen wierp hij zijn mantel af, sprong overeind en ging naar Jezus.
- 51 Jezus sprak tot hem en vroeg:
'Wat wilt ge, dat Ik u zal doen?'
- De blinde zeide: 'Meester aller Meesters! dat ik ziende moge worden!...'
- 52 Toen zeide Jezus tot hem:
'Ga heen, uw geloof heeft u verlost.'
En terstond werd hij ziende, en volgde Hem op Zijn Weg.

GENEZING VAN GEVOLGEN DER ZIELSBEZOEDLING

x

Zo wordt de aandacht van de Volgelingen op het ingezette Paas- 46
verbinden met den Paaszetter gericht.

Wanneer de Meester met Zijn volgelingen daaruit heengaat en
door veel onreinheid is omstuwd, dan toeft de vrucht der ziels-
bezoedeling als Bedelende Blinde op Zijn Weg.

Vernemend dat de Meester nadert, belijdt die blinde zijn geloof 47
en smeekt Hem om erbarmen.

Dan is er altijd veel wat daaraan aanstoot neemt en het beletten 48
wil. Doch ondanks dezen weerstand groeit het blind erkennen van
God's Redding tot steeds luider Roepen van de ziel.

Dan toeft de Meester en Hij laat de bedelende blinde vrucht der 49
zielsbezoedeling tot zich roepen. Zijn boden komen en verkondigen:
'Houd moed, sta op! De Meester roept u!'

Die boodschap innerlijk verstaan, betekent: de omhulling weg- 50
doen, zich verheffen in zijn ongecamoufleerde schamelheid en aldus
tot den Meester gaan.

Hem dan de blindheid als gevolg van zielsbezoedeling belijden, 51
zich aan Hem als den Enen groten Meester overgeven, en Hem
smeken om te mogen ZIEN.

Door het Geloof dat zo tot daad geworden is, is de verblind^{ing} 52
opgeheven. De ziel die zelfs den Weg niet zag waaraan zij bedelende
zat, *ziet nu den Meester als den Weg*, en gaat Hem achterna.

INTOCHT IN JERUSALEM

XI

- 1 Toen zij Jerusalem naderden, zijnde bij Beth-Phagej en Beth-Anij aan den Berg der Olijven, zond Hij twee van zijn discipelen uit en zeide tegen hen:
- 2 'Gaat naar het dorp tegenover u en zodra gij daar aankomt, zult ge een veulen vastgebonden vinden, waarop nog nooit een mens gezeten heeft.
Maakt het los en brengt het hier.'
- 3 En indien iemand tegen u mocht zeggen: 'Wat doet gij daar?' Zegt dan: 'De Meester heeft het nodig en Hij zendt het dadelijk terug.'
- 4 Zij gingen heen en vonden een veulen vastgebonden aan een ingang aan een zijweg; dit maakten zij los.
- 5 Enkelen van hen die daar stonden, zeiden: 'Wat doet gij daar, dat ge dat veulen losmaakt?'
- 6 Zij antwoordden hun zoals Jezus hun gezegd had, en toen lieten zij hen begaan.
- 7 Nu brachten zij het veulen aan Jezus, legden hun klederen erop, en Hij ging daarop zitten.
- 8 Velen spreidden hun klederen op den weg, en anderen takken groen, die zij van de velden haalden.
- 9 Die voorop gingen en die volgden riepen: 'Verlos toch nù! Gezegd Hij, die in den Naam van God komt!'
- 10 Gezegd het komende Rijk van onzen Vader den Geliefde! Verlos toch nù, (Gij) in den Hemel!

INTOCHT VAN DEN MEESTER IN HET HART

XI

Naderende met Zijn volgelingen tot het Hart, doorschrijdt de Meester alle vormen der Kleine Mysteriën, rijpe en onrijpe, aan den opgang tot de Zalving. 1

Een tweetal volgelingen zendt Hij voor zich uit en zegt:

‘Gaat in de actuele figuratie tegenover u. 2

Zodra gij daarin binnengaat, zult gij het onvolgroeid lichamelijke vinden, dat nog nimmer *drager* van het ware Menselijke is geweest.

Maakt dat los uit zijn bindingen en brengt het tot Mij.

Als iemand u verantwoording mocht vragen, zegt hem dan: De Meester heeft het nodig, en hij laat u dadelijk begaan.’ 3

Zo gaan zij en zij vinden het lichamelijke onvolgroeide leven vastgebonden bij den ingang van een actuelen vorm, die aan een samenvloeiing van twee Wegen is gelegen. 4

Dan maken zij het los.

Maar sommige der strevingen, die in die vormenconstellatie toeven, willen zich ermee bemoeien. 5

Dan spreken de discipelen zoals de Meester hun gezegd heeft, en zij laten hen begaan. 6

Zij brengen het den Meester en bedekken het met dat waarin zij zelf gewoon zijn te verschijnen. En de Meester laat zich door het zó voor Hem geschikt gemaakte dragen. 7

Veel wat aanwezig is, spreidt zijn beschutting tot verzachting van Zijn Weg. En veel bedekt de hardheid van Zijn Pad met in het ongebaande groeiend leven. 8

Al wat voorafgaat en wat volgt, verenigt zich in één verlangen: Nu bevrijd te worden! en in één belijdenis: Gezegend, al wat van den Vader komt! Gezegend, de zich nu voltrekkende omwending tot de goddelijke Orde! Bevrijdt ons nu, in hemelsferen! 9/10

DE ONVRUCHTBARE VIJGEBOOM

XI

- 11 Hij kwam te Jerusalem, in den Tempelhof. Nadat Hij alles rondom had aanschouwd, vertrok Hij – daar het reeds laat was – naar Beth-Anij met de Twaalve.
- 12 Den volgenden ochtend, toen zij van Beth-Anij kwamen, kreeg Hij honger.
- 13 Toen Hij van verre een vijgeboom zag, die in blad stond, ging Hij daarheen om te zien of Hij er ook iets aan vinden zou. Maar er bij gekomen, vond Hij niets dan bladeren, want het was nog niet de tijd voor vijgen.
- 14 Als antwoord daarop sprak Hij tot den boom: 'Nooit in der eeuwigheid ete iemand meer enige vrucht van u!' Dat hoorden zijn discipelen.
- 15 Zij kwamen te Jerusalem en den Tempelhof binnengaande, begon Hij hen, die in den Voorhof verkochten en kochten, te verdrijven. De tafels der geldwisselaars en de banken der duivenverkopers keerde Hij om.
- 16 En Hij liet niet toe, dat iemand enig gerei door den Tempelhof droeg.
- 17 Dan leerde Hij en sprak: 'Staat er niet geschreven, dat Mijn Huis een bedehuis genaamd zal worden voor alle volkeren? Gij hebt het echter tot een rovershol gemaakt.'
- 18 De overpriesters en schriftgeleerden hoorden het en zochten een middel om Hem te doden. Want zij vreesden Hem, omdat de gehele menigte diep getroffen was door Zijn onderricht.
- 19 Toen het avond was geworden, gingen zij de stad weer uit.
- 20 Den volgenden ochtend langs den vijgeboom komende, zagen zij, dat deze van den wortel af verdord was.
- 21 Petrus herinnerde het zich en zeide tot Hem: 'Meester, zie, de vijgeboom dien Gij vervloekt hebt, is verdord!'

FALEN VAN HOEDER DER KLEINE MYSTERIËN

XI

Te goeder ure treedt de Meester binnen in het heiligdom des harten. 11

Als Hij alles daarin overzien heeft, gaat Hij – daar het uur van rusten voor het hart gekomen is – weer met de Oergestalten in de constellaties van de Kleine Mysteriën.

Maar als de circulering in den Tijd het uur van aanvang brengt, 12
keert Hij uit die Mysteriën terug.

En dan verlangt Hij allengs naar de vruchten dezer Initiatie.

Van verre ziende een ziel die ingewijd is en zich tooit alsof zij 13
daarvan ook de vruchten draagt, gaat Hij daarheen... maar vindt
alleen de tooi, omdat de tijd van vruchtdraging nog niet is ge-
komen.

Dit is verzaking van de allerduurste plicht. 14

De Meester zegt: 'Nu moge nooit meer enige vrucht van u ge-
noten worden!'

Zijn volgelingen horen het. Maar of zij het verstaan?

Dan keert Hij weder in den Voorhof van het Heiligdom des Har- 15
ten en begint het sjacheren daaruit te verdrijven; de berekening ont-
neemt Hij elke basis; en het misbruiken van inwijding ontnemt Hij
de mogelijkheid zich daar neer te zetten.

Hij laat niet toe dit Heiligdom als doorgang voor onheilige be- 16
langen te misbruiken.

Zo doet Hij ons gedenken het Profeten-woord: 17

MIJN Woning zal een Oord van Inkeer heten bij de ganse mens-
heid!

'Gij echter,' zegt de Meester, 'hebt het tot een rovershol gemaakt!'

Als het dogmatisch fanatisme en de letterzifterij dit horen, zoeken 18
zij den Meester om te brengen in het hart. Zij vrezen Hem, omdat
al wat onrein en boos is wordt verbijsterd door hetgeen Hij leert.

Wanneer het Hart opnieuw ter ruste neigt, verlaat de Meester het 19
tezamen met Zijn volgelingen.

Maar als de ziel haar dagtaak weer hervat, dan gaan zij hartwaarts 20
langs den slechten Hoeder der Kleine Mysteriën, en zien dat deze
van den wortel af verdord is.

Het Luisteren herinnert zich het Woord des Meesters en het zegt: 21
'Zie toch, dien Gij veroordeeld hebt, is helemaal verdord!'

DE ONVRUCHTBARE VIJGEBOOM

- 22/23 Toen antwoordde Jezus hen: 'Geloof in God. Voorwaar, Ik zeg jullie, wie tegen dezen Berg zou zeggen, 'hef je op en werp je in de zee', en innerlijk niet twijfelt, maar gelooft dat wat hij zegt, gebeurt, het zou aldus geschieden.
- 24 Daarom zeg Ik jullie, al wat ge bidt en wenst, gelooft dat ge het hebt ontvangen, en het zal u ten deel vallen.
- 25 Wanneer ge echter staat te bidden, vergeeft al wat ge tegen iemand hebben mocht, opdat uw Vader in de hemelen uw overtredingen vergeven moge.
- (26) (Indien gij echter niet vergevend zijt, zal ook uw Vader in de hemelen uw overtredingen niet vergeven.)'

De Meester echter zegt: 'Verbaast u niet, maar hebt geloof in God.' 22

Voorwaar, wie tot den Berg der Wijding zegt: Verhef u en ver- 23
zink in de Mysterien! en in zijn hart niet twijfelt, maar vertrouwt,
dat gaat gebeuren wat hij zegt, het zàl aldus geschieden.

Daarom, wat gij van God verlangt, gelooft dat gij het hebt ont- 24
vangen en het zàl aldus geschieden.

Maar als gij inkeert tot den Vader, vergeeft al wat gij tegen iemand 25
hebben moogt, opdat uw ziel zich opent voor de bovenaardse Vrede,
die vergeving door den Vader wordt genoemd.

Indien gij echter niet vergeeft, dan blijft uw ziel gesloten en ont- 26
vangt de haar gezonden liefde niet.

BEVOEGDHEID VAN JEZUS

XI

27 Zij kwamen weder in Jerusalem. En terwijl Hij in den tempelhof wandelde, kwamen de overpriesters, de schriftgeleerden en de ouderlingen tot Hem en vroegen Hem:

28 'Op grond van welke bevoegdheid doet gij deze dingen? Of wie heeft u deze bevoegdheid verleend om deze dingen te doen?'

29 Toen antwoordde Jezus hen:

'Ik zal u één vraag doen. Als gij mij daarop antwoord geeft, zal ik u zeggen krachtens welke bevoegdheid ik deze dingen doe.

30 De Doop van Johannes, was die van den hemel of van de mensen? Antwoordt Mij.'

31 Toen overlegden zij met elkaar: 'Als wij zeggen: van den hemel, dan zal hij zeggen: Waarom hebt gij hem dan niet geloofd?'

32 Maar als wij zeggen: van de mensen...' daarvoor vreesden zij het volk te zeer, want allen hielden Johannes inderdaad voor een profeet.

33 Toen antwoordden zij Jezus: 'Wij weten het niet.'

Daarop sprak Jezus: 'Dan zeg ik u ook niet op grond van welk gezag ik deze dingen doe.'

BEVOEGDHEID VAN DEN MEESTER

XI

Terwijl de Meester weerkeert in het Hartenheiligdom en daarin 27
voortschrijdt, komen dogmatisme, letterzifterij en vormverstardheid
tot Hem met de vraag:

‘Op grond van welk gezag doet gij dit alles? Wie geeft u bevoegd- 28
heid dit te doen?’

De Meester zal zich nooit verantwoorden. 29

Hij stelt alleen één wedervraag. Is diè beantwoord, dan ontsluit
Hij ook het gezag waarmee Hij is bekleed:

‘De Onderdompeling door de Genade in den Stroom des Levens, 30
geschiedt die op het hemelse gezag, òf op gezag van mensen?’

Daarvan hangt àlles af!

Wanneer diè vraag niet door de mensenziel beantwoord wordt,
dan blijft ook het gezag des Meesters onbekend.

Als deze vraag gesteld wordt, redeneert de pleiter van de zelf- 31
gereide krachten in de ziel: indien wij zeggen, dat de Onderdompe-
ling het Werk des Hemels is, dan zal Hij zeggen: ‘Waarom hebt gij
dan daarin niet geloofd?’

Maar als wij zeggen: Mensenwerk!... zelfs het verstand durft 32
eigenlijk de intuïtie niet trotseren.

Wanneer nu de oneerlijkheid een mens dwingt om te zeggen, dat 33
hij het niet weet... dan openbaart de Meester hem ook niet op Wiens
Gezag Hij alles doet!

DE BOZE PACHTERS VAN DEN WIJNGAARD

XII

- 1 Hij begon tot hen in gelijkenissen te spreken. 'Een mens plantte een wijngaard en zette er een omheining om; groef een persbak en bouwde een toren. Toen verhuurde hij hem aan wijnbouwers en ging naar het buitenland.
- 2 Te rechter tijd zond hij een knecht naar de pachters om van hen zijn aandeel in de vruchten van den wijngaard in ontvangst te nemen.
- 3 Zij grepen hem, sloegen hem en zonden hem met ledige handen weg.
- 4 Wederom zond hij iemand en dien mishandelden en beschimpden zij.
- 5 Toen zond hij een ander en dien doodden zij, en nog vele anderen, die zij mishandelden of doodden.
- 6 Nu had hij nog één over, zijn beminden zoon. Tenslotte zond hij dezen tot hen, zeggende: 'mijn zoon zullen zij ontzien.'
- 7 Maar die pachters zeiden tot elkaar: 'Dit is de erfgenaam; laten wij hem doden, dan zal de erfenis aan ons komen.'
- 8 Zij grepen en doodden hem en wierpen hem buiten den wijngaard.
- 9 Wat zal de eigenaar van den wijngaard doen? Hij zal komen en de pachters verdelgen en hij zal den wijngaard aan anderen geven.
- 10 Hebt gij dit Schriftwoord niet gelezen?:
De Steen, dien de bouwlieden verworpen hadden,
is een hoeksteen geworden;
deze is van God gekomen
- 11 en het is wonderlijk in onze ogen.'

FALEN VAN HOEDERS DER GROTE MYSTERIËN

XII

Tot deze slechte herders, die het antwoord op de Ene Vraag niet willen geven, en dus óók niet tot den Aanvang der Verlossing komen, begint de Meester weer te spreken in versluiering: 1

Temidden van het onbewuste circuleren in den Tijd heeft God de sfeer gesteld, waarin de Eeuwigheid van Leven weer verworven worden kan.

Daarin is alles wat de mensenziel behoeft om zelf het Levenswater te bereiden.

Daarheen wordt iedereen geleid, aan wie het Hoeden der Mysteriën wordt toevertrouwd, opdat zij – in God's Dienst – zichzelf de eeuwigheid bereiden en daarmee aan God het ZIJNE bieden.

Terechter tijd zendt God Zijn Boden om het Hem gewijde in ontvangst te nemen. 2

Maar ziet, die het verwierven willen het niet Geven! en mishandelen wie als God's Knechten tot hen komen. 3/5

Totdat Hij, eindelijk, Zijn Zoon zendt, als het laatste en meest eigen, meest beminde... als wat zeker wèl erkend en aangenomen worden zal. 6

Maar in de Hoeders der Mysteriën regeert de niets ontziende drang naar zelf-verzadiging, naar zelfbeschikking en naar zelf-verheffing; die drijft hen tot vermoording van God's Zoon. 7

Zo denken zij de Heilige Mysteriën te maken tot een apparaat van zelfgereide Macht. 8

Wat zal God doen met deze trouwelozen? Hij zal hun Leerlingchap teniet doen, en den Tuin der Initiatie openstellen voor degenen, die het waardig zijn. 9

Hebt gij dit Schriftwoord niet verstaan: 10

Het element tot vorming van structuren in de stof, dat door het menselijke drijven was veroordeeld, dit is geworden tot het Wezen van de Wending!

Van God is dit gekomen, en het is verbijsterend voor ons verstand! 11

DE BOZE PACHTERS VAN DEN WIJNGAARD

12 Toen trachtten zij Hem te grijpen, maar zij waren beducht voor de menigte. Want zij begrepen dat Hij met die gelijkenis op hen doelde.

Zo lieten zij Hem ongedeerd en gingen heen.

HET RECHT DER AARDE

XII

13 Zij zonden enigen van de Phariseeërs en van de Herodianen om Hem met een strikvraag te vangen.

14 Deze kwamen en vroegen Hem: 'Meester, wij weten, dat Gij oprecht zijt en u aan niemand stoort; want gij ziet de mensen niet naar de ogen, maar Gij leert den Weg van God in waarachtigheid.

Is het geoorloofd den keizer schatting te betalen of niet? Moeten wij het wel doen of niet doen?'

15 Maar Hij, hun huichelarij kennende, zeide tot hen: 'Waarom stelt gij Mij boosaardig op den proef? Brengt Mij een schelling, dat ik dien beschouw.' Toen brachten zij er een.

16 Nu sprak Hij: 'Wiens beeltenis en opschrift is dit?' Zij antwoordden: 'Die van den keizer.'

17 Toen zeide Hij hen: 'Geef dan den keizer wat des keizers is, en geeft aan God wat van God is.'

Zij stonden verbaasd over Hem.

Dan dringt het tot het fanatisme, het determinisme en de vorm- 12
 verstardeheid door, dat zij bedoeld zijn met de trouweloze Hoeders
 der Mysteriën;

dat ook door hèn de Zoon van God gedood wordt in de ziel, en
 dat wat zij verwerpen als 'verkeerd', nochtans door God gezonden
 is, en blijken zal de Grote Wending te bewerken.

Zij zouden Hem nu willen grijpen en vernietigen, maar laten dit, 12a
 omdat zij vrezen, dat het zich verzamelende kwaad nog zelfs teveel
 waarachtige erkenning draagt om dezen wandaad te gedogen.

Dus worden vormverharding en aardverkochte sluwheid naar 13
 Hem uitgezonden om Hem te vangen met een dubbelzinnig woord.

Met valse lof, die Hem verlokken wil tot een eenzijdige bevesti- 14
 ging in schijn, legt men Hem voor de vraag:

'Moet men de aardse macht zijn tol betalen, ja dan neen?'

En altijd zal de Meester hen doorziende, komen met de weder-
 vraag:

'Waarom beproeft gij Mij?' 15

En dan de dingen die de aardse macht van ons verlangt aantonend
 als 'getekend' met het Beeld der aardseheid, zal Hij zeggen:

'Geef de aarde wat de signatuur der Aarde draagt, maar geef 16
 aan God al wat de signatuur des Hemels toont.

En juist het Goddelijke wordt versjacherd aan de aardse machten. 17

De Meester is natuurlijk met geen enkel loos alternatief te vangen,
 want Hij leeft boven de paren van tegenstellingen.

Daarom wijst Hij de valse toetsers op hun eigen aardbezetenheid.

OPSTANDING

XII

- 18 Nu kwamen er Sadduceërs tot Hem. Die beweren, dat er geen opstanding is.
- 19 Zij ondervroegen Hem en zeiden: 'Meester, Mozes heeft ons voorgeschreven, dat, als iemands broeder sterft en een vrouw nalaat zonder kinderen, zijn broeder die weduwe tot vrouw moet nemen en nageslacht verwekken voor zijn broeder.
- 20 Nu waren er eens zeven broeders. De eerste nam een vrouw en liet bij zijn sterven geen kinderen na.
- 21 Toen nam de tweede haar en stierf zonder nageslacht na te laten. Evenzo de derde.
- 22 Geen van zevenen lieten zij kinderen na. Het laatst van allen stierf ook de vrouw.
- 23 In de opstanding, wanneer zij opstaan, wiens vrouw zal zij dan zijn? Immers alle zeven hebben haar tot vrouw gehad!
- 24 Nu sprak Jezus tot hen: 'Is niet de oorzaak van uw dwaling, dat gij de Schriften niet kent, noch de Kracht van God?
- 25 Want wanneer zij uit de doden opstaan, huwen zij niet, en worden zij niet ten huwelijk gegeven, maar zijn als Engelen in de hemelen.
- 26 Doch wat betreft de opwekking der doden, hebt gij niet gelezen in het (tweede) Boek van Mozes, in het verhaal over het braambos, hoe God tot hem sprak: 'Ik ben de God van Abraham, de God van Isaäk en de God van Jaäkob?'
- 27 Hij is geen God van doden, maar van levenden. Gij dwaalt wel zeer.

OPSTANDING

XII

Ook komt de Stofverblindheid tot Hem, die beweert dat alle vorm 18
van Opstanding illusie is.

Zich op den letter van de onbegrepen WET beroepend, wil de 19
Stofverblindheid zelfs den Meester overbluffen met de consequentie
van verstoffelijking van de geestelijke Wet.

Indien een ziel sterft in haar 'weduwschap' nadat zij zich met zeven 20/22
openbaringen van geest in circulering van den Tijd verbond, wiën
van die openbaringen behoort zij dan, wanneer zij 'opgestaan' zal
zijn?

De Stofverblindheid doet het 'Opstaan' van een ziel de waarde 23
hebben van een Opstaan in den Tijd, waardoor die ziel wéér met
een Openbaring in den Tijd 'gehuwd' zou moeten zijn.

De Meester, die God's Redder is, toont aan dat onze stofverblind- 24
heid de Schriften niet verstaat en evenmin de Kracht van God, en dat
wij buitenstaanders zijn voor wie het alles in versluiering geschiedt.

Wanneer wij opstaan uit den geestelijken dood, dan 'huwen' wij 25
niet langer de gestalten van de mee-bevangen en in Tijd, maar zijn
gelijk de Boden Gods ontheven aan de splitsing in de seksen, welke
immers slechts de openbaring in de stof betreft.

Wanneer een ziel in waarheid 'zevenmaal gehuwd' is, sinds zij die
de hoge eenzaamheid niet droeg, in diepen sekse-slaap gedompeld,
de innerlijke 'wederhelft' als 'hulpe-tegenover-zich' verschijnen
zag, sterft zij als WEDUWVROUW, omdat zij eindelijk de Ware Weder-
heft hervindt, en - daarmee huwend - tot de ware volheid van het
Heilig Huwelijk geraakt.

En wat de waan van stoffelijken dood als einde van de ziel betreft, 26
sprak God niet tegen Mozes: *'Ik ben de God der Drie'?*

Hij is geen God van lichamen, die toen reeds lang niet meer beston- 27
den, maar van de Drie, die Mozes kende als het fundament van alle Zijn.

Zo is de dwaling van de stofverblindheid vele malen groter dan
zij in haar sluwe zelfgenoegzaamheid veronderstelt.

HET GROTE GEBOD

XII

- 28 Een Schriftgeleerde, die hun twistgesprek had aangehoord, kwam tot Hem. En wetende, dat Hij hun voortreffelijk geantwoord had, vroeg hij Hem: 'Wat is het allereerste Gebod?'
- 29 Jezus antwoordde: 'Het eerste is 'Hoor, Israël, de Heer, onze God is EEN!'
- 30 Gij zult Uw God liefhebben met uw gehele hart, met uw gehele ziel, met uw gehele denkvermogen en met uw gehele kracht.
- 31 En het Tweede is dit: 'Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.'
Een ander Gebod, groter dan deze, is er niet.'
- 32 Toen antwoordde de schriftgeleerde: 'Juist, Meester, Gij hebt naar waarheid gezegd, dat hij EEN is, en dat er geen ander is dan Hij.
- 33 Hem lief te hebben met het gehele hart, met het gehele verstand en met de gehele kracht, en den naaste lief te hebben als zichzelf, is méér dan alle brandoffers en slachtoffers.'
- 34 Daar Jezus zag, dat hij intelligent geantwoord had, zeide Hij tot hem: 'Gij zijt niet ver van het Koninkrijk Gods.'
- Toen durfde niemand Hem meer iets te vragen.
- 35 Toen Jezus leerde in den tempel, nam Hij het woord en sprak: 'Hoe kunnen de schriftgeleerden zeggen, dat de Christus Davids 'zoon' is?'
- 36 David zelf heeft door den Heiligen Geest gezegd: De Heer heeft tot mijn heer gezegd: Zit aan Mijn rechterhand, tot Ik uw vijanden maak tot uw voetbank.
- 37 Als David zelf Hem 'Heer' noemt, hoe kan hij dan zijn 'zoon' zijn? De grote menigte hoorde Hem gaarne.
- 38 Bij Zijn onderricht zeide Hij voorts: 'Wacht u voor de schriftgeleerden, die er van houden in deftige kleren rond te gaan en op de markten te worden gegroet,
- 39 vooraan te zitten in de synagogen en de ereplaatsen in te nemen bij de maaltijden;
- 40 die de huizen der weduwen opeten en voor den schijn lange gebeden doen. Zij zullen een des te zwaarder vonnis krijgen.'

HET ENIG NODIGE

XII

Die wèl de Schriften kent, maar nièt de Kracht van God, komt tot den Meester met waardering voor Diens kennis van de Schriften en hij vraagt: 28

‘Wat is het Enig Nodige?’

Dan zegt de Meester dit: ‘Het Enig Nodige is, zich te bekennen tot den Enen die het al regeert, Hem lief te hebben met geheel ons hart, met onze hele ziel, met ons gehele wil-geleide denken, met onze hele kracht. 29/30

En het onmiddellijk daarmee verbondene is: onze medemensen lief te hebben als onszelf. 31

Iets waardevollers is er niet.’

De schriftgeleerdheid die dit werkelijk aanvaardt, al is háár voorstelling dan *zonder Ziel* en met een ànder denken, is niet ver meer van verwerkelijking van de Goddelijke Orde. 32/34

Maar lerend in het harten-heiligdom, onthult de Meester hoe onbestaanbaar alle aards-verstandelijke beelding zijn moet voor den bovenaardsen Zoon des Allerhoogsten. 35/37

Toch hoort veel ongerechtigheid de Stem des Meesters graag, die zegt: ‘Weest op uw hoede voor de ijdelheid der wetenschap, de zelfverheffing en de hunkering naar aardsen roem en eer, bevoorrecht en profiteren van de zwakken, het misbruiken van den vorm van leerlingchap. 38/40

DE PENNINGEN DER WEDUWE

XII

- 41 Hij nam plaats tegenover de offerkist en zag aandachtig toe, hoe de menigte kopergeld wierp in de offerkist.
Veel rijke mensen wierpen er veel in.
- 42 Toen kwam er een arme weduwe, die er twee penningen in wierp, dat is een halve cent.
- 43 Hij riep zijn discipelen en zeide tot hen: 'Voorwaar, Ik zeg jullie, deze arme weduwe heeft het meeste in de offerkist geworpen van allen die er iets in wierpen.
- 44 Want allen hebben er iets van hun overvloed in geworpen, maar zij heeft er iets van haar armoede in geworpen, alles wat zij had, haar gehele levensonderhoud.'

HET WARE OFFER

XII

De Meester plaatst zich in het Hartenheiligdom daar, waar de mens 41
zijn offers brengt en ziet aandachtig hoe het onverloste daar zijn
liefdegaven schenkt.

En er is veel wat uit zijn overvloed veel geeft.

Maar daar is ook het weerloze, vereenzaamde, dat van zijn troos- 42
teloze ontoereikendheid nog afstaat wat het niet kan missen.

Dan roept Hij zijn discipelen en zegt: 43

‘Voorwaar dit is het grootste van alle offers die hier zijn gebracht.

Want al het andere schenkt van zijn overdaad, maar hier is weg- 44
geschonken uit gebrek, al wat nog maar tot zelfbestendinging had
kunnen dienen.’

VERWOESTING VAN DEN TEMPEL

XIII

- 1 Terwijl Hij uit den tempelhof vertrok, zeide één van zijn discipelen tot Hem: 'Meester, zie eens, wat een stenen! en wat een gebouwen!'
- 2 Toen antwoordde Jezus hem: 'Ziet ge deze grote bouwsels? Geen steen ervan zal op een andere blijven, alles zal vernietigd worden.'
- 3 Nadat Hij zich op den Olijfberg tegenover den Tempel had nedergezet, vroegen Petrus, Jacobus, Johannes en Andreas, met Hem alleen zijnde, Hem:
- 4 'Zeg ons, wanneer dit geschieden zal, en wat het Teken is, dat dit alles zich gaat voltrekken.'
- 5 Toen ving Jezus aan hun te vertellen:
'Ziet toe, dat niemand u misleidt!
- 6 Velen zullen komen misbruik makend van Mijn Naam en zeggen, dat Ik het ben. En velen zullen door hen worden misleid.
- 7 Wanneer gij hoort van oorlogen en geruchten van oorlogen, laat u niet in verwarring brengen. Die moeten komen, maar het is het einde nog niet.
- 8 Want volk zal opstaan tegen volk, en koninkrijk tegen koninkrijk. Er zullen aardbevingen zijn in verscheidene plaatsen; er zullen hongersnoden zijn.
Dat is het begin der baringsweeën.
- 9 Maar gij, weest waakzaam op uzelf.
Men zal u overleveren aan tribunalen en synagogen; gij zult geseld worden en voor stadhouders en koningen gesteld worden om Mijnentwil, om voor hen te getuigen.
- 10 (Aan alle volkeren moet eerst de Goede Tijding verkondigd worden.)

HET EINDE IN DEN TIJD

XIII

Wanneer de Meester heengaat uit den Tempel van de Schriftgeleerden en de Phariseërs, vraagt steeds de discipel, die in die structuur nog satisfactie vindt: 'Meester, let toch op de duurzaamheid en op de grootsheid der structuur!' 1

Het antwoord van den Meester luidt: 'Beziet het goed. Het zal tot in zijn kleinste samenvoegingen ontbonden worden.' 2

Wanneer Hij zich zo tegenover deze schijn-centraliteit stelt aan den opgang der verheffing, waar de balsem en de heling van de wonden die de wereld heeft geslagen, wordt gevonden, dan komen Luisteren, Verdringen en Genade bij Hem met den Moed, en vragen Hem: 3

'Wanneer zal *dit* geschieden?' 4

En wat is het *teken*, dat dit alles in vervulling gaat?' 4

Dan leert de Meester hun: 5

'Ziet toe, dat niets en niemand u misleidt!

Veel presenteert zich als de Redder Gods en veel laat zich daardoor verleiden. 6

Wanneer gij merkt van strijd of voorbereidingen van strijd, bewaart uw innerlijke rust. Want deze zielespanningen zijn onvermijdelijk, doch zijn het einde niet. 7

Want Kudde zal zich tegen Kudde in u keren; en hierarchie zal zich verzetten tegen hierarchie in u. Wat als onwankelbare basis wordt beschouwd, zal u geen steun meer bieden om uw standpunt te bepalen en het voedsel waar uw ziel naar hunkert, zal haar niet geworden. 8

Dat is de aanvang van het sterven en herboren worden in de Eeuwigheid.

Doch richt uw aandacht op uzelf. 9

Om Mijnentwil zult gij in aardse tribunalen worden voorgeleid. Collectivistisch dogmatisme zal u striemen en verwonden met zijn blinde haat. Voor aardse machten en regeerders zult gij verschijnen moeten om van MIJ te getuigen.

Eerst moet het Goede Nieuws verkondigd worden aan alle groepen en structuren waar de Kuddegeest regeert. 10

VERWOESTING VAN DEN TEMPEL

- 11 Wanneer zij u wegvoeren om u over te leveren, moet gij niet vooraf overdenken, wat gij zeggen zult, maar wat u in die ure ingegeven wordt, zegt dat. Want dan zijt gij het niet die spreekt, maar de Heilige Geest.
- 12 De ene broeder zal den andere overleveren ten dode, en een vader zijn kind. Kinderen zullen opstaan tegen hun ouders en hun den dood aandoen.
- 13 De haat van allen zult gij te verduren hebben om der wille van Mijn Naam.
Maar wie ten einde toe volhardt, die zal behouden worden.
- 14 Wanneer gij dan den gruwel der verlatenheid ziet tronen, waar hij niet behoort te zijn – wie dit leest, houde het in gedachten! – laten dan zij die in Judea zijn, hun toevlucht nemen in de bergen.
- 15 Wie op het dak is, ga niet naar beneden, en niet naar binnen om iets mee te nemen uit zijn woning.
- 16 Wie op het veld is, kere niet terug om zijn bovenkleed te halen.
- 17 Wee de zwangeren en zogenden in die dagen!
- 18 Bidt, dat het niet in den winter moge vallen!
- 19 Want die dagen zullen zulk een tijd van nood zijn, als er niet geweest is, sinds den aanvang van God's schepping, en er ook nooit meer wezen zal.
- 20 Als God die dagen niet bekortte, zou geen sterfelijk leven behouden blijven, maar om der wille van degenen die Hij uitgekozen heeft, heeft Hij dien tijd verkort.
- 21 Indien dan iemand tot u zegt: 'Zie, hier is de Verlosser; kijk, daar is Hij!', Geloof het niet!!
- 22 Want schijnverlossers en schijnprofeten zullen opstaan, tekenen en wonderen verrichten om – zo mogelijk – ook de uitgekozenen te verleiden.
- 23 Maar gij, blijft Waakzaam, want Ik heb het u voorzegd.

HET EINDE IN DEN TIJD

Wanneer gij door de onbegrijpelijke Wijsheid die gij niet herkent, 11
in deze situaties wordt gebracht, zoekt dan niet in uw denkver-
mogen naar bescheid of zelfrechtvaardiging.

Want dan zult gij niet langer moeten spreken, maar de Geest van
God door u.

Het nauwverwante zal elkander overleveren ten dode en wat het 12
aardse zich verwekt heeft, zal het overgeven aan den dood.

Het in den tijd verwekte zal zich keren tegen dat waardoor het is
verwekt en het doen sterven.

De haat van al het in den Tijd bestaande zult gij te verduren heb- 13
ben, omdat de Redding Gods uw Meester is.

Maar wie ten einde toe volhardt, die wordt bevrijd.

Wanneer gij dan den gruwel der verlatenheid ziet heersen waar 14
hij niet behoort te zijn, dat is juist in het heiligdom, Uw Hart, – laat
toch de lezer dit begrijpen! – dan moge al wat Myste is zijn toevlucht
zoeken slechts in de verheffingen der Initiatie!

Wat aan de zo fatale schil der zelfafronding is ontstegen, dale niet 15
weer af in den ontstegen vorm, om een reeds prijsgegeven waarde
weer aan zich te binden.

Wat in het Paasveld binnen was getreden, kere niet terug naar de 16
verlaten sfeer terwille van wat zijn persoonlijkheid beschermt.

Wee wat eerst dan het tijdeloze in zich voelt verwekt, of het wel 17
baarde, maar nog niet liet groeien!

Bidt, dat dit alles niet in een getij van koude, duisternis en dorheid 18
in uw ziel mag vallen.

Want deze dagen zullen zijn tot een benauwenis zoals er sedert 19
de geboorte van uw ziel nog niet geweest is, en er nooit meer zijn zal.

Indien God deze dagen niet verkort had, zou geen enkele in den 20
Tijd geborene behouden worden, doch terwille van degenen die
Hijzelf heeft uitgekozen, heeft Hij dezen tijd verkort.

Wanneer dan iemand tot u zegt: 'Zie, hier is de Meester, kijk, dit 21
is de Redding Gods,' geloof het niet!

Want valse Meesters en Profeten zullen komen, Tekens doen en 22
wonderen, om indien mogelijk de volgelingen te misleiden.

Doch gij, blijf waakzaam, want Ik heb het u voorspeld. 23

VERWOESTING VAN DEN TEMPEL

24 Maar in die dagen, na dien tijd van nood, zal de zon verduisterd worden en de maan haar schijnsel niet geven.

25 De sterren zullen van den hemel vallen en het heil des hemels zal wankelen.

26 Eerst dan zal men den Zoon des Mensen zien komen, in nevelen gehuld, met grote macht en glorie.

27 Hij zal zijn hemelboden zenden en de uitverkorenen verzamelen uit alle sferen, van de meest stoffelijke tot de meest geestelijke.

28 Leert dan van den vijgeboom deze les: Wanneer zijn hout week wordt en de bladeren doet uitbotten, bemerkt gij dat de zomer nadert.

29 Zo moet ook gij, wanneer gij deze dingen ziet gebeuren, weten, dat het zeer nabij is, als het ware voor de deur.

30 Voorwaar, Ik zeg u: Dit geslacht zal zeker niet voorbijgaan, vóór dit alles is geschied!

31 Hemel en aarde zullen voorbijgaan, maar Mijn Woorden zullen niet voorbijgaan.

32 Maar van dien Dag en van die ure weet niemand, ook de hemelboden niet, zelfs niet de Zoon, alleen de Vader.

33 Ziet toe, blijft waakzaam; want gij weet niet wanneer deze Dag zal komen.

34 Zoals een mens, die naar het buitenland vertrekt, zijn huis toevertrouwt aan zijn knechten en hun ieder volmacht geeft en zijn werk, en den deurwachter opdraagt te waken,

35 zo moge gij waken, want gij weet niet, wanneer de heer des huizes komt, laat in den avond of te middernacht, bij het hanengekraai of in den ochtend;

36 opdat hij u niet slapend vindt, wanneer hij komt!

37 Wat Ik tot u zeg, zeg Ik allen: WAAKT!

Maar in de dagen komende *na* die benauwenis zullen de indicators 24
van de circulering in den Tijd uw Pad niet meer verlichten.

Het mechanisme van het tijdsgebeuren zal ineenstorten en de 25
krachten van de ruimte zullen hun vastheid voor u verliezen.

Eerst dan zult gij den Zoon des Mensen zien, gedragen door het- 26
geen de aardse dingen aan het oog onttrekt, verschijnende met grote
heerlijkheid en macht.

Hij zal de Hemelboden zenden en het uitgekozene verzamelen 27
uit alle sferen.

Leert dan van den Ingewijde in de Kleine Mysteriën: Wanneer de 28
starheid in de Tijd-gebondenheid verandert in de soepelheid van
tijdeloos bestaan, terwijl het Eeuwig Leven in hem groent en aan de
buitenstaanders wordt getoond, dan weet gij dat het tij van vruch-
tendraging is genaderd.

Zo moet gij ook, wanneer gij dit geschieden ziet, beseffen, dat het 29
Uur gekomen is.

Voorwaar, vóór deze incarnatie eindigt, zal dit alles in vervulling 30
gaan.

De krachten-sferen en het vlak van weerstand gaan als open- 31
baringen voorbij. Mijn Woorden blijven echter in de Eeuwigheid.

Maar niemand kent den Dag dan wel het Uur, waarop een mens 32
sterft in den Tijd en wordt herboren in de Eeuwigheid. Dat Tijd-
stip is den hemelboden niet bekend, zelfs niet den Zoon; alleen de
Vader weet het.

Ziet toe, weest waakzaam, want gij kent het tijdstip niet. 33

Zoals een mens, die naar het buitenland vertrekt, zijn huis ver- 34
trouwd heeft aan zijn knechten, ook den wachter aan de poort op-
draagt de wacht te houden, waakt gij aldus!

Waakt, want gij weet niet, wanneer de Zoon des Mensen komen 35
zal, terwijl gij hunkert naar de langontbeerde rust, terwijl gij in de
diepste zorg en eenzaamheid gedompeld zijt, of bij het eerste teken
van het naderende Licht, of als het hoge Inzicht u reeds gloort.

Opdat Hij, plotseling verschijnend, u niet slapend vindt! 36

Wat Ik tot u zeg, zeg Ik allen: *Waakt!* 37

ZALVING EN VERRAAD

XIV

- 1 Het was nu over twee dagen Pascha en het feest der ongezuurde broden.
De overpriesters en de schriftgeleerden overlegden hoe zij Hem met list in handen zouden krijgen en doden.
- 2 Zij zeiden namelijk: 'Niet op het feest, opdat er geen oproer onder het volk komt.'
- 3 Terwijl Hij te Bethanië vertoefde, in het huis van Simon den Melaatse, en aldaar aanlag, kwam een vrouw met een albasten kruik vol echte, kostelijke nardus-olie.
Zij brak die kruik en stortte den inhoud over Zijn hoofd uit.
- 4 Toen zeiden sommigen verontwaardigd tot elkander: 'Waartoe dient deze verspilling van reukolie?'
- 5 'Want deze olie had verkocht kunnen worden voor meer dan driehonderd schellingen, om die aan de armen te geven.' En zij vielen haar hard.
- 6 Maar Jezus sprak: 'Laat haar met rust; waaròm valt gij haar lastig?'
- 7 Zij heeft een goeden daad aan Mij verricht.
De armen hebt gij immers altijd bij u en gij kunt hun weldoen wanneer gij maar wilt.
Mij echter, hebt gij niet altijd.
- 8 Zij heeft gedaan, wat zij vermocht. Zij heeft mijn lichaam van tevoren ter begrafenis gewijd.
- 9 Voorwaar, Ik zeg u, waarook de Goede Tijding zal verkondigd worden in de gehele wereld, daar zal ook tot haar gedachtenis gesproken worden over wat zij heeft gedaan.'
- 10 Toen ging Judas Iskarioth, een van de Twaalve, naar de overpriesters om Hem aan hen over te leveren.

DE OFFERING DER ZIEL

XIV

Ten derden dage voor de Nacht der Heilige Bescherming beramen 1
wat zich vastklampt aan Leerstelling en wat zijn heil verwacht
van Weten, hoe de Redding Gods, die hen ontmaskerd heeft als
machtigste belemmeringen voor Verlossing van den mens, met list
gevangen en teniet gedaan zou kunnen worden.

Niet op het Uur dat aan Bezinning op Verlossing is gewijd! om- 2
dat de kudde dan in opstand komen zou.

Terwijl de Meester in de constellatie van de Kleine Mysteryën, in 3
den actuelen vorm van het Onreine Luisteren aanwezig is en daar
het Hem gebodene aanvaardt, breekt de Hem innig toegewijde ziel
den brozen, bijna transparanten Vorm van haar gestalte en giet wat
zij daarin aan kostbare waarachtigheid als wonderbalsem had ver-
zameld, als Wijdings-offer over Zijn Gestalte uit.

Wat van dien daad de hoge waarde niet beseft, is hevig veront- 4
waardigd en grondt zijn oordeel op persoonshandhaving en op
overwegingen van aardse nuttigheid.

Maar in dien wrok ligt juist erkenning van de geestelijke meerder- 5
waardigheid van deze overgave.

De Meester zegt: 'Waarom verzet gij u? Laat het begaan; want 6
deze weldaad is terecht aan Mij volbracht.

Wat gij gewild had, kunt gij altijd doen, indien gij wilt. Maar dit 7
is alleen mogelijk waar Ik aanwezig ben.

Het allerhoogste wat een mensenziel kan doen, is de ge- 8
stalte waarin Ik verschijn, de eer bewijzen die de wereld hem
niet gunt.

Voorwaar, wáár deze Goede Tijding ook verkondigd worden zal, 9
door de gehele wereld, zal dit Offer ook verkondigd worden... en
te goeder ure ook volbracht.'

Dan zwicht één Leerling, namelijk de Gestaltegeving, die door het 10
juist aanschouwde Offer wel het pijnlijkst werd getroffen, voor den
inhaerenten drang den Meester in de wereld uit te dragen in den
VORM, dien deze wereld slechts erkent.

11 Toen zij dat hoorden, waren zij verheugd, en beloofden hem geld te geven.

Judas zocht naar een manier om Hem bij een goede gelegenheid over te leveren.

Daardoor maakt hij zijn Meester tot een voorwerp van leerstelligheid, tot een gevangene van dogmatisme.

Hoe zou het dogmatisme zich dan niet verheugen, als het den 11
Gevreesden, Onerkenden, Meester aangeboden krijgt in dezen door geweld en list gebonden, machtelozen staat?

Hoe zou het niet bereid zijn om wat van zijn 'zilver', van zijn zelfgereide, secundaire Weten, te betalen als een kostprijs voor dit onverhandelbare 'Goud'?

PAASMAAL

XIV

- 12 Op den eersten dag der Ongezuurde Broden, waarop men het Paaslam placht te slachten, vroegen Zijn discipelen Hem: 'Waar wilt Gij dat wij heengaan en toebereidselen maken, opdat Gij het Pascha eet?'
- 13 Toen zond Hij twee van Zijn discipelen en zeide tot hen: 'Gaat naar de Stad; daar zal iemand u tegenkomen die een waterkruik draagt. Volgt dezen
- 14 en zegt tegen den heer van het huis waar hij binnengaat: 'De Meester vraagt, Waar is mijn eetzaal, waar Ik met mijn leerlingen het Pascha eten kan?'
- 15 Dan zal hij u een grote bovenzaal wijzen, die ingericht is en gereed. Bereid het ons daar.'
- 16 De leerlingen gingen heen, kwamen in de Stad en vonden alles zoals Hij gezegd had. Toen maakten zij den Paas-maaltijd gereed.
- 17 Toen het nu avond was geworden, kwam Hij met de Twaalve
- 18 en terwijl zij aanlagen en aten, zeide Jezus: 'Voorwaar, Ik zeg u, één van u zal Mij overleveren, één die met Mij eet.'
- 19 Toen werden zij bedroefd en begonnen Hem één voor één te zeggen: 'Ik toch niet?'
- 20 Hij zeide hun: 'Een van de Twaalf die met Mij indoopt in de schotel.'
- 21 De Zoon des Mensen gaat wel heen, gelijk van Hem geschreven staat, doch wee dien mens, door wien de Zoon des Mensen overgeleverd wordt. Het ware hem goed indien hij niet geboren ware.'
- 22 Terwijl zij aten nam Hij Brood, sprak den zegen uit, brak het, gaf het hun en sprak: 'Neemt, dit is Mijn Lichaam.'

BROOD DER ZIEL

XIV

Wanneer het uur gekomen is, waarop het Paasoffer moet worden 12
toebereid, dan vragen Zijn discipelen: 'Waar wilt Gij dat dit offer
door ons wordt bereid, opdat Gij daaraan deel hebt?'

Dan zendt de Meester een Paas-werkend paar der Hem reeds 13
dienende gestalten uit en zegt:

'Gaat in de grote vormen-constellatie van het Hart. Daarin zult
gij ontwaren, wat het Levenswater draagt. Volgt dit waar het den
vorm der actuele feiten binnentreedt en spreek dan tot hetgeen in
dezen vorm regeert:

De Meester zegt: Waar is de specifieke vorm, waarin IK, met het- 14
geen MIJ volgt, Ontstijging aan de Tijdbevangenheid kan vieren?

Dan wordt u in dien vorm waarin het Levenswater u is voorge- 15
gaan, een hogere, wijdse Vorm geopenbaard, die al het nodige voor
de Paas-offering bevat.

Bereid ons daar het Offer der Bevrijding.'

Zo gaan die volgelingen in de vormenconstellatie van het Heden 16
en zij vinden alles als de Meester heeft gezegd. Aldaar bereiden zij
het Offer voor.

Als nu de Nacht der Heilige Bescherming is gedaald, verschijnt 17
de Meester met de Oergestalten die Hem volgen in dien voor-
bereiden en verheven Vorm.

Terwijl zij zich versterken spreekt de Meester: 'Een van u die met 18
Mij eet van het onstoffelijke Brood, zal Mij overleveren...'

Dan worden zij bedroefd en vragen Hem in bange ongewisheid 19
één voor één: 'Ik zal het toch niet doen?'

Hij antwoordt slechts: 'Een van de Oergestalten die Mij vol- 20
gende in deze Wijding het Bovenstoffelijke Brood de smaak doen
hebben die door MIJ daaraan gegeven wordt, zal MIJ ook over-
leveren.

De Zoon des Mensen gaat wel heen zoals van Hem geschreven 21
staat, doch wee hetgeen waardoor HIJ in de macht van het Hem
hatende gegeven wordt! Het ware voor het aldus falende beter nooit
tot gestalte gekomen te zijn.'

Terwijl zij die met Hem vergaderd zijn zich sterken, neemt HIJ 22

PAASMAAL

- 23 Hij nam een beker, dankte, gaf hun dien en zij dronken allen daartuit.
- 24 Toen sprak Hij tot hen: 'Dit is Mijn bloed van het Verbond, dat vergoten wordt voor velen.
- 25 Voorwaar, Ik zeg u, Ik zal voorzeker niet meer van de vrucht des Wijnstoks drinken tot den dag, waarop ik haar nieuw drinken zal in het Koninkrijk van God.'

bovenstoffelijk Brood, zegent het en breekt het in fragmenten, geeft hun die en spreekt: *'Neemt dit, het is Mijn tastbaarste Gestalte.'*

Hij neemt een lijdensvorm vol Levenswijn, dankt God daarvoor ²³ en reikt hun dezen énen Vorm, waaruit het Levenswater tot hen allen komt.

En zegt: *'Dit is het bloed waarmede ik Mijn testament bekrachtig tot ²⁴ Verbond waardoor de Wet, die zo lang slechts in steen gebeiteld werd, in vele harten wordt geschreven.'*

Voorwaar, Ik zal Mij niet meer laven aan het Levenswater der ²⁵ Mysteriën, totdat Ik het vernieuwd zal drinken in de Goddelijke Orde.'

VERLOOCHENING VOORZEGD

XIV

- 26 Nadat zij den Lofzang gezongen hadden, gingen zij naar den Olijfberg.
- 27 Toen sprak Jezus tot hen: 'Allen zult gij aanstoot aan Mij nemen. Want er staat geschreven: Ik zal den Herder slaan en de schapen zullen verstrooid worden.
- 28 Wanneer Ik echter zal herrezen zijn, zal Ik u voorgaan naar Galilea.'
- 29 Nu zeide Petrus tot Hem: 'Al zouden allen aanstoot aan U nemen, ik toch niet!'
- 30 Jezus sprak tot hem: 'Voorwaar, Ik zeg u, heden, in dezen nacht, voordat de haan ten tweeden male heeft gekraaid, zult gij Mij drie maal verloochend hebben.'
- 31 Hij echter, zeide des te heftiger: 'Al moest ik met U sterven, verloochenen zal ik U niet!'
- Op dergelijke wijze spraken ook de anderen.

ZELFOVERSCHATTING VAN HET LUISTEREN

XIV

Nadat Lof in de ziel is opgeweld, komt deze door verheffing tot de 26
eigenlijke Wijding voor het sterven in den Tijd.

Dan spreekt de Meester: 'Nu komt alles in zijn oordeel over MIJ 27
ten val. Want wanneer God den herder treft, geraakt de kudde in
verstrooiing.

Maar wanneer Ik herrezen ben, zal Ik u voorgaan in den Kring 28
der Openbaring.'

Nu spreekt het Luisteren der Ziel: 'Al zou ook alles aanstoot aan 29
U nemend U verloochenen, ik zeker niet!'

De Meester antwoordt hem: 'Voorwaar, vóórdát de duisternis 30
waarin gij thans verkeert, zal wijken voor het Licht, zal uw ver-
loochening drievuldig tot gestalte zijn gekomen!'

Maar des te heftiger beweert het Luisteren der ziel: 'Al zou ik met 31
U moeten ondergaan, verloochenen zou ik u níet!'

Op soortgelijke wijze spreken ook de andere zielekrachten die den
Meester volgen.

GETHSEMANE

XIV

- 32 Toen kwamen zij aan een hof, genaamd Gethsémane. En Hij sprak tot Zijn discipelen: 'Zet u hier neder, terwijl Ik bid.'
- 33 Petrus, Jacobus en Johannes nam Hij met zich mede. Toen werd Hij door ontzetting en voorgevoelen aangegrepen en Hij sprak tot hen:
- 34 'Mijn ziel is diep bedroefd, tot stervens toe. Blijft hier en waakt.'
- 35 Hij ging een weinig verder, wierp zich ter aarde en bad, dat als het mogelijk zou zijn, dit uur aan Hem voorbij mocht gaan.
- 36 Hij zeide: 'Vader, alles is U mogelijk; neem deze beker van mij weg. Doch niet wat Ik wil, maar wat Gij wilt.'
- 37 Hij keerde weer en vond hen slapende. Toen zei Hij tegen Petrus: 'Simon, sláápt gij? Waart gij niet bij machte om één uur te waken?'
- 38 Waakt toch en bidt, dat gij niet in beproeving komt. Uw geest is wel gewillig, maar uw natuur is zwak.'
- 39 Weer ging Hij heen en bad dezelfde woorden.
- 40 Wederom kwam Hij terug en vond hen slapend; want hun oogleden waren zwaar. Zij wisten niet wat zij Hem moesten antwoorden.
- 41 Ten derden male komend, zeide Hij: 'Slaapt dan maar voort en rust; het is genoeg. De ure is gekomen, Ziet, de Zoon des Mensen wordt den zondaren in handen gegeven.'

HET ONAFWENDBARE

XIV

Zo komen zij allengs waar uit de rijpe zielevruchten balsem wordt 32
geperst die wonden heelt en levensvormen aan het allerhoogste wijdt.

Daar spreekt de Redding Gods tot de XII zielefuncties die Hem
volgen: 'Blijft in deze sfeer, terwijl Ik inkeer tot den Vader.'

Alleen het Luisteren der ziel, de Liefde voor het leven en de Ge- 33
nade vergezellen Hem daarheen een wijle.

Dan wordt Hij aangegrepen door besef van naderende overgang.

Hij zegt tot hen: 'Mijn ziel is dodelijk bedroefd om de nabijheid 34
van het onafwendbare.

Blijft gij in dit besef en WAAKT.'

In deze sfeer van dodelijke angst en droefheid het Luisteren, de 35/36
Liefde en de Genade achterlatend, gaat dan Hij die nog alleen maar
voortgaat als God's Redding, een weinig verder in volkomen een-
zaamheid, als Zoon die zich alleen maar tot Zijn Vader wendt in
diens almachtigheid en smeekt of deze lijdensvorm voorbij mocht
gaan. Maar zich terstond daarop toch aan den Wil des Vaders over-
geeft.

Dan keert Hij weder tot de drie die Hij verzocht te waken, maar 37
bevindt dat zij niet wakend zijn gebleven. En Hij vraagt het Luis-
teren: 'Hadt gij niet één uur kunnen blijven luisteren, al hoordet gij
Mij niet?

Blijf toch opmerkzaam, biddend, dat gij niet mocht worden op 38
de proef gesteld! De Geest is wel bereid en gaarne willend, maar de
vorm waarin hij woont, versaat.'

Weer gaat de Redding eenzaam tot den Vader met dezelfde 39
droeve smeking, die hij dadelijk teniet doet door volkomen over-
gave aan het onafwendbare.

Opnieuw keert Hij terug tot waar Hij 'Luisteren' en 'Liefde' en 40
'Genade' achterliet. En wederom zijn zij in Zijn afwezigheid be-
vangen door illusies, en beschaamd dat Hij hen aldus vindt.

Wanneer Hij hen, ten derden male tot hen komend, wederom 41
bevangen vindt, spreekt Hij: 'Gaat dan maar voort gelijk gij doet.
Het is genoeg. Het Uur waarop God's openbaring in den Mens
gesteld wordt ter beschikking van het nog in dierlijke methoden
jammerlijk gebondene, is hier.

- 42 Staat op en laat ons gaan. Ziet, die Mij overlevert is nabij.'
- 43 Terstond daarop, terwijl Hij nog sprak, kwam Judas, een der Twaalven, en met hem een schare met zwaarden en stokken, gezonden door de overpriesters, schriftgeleerden en ouderlingen.
- 44 Die Hem overleverde had met hen een Teken afgesproken: 'Wien ik zal kussen, die is het; grijpt Hem en voert Hem welverzekerd weg.'
- 45 Zodra hij aankwam, liep naar Hem toe en zeide: 'Meester!' en kuste Hem.
- 46 Toen sloegen zij de handen aan Hem en namen Hem gevangen.
- 47 Een der aanwezigen trok zijn zwaard en trof den slaaf van den hogepriester en sloeg hem een oor af.
- 48 Jezus sprak tot hen: 'Als tegen een rover zijt gij uitgetrokken met zwaarden en stokken, om Mij gevangen te nemen.
- 49 Dag aan dag was Ik bij u, lerend in den Tempelhof; toen hebt gij mij niet gegrepen. Maar dit geschiedt, opdat de Schriften in vervulling gaan.'
- 50 Toen lieten zij Hem allen in den steek en vluchtten.
- 51 Een jonge man, die een linnen kleed om het naakte lichaam had geslagen, liep mede.
- 52 Dien grepen zij; maar hij liet het laken in hun handen achter en ontvlood naakt.
- 53 Nu leidden zij Jezus weg naar den hogepriester; en al de overpriesters, ouderlingen en schriftgeleerden kwamen bijeen.

Verrijst tot hogere aanschouwing en ontwaart: Dat wat Mij over- 42
levert, is altijd NABIJ.'

Terwijl Hij deze woorden spreekt, verschijnt reeds de Gestalte- 43
geving, een der ziels-principes die Hem volgen. Met dezen komt
Onreinheid, die geweld en fanatisme draagt, dat uitgaat van het
dogmatisme, het determinisme en de vorm-verstardheid.

Het ziels-principe dat Hem overlevert geeft dengenen die Hem 44
willen grijpen, steeds het Teken dat geen reine streving ooit ge-
bruiken of aanvaarden zou: Gebaar van Liefde en Verering op het
ogenblik van Ontrouw en Verraad.

Zo komt Gestalte-geving die zich in den dienst gesteld heeft van 45
de niet-verlossende, maar bindende strevingen der ziel en WIJST dien
blinden drangen, die den Meester zelf nooit zien, met vals gebaar
van Leerlingchap de Redding Gods waar die tot reine openbaring
kwam.

Niet eerder valt hun Zijn gestalte in de handen. 46

Terstond 'valt' een der volgende principes: het Luisteren grijpt 47
op zijn wijze naar geweld en treft het stoffelijke luisteren van een
'slaaf van dogmatisme'.

De zo 'gevangen' God's Zoon spreekt: 'Met fanatisme en geweld 48
zijt gij gekomen om Mij in uw macht te stellen, alsof IK een misdaad
had begaan.

Toch was IK alle dagen bij u, lerend in het heiligdom des harten, 49
zonder dat gij Mij gevat hebt. Maar God's Woord moest aldus in
vervulling gaan.'

Wanneer dit onverwachte Heilige Aanvaarden wordt beleden, 50
dan verlaat Hem alles wat Hem dusver was gevolgd.

Nochtans volgt op een afstand de nog onvolgroeide, die zich nog 51
tot geen persoonlijke gestalte heeft bekend,

en die, wanneer hij door de machten dezer aarde wordt gegrepen, 52
zijn ziel laat in hun handen om het lijf maar te behouden.

(Dit is het omgekeerde van de Overgave aan het Onafwendbare,
het nederige beeld van hem, die in dit Evangelie toch het onbe-
schrijfelijke in woorden heeft gevat.)

Zo wordt de Redding Gods in ieder Mens geleid voor de bij- 53
eenverzameling van dogmatisme, vormstarheid en determinisme,
die onder leiding van het hoogstbereikbare daarin: het IK, zich tot
veroordeeling gedwongen voelen om der wille van hun zelfbehoud.

GETHSEMANE

54 Petrus volgde Hem van verre tot op de binnenplaats van den hogepriester.

Daar zat hij tussen de slaven van den hogepriester en warmde zich bij het vuur.

HET ONAFWENDBARE

Het Luisteren der Ziel, dat wel den Meester heeft verlaten, maar 54
Hem toch van verre is gevolgd, geeft zich een plaats temidden van
de slaven van het Ik en warmt zich aan den zielverkochten gloed,
waaraan zich ook die slaven warmen.

SANHEDRIM

XIV

- 55 Nu trachtten de overpriesters en de gehele Raad een getuigenverklaring tegen Jezus te vinden om Hem ter dood te kunnen brengen. Maar zij konden er geen vinden.
- 56 Want velen legden een valse getuigenis tegen Hem af, maar hun getuigenissen stemden niet overeen.
- 57 Er stonden enigen op die een valse getuigenverklaring tegen Hem aflegden, zeggende:
- 58 'Wij hebben Hem horen zeggen: Ik zal dezen met handen gemaakt Tempel afbreken, en in drie dagen een anderen bouwen, die niet met handen gemaakt is.'
- 59 Maar zelfs zo was hun getuigenis niet eensluidend.
- 60 Toen stond de hogepriester op, trad naar voren en ondervroeg Jezus aldus: 'Geeft Gij geen antwoord? Wat getuigen deze mensen tegen U?'
- 61 Maar Hij bleef zwijgen en gaf niets ten antwoord. Wederom ondervroeg de hogepriester Hem en sprak: 'Zijt Gij de Verlosser, de Zoon van den Gezegende?'
- 62 Toen zeide Jezus: 'Dat ben Ik. En gij zult den Zoon des Mensen zien, gezeten aan de rechterhand der Almacht en komend met de wolken des hemels.'
- 63 De hogepriester scheurde zijn klederen en zeide: 'Waarvoor hebben wij nog getuigen nodig?'
- 64 Gij hebt de godslastering gehoord: Wat is uw oordeel?' Allen oordeelden Hem des doods schuldig.

VEROORDEELD DOOR DE IK-STRUCTUUR

XIV

Nu trachten dogmatisme, en alles wat tezamen daarmee God's 55
Dienst doet ontwaarden in een instituut van macht, de gestalte
van de Redding Gods op grond van vals getuigen des doods
schuldig te verklaren. Maar zij slagen daarin niet!

Want in hun valsheid spreken de gedachtegangen zichzelf tegen. 56

Enkele verklaren dat Hij heeft gezegd: 'Ik zal het Heiligdom van 57/58
dogmatisme, fanatisme en determinisme vernietigen en, in drie
fasen, in zijn plaats het onvergankelijke Heiligdom van God ge-
stalte geven.'

Maar zelfs nog in de formulering hiervan stemmen de getuige- 59
nissen van de machtverslaafde denk-impulsen nimmer overeen.

Het Ik wordt door het zwijgen der Aanwezige Verhevenheid al- 60
tijd ontzet en tracht dit zwijgen provocerend te verbreken.

Maar als dit niet gelukt, werpt het zijn troebele constructie op 61
gelijk de dobbelstenen voor het Kruis in deze ene Vraag:

'Zijt gij de Koning-priester, Zoon van God?'

Waarin het innerlijke Weten ligt, waarvan de Ik-constructie de 62
bevestiging niet kan verdragen.

Want deze, die de hemelse Geboden dacht te kunnen vangen in
een compromis met aardse waarden, formuleerde juist door zijn er-
varing van de zwijgende Aanwezigheid van den Verhevene *zijn*
Vraag.

En daarom zal het Ik voortaan den wel ervaren en tòch niet be-
leden Zoon des Mensen altijd (moeten) zien als: ZOON VAN GOD,
totdat hij niet alleen zijn Hogepriesterkleed verscheurt ten teken 63
van de nauwelijks bewuste nederlaag, doch zich volkomen afwendt
van zijn machts-systeem, en zich naakt neerwerpt aan de Voeten
van den Meester.

Tot zolang sterft hij niet als wat hij is, maar velt hij onophoudelijk 64
het dodelijke vonnis over den verworpen Zoon van den Gezegende,
zoals de boze wijngaardpachters dezen Zoon vermoorden als Hij
komt.

SANHEDRIM

XIV

- 65 Toen begonnen sommigen Hem te bespuwen en zijn gelaat te bedekken en Hem te stompen, zeggende: 'Profeteer nu eens!' En de bedienden sloegen Hem in het gezicht.
- 66 Terwijl Petrus beneden op de binnenplaats was, kwam daar een der slavinnen van den hogepriester.
- 67 Toen deze Petrus zich zag warmen, keek zij hem aan en zeide: 'Ook gij waart bij dien Nazarener Jezus!'
- 68 Maar hij loochende het en sprak: 'Ik weet niet en begrijp niet wat gij zegt.'
- Dan ging hij naar het voorportaal.
- 69 Maar toen de slavin hem daar zag, begon zij opnieuw tegen de omstanders te zeggen: 'Die man behoort bij Hem.'
- 70 Hij loochende het echter wederom.
- Even later zeiden de omstanders weer tegen Petrus: 'Inderdaad, gij zijt een van hen, want gij zijt ook een Galileër.'
- 71 Maar hij begon te vloeken en te zweren: 'Ik ken dien mens niet, over wien gij spreekt!'
- 72 Terstond kraaide de haan voor de tweede maal.
- Toen werd Petrus indachtig het Woord, dat Jezus tot hem gesproken had: 'Eer de haan twee maal gekraaid heeft, zult gij Mij driemaal verloochenen.'

VERLOOCHEND DOOR HET LUISTEREN

XIV

En met zijn sanctie wordt het heilige gehoond, door „slaven” 65
in het aangezicht geslagen.

Terwijl het Luisteren der ziel zich koestert bij de slaven van het Ik, 66/67
herkent en signaleert een van die slaven het als vergezellende de
Redding Gods gedurende diens Rondgang door de ziel.

En dan verloochent het zijn Leerlingschap, maar het verlaat met- 68
een den gloed die hem niet past en zoekt onopgemerkt te blijven
waar het niet-Ik in de Ik-constructie overgaat.

Opnieuw ontdekt, opnieuw beschuldigd van zijn wezenlijke 69
leerlingschap, verloochent hij het andermaal.

En toch herkennen wederom de Ik-structuur vazallen het als 70
princiepelijk behorend tot hetgeen den Meester 'volgt'.

Zijn heilige verbondenheid ten derden male loochende om der 71
wille van de gunst der Ik-structuur vazallen, ontkent het Ziele-
luisteren bekendheid met den Meester, dien het had *herkend*.

Dan rijst het Licht van Inzicht in de toetsing en het falen diep- 72
beseffend, overmamt hem leerlingen-berouw...

KRUISIGING

xv

- 1 Des morgens vroeg namen de overpriesters met de ouderlingen en schriftgeleerden, de gehele Raad, een beslissing: Zij boeiden Jezus, leidden Hem weg en leverden Hem over aan Pilatus.
- 2 Pilatus ondervroeg Hem: 'Zijt Gij (nu) de Koning der Judaeërs?' Hij antwoordde hem: 'Zoals gij zegt.'
- 3 Nu brachten de overpriesters veel beschuldigingen tegen Hem in.
- 4 Wederom sprak toen Pilatus tegen Hem en vroeg: 'Geeft Gij in het geheel geen antwoord? Zie, hoeveel beschuldigingen zij tegen U inbrengen.'
- 5 Doch Jezus gaf geen enkel antwoord meer, zodat Pilatus verbaasd was.
- 6 Nu was het zijn gewoonte op het Feest hun één gevangene vrij te laten, voor wien zij dit verzochten.
- 7 Er was een zekere Bar-Abbas in de gevangenis met de oproermakers, die bij hun oproer een doodslag hadden begaan.
- 8 De volksmenigte kwam opdagen en begon te verlangen, dat hij deed wat hij gewoon was.
- 9 Pilatus antwoordde hun: 'Wilt gij, dat ik u den Koning der Judaeërs vrijlaat?'
- 10 Want hij wist, dat de overpriesters Hem uit afgunst overgeleverd hadden.
- 11 Maar de overpriesters stookten het volk op, dat hij hun liever Bar-Abbas zou vrijlaten.
- 12 Pilatus antwoordde andermaal en sprak: 'Wat wilt gij dan, dat ik doe met Hem, dien Gij den Koning der Judaeërs noemt?'

KRUISIGING

XV

Terzelfder ure stolt het zelfverweer der Ik-constructie tot den daad: de 1
gestalte van God's Redding beletten zich te roeren en Hem zo te
plaatsen als beklaagde voor het aan de aardse macht verkochte Intellect.

Toch zal zelfs het Verstand, dat door zijn Ik-gebondenheid niet de 2
Verhevenheid ontdekt wanneer die voor hem staat, vermoeden dat
hier is het Heiligwaardige, en dit belijden door het stellen van de
vraag:

'Is dit wat door inwijdelingen wordt gehuldigd en gehoorzaamd
als hun Koning?'

Reeds in het stellen van die vraag ligt de erkenning van het boven-
rationele als het meerderwaardige, en daarmee de aanvang van de
zelf-ontstijging.

Daarom verdedigt zich de Ik-structuur terstond met presentering 3
van het aangerande dogmatisme.

En dan verwondert zich het hierdoor dadelijk geïmponeerde in- 4/5
tellect, dat de beschuldiging met *zwijgen* wordt beantwoord.

Want daarin onderscheidt de Meester zich van alle onverloste
wezens dezer aarde, dat Hij alle blaam en schijn-beschuldigingen
zwijgend laat betijen.

Wanneer een ziel tot enige verruiming-in-beleving komt, is het 6
verstand altijd bereid iets 'vrij te laten' wat voordien terwille van de
zelfhandhaving was gebonden.

Altijd is daarbij wat niets anders is dan een gevolg van Circulering 7
in den Tijd, doch zich als deel der kudde tegen deze kudde heeft
vergrepen.

Wanneer de ongerechtigheid nu vaardig wordt, eist die de vrij- 8
lating, waaraan hij is gewend.

Dan antwoordt het Verstand dat het affect in de beschuldigingen 9/10
door het dogmatisme opgemerkt heeft:

'Wilt gij, dat ik u nu vrijlaat, Wat u uit de Tijdbevangenheid
verlost?'

Het dogmatisme evenwel, verleidt de ongerechtigheid de Circu- 11
lering in den Tijd te prefereren.

Zó wordt het Intellect gedwongen om te vragen wat het doen moet 12
met hetgeen Ontstijging aan de Tijdbevangenheid regeert.

KRUISIGING

- 13 Toen schreeuwden zij: 'Kruisig Hem!'
- 14 Pilatus vroeg hun: 'Wat voor kwaad heeft Hij dan gedaan?'
Maar zij schreeuwden des te heftiger: 'Kruisig Hem!'
- 15 Pilatus achtte het geraden het volk zijn zin te geven; hij liet hun Bar-Abbas vrij en gaf Jezus, na Hem gezeseld te hebben, over om gekruisigd te worden.
- 16 Toen voerden de soldaten Hem weg tot binnen in het paleis, dat is het praetorium, en riepen de gehele bezetting bijeen.
- 17 Zij deden Hem een purperen mantel aan en zetten Hem een kroon op, die zij van doornen hadden gevlochten.
- 18 Toen begonnen zij Hem te begroeten: 'Wees gegroet, Koning der Joden!'
- 19 Zij sloegen Hem met een rietstok op het hoofd en spogen op Hem; zij vielen op de knieën en huldigden Hem.
- 20 En toen zij Hem gehoond hadden, trokken zij Hem den purperen mantel weder uit en deden Hem Zijn opperkleed weer aan.
Toen leidden zij Hem weg om Hem te kruisigen.
- 21 Zij dwongen een voorbijganger, een zekeren Sjimeon van Cyrene, (den vader van Alexander en Rufus), die juist van het veld kwam, om Zijn Kruis te dragen.
- 22 Zij brachten Hem op een plaats Golgotha, hetgeen vertaald luidt: 'Hoofdschedel.'
- 23 Zij boden Hem wijn met mirre gemengd aan, maar Hij nam dien niet.
- 24 Toen kruisigden zij Hem.
En Zijn klederen verdeelden zij onder elkaar door te loten wat elk daarvan krijgen zou.

Dan schreeuwt de ongerechtigheid om dezen Geest te binden aan
de wetten der materie. 13

En tevergeefs vraagt het Verstand: Wat heeft Hij dan voor kwaad
gedaan? 14

Het Intellect acht het geraden om de ongerechtigheid haar zin te
geven. En daarom laat het altijd weer de blinde circulering vrij, doch
striemt de levende gestalte van de Redding Gods met zijn aggressieve
incapabelheid en laat Hem over aan het aards geweld om Hem tot
onmacht te doen binden aan de dynamiek der Stof. 15

Zo leidt dan dit Geweld Hem in zijn sfeer; omhult Hem met de
niet door Hem gewilde waardigheid en tooit Hem met het juist
voor Hem in bron van leed veranderde Symbool van Macht. 16/17

En hoont Hem met de groet die Hij in liefde en in overgave had
verdiend; 18

En wondt Hem met zijn dorre, starre denken; 19

En besmeurt Hem met zijn onverteerde scheidingmaking tussen
oud en nieuw;

En huldigt Hem alleen in schijn.

En als dit alles Hem is aangedaan, ontdoet het Hem weer van de
aardse waardigheid en laat Hem weer het eigen, onvervangbare
Gewaad. 20

Zo voert het Hem tot in de uiterste gebondenheid als de doel-
treffendste vergelding voor Zijn Boodschap van Bevrijding.

Het Luisteren der ziel, dat van het Paasland naar de aardse figu-
ratie wederkerend, deze dingen aanziet, wordt gedwongen om den
last van deze mechaniek bewust te dragen. 21

Zo wordt de levende gestalte van de Goddelijke Redding heen-
gevoerd tot waar de mens de hoogste, tegelijk de meest fatale zelf-
afronding van persoonlijk leven heeft geconstrueerd. 22

Daar biedt de wereld Hem (altijd) het mengsel van opwekking en
bedwelming, dat Hij niet aanvaardt. 23

Daar bindt het triomferende Geweld der Ik-structuur de levende
gestalte van God's Redding aan de dode tyrannie der stoffelijke
methodiek. En doodt daarmee het 'Lichaam' van den ZOON VAN
GOD. 24

Daar werpt de wereld onophoudelijk het Lot om wat zich niet
verdelen laat, noch nemen... Zijn onaantastbare Gewaad.

KRUISIGING

- 25 Het was tegen negen uur in den morgen toen zij Hem kruisigden.
- 26 Het opschrift dat Zijn schuld vermeldde, luidde: De Koning der Judaeërs.
- 27 Tezamen met Hem kruisigden zij twee rovers een aan Zijn rechterzijde en een aan Zijn linkerzijde.
- 28 Zo is het Woord vervuld, dat zegt: Hij WORDT TOT DE MISDADIGEN GEREKEND. (Jesajah 58 : 12)
- 29 De voorbijgangers schudden hun hoofd en hoonden Hem: 'Ha, jij die den tempel afbreekt en in drie dagen weer opbouwt!
- 30 Red jezelf! door van het Kruis af te komen!'
- 31 Evenzo spotten de overpriesters onder elkaar en ook de schriftgeleerden; en zij zeiden:
'Anderen heeft Hij behouden, maar zichzelf kan Hij niet behouden!'
- 32 De Verlosser, de Koning van Israël kome nu af van het Kruis, opdat wij het zien en geloven!
Ook die met Hem gekruisigd waren beschimpten Hem.
- 33 Tegen den middag kwam er duisternis over het gehele land tot drie uur in den namiddag.
- 34 En om drie uur riep Jezus met luide stem:
ELOÏ, ELOÏ, LAMMÀ SABACHTHÀNI?
hetgeen vertaald luidt:
MIJN GOD, MIJN GOD, WAARTOE HEBT GIJ MIJ VERLATEN?
- 35 Enkelen van de omstanders die dit hoorden, zeiden: 'Hoor! hij roept Elijah.'
- 36 En iemand liep snel toe, drenkte een spons met zuren wijn, stak de spons op een riet en gaf Hem te drinken, terwijl hij zeide: 'Stil, laat ons zien of Elijah komt om Hem er af te nemen.'
- 37 Jezus slaakte een luide kreet en gaf den geest.
- 38 En het gordijn des Tempels scheurde in tweeën van boven tot beneden.

Altijd de Derde Ure.

25

Want de Aanvang van de dagelijkse bezigheid der Kudde is de
aanvang van de Kruisiging van God de Zoon.

De formulering van Zijn 'schuld' zal – goed verstaan – nooit
anders luiden dan, dat Hij de Meester is van allen die in Zijn Mys-
terie worden ingewijd.

En tegelijk met Hem bindt dagelijks de onverloste mens dat, wat
hij aan opstandigheid gewaar wordt in den kuddegeest, opdat de zo
intens begeerde mijmering bestendig blijft...

Want als verstoorders van de Mijmering waarin de kuddegeest
zichzelf verliezen wil, zijn 'rovers' en de Zoon van God gelijkelijk
misdadig!

Zij die 'voorbijgaan' aan de hoogheid van dit tijdeloos Mysteric,
schudden altijd weer het quasi-wijze hoofd

en lasteren het Heiligwaardige, omdat zij afschuw voelen voor die
'onmacht' en dat 'onverdiende' Leed.

Zo spotten ook het dogmatisme en determinisme (evenals de
blindelings daarin verstrikte priesters en geleerden) over deze open-
baring van God's Redding, die de eigen, weerloze, Gestalte nimmer
redt.

Nog altijd tarten deze in de zelfverzadiging verstrikten om het
Tekens, dat hun niet gegeven worden zal.

Zo worden dan de uren die de lichtste zouden kunnen zijn, de
duisterste door dodelijke marteling,

totdat in uiterste vertwijfeling de laatste Vraag die ooit een schepsel
op kan zenden tot zijn schepper, uitgebracht wordt. Als een ster-
vensklacht, die in de diepste duisternis toch juist de eerste schemering
van Licht bevat: WAARTOE?

Zo wordt Elijah inderdaad 'geroepen', al begrijpt wat buiten-
staander is, dat niet.

En tevergeefs wordt altijd nog beproefd de schijnbarmhartigheid
der wereld op te heffen tot de lippen die den 'zuren wijn' niet willen
drinken.

Een 'buitenstaander' ziet Elijah nimmer komen, maar hoort alleen
de doodskreet die hij niet verstaat.

Dan, en niet eerder, scheurt het grauwe floers, dat God's Aan-
wezigheid aeonenlang verborg...

KRUISIGING

- 39 Toen de hoofdman die daar bij stond zag, dat Hij zó den geest gaf, zeide hij: 'Waarlijk, deze mens wás een Zoon van God!'
- 40 Er waren ook vrouwen die uit de verte toeschouwden, onder wie ook waren Maria Magdalena en Maria, de moeder van Jacobus minor, en van Joses en Salome,
- 41 die Hem, toen Hij in Galilea was, gevolgd waren en Hem gediend hadden; en vele anderen, die met Hem waren opgegaan naar Jerusaleem.
- 42 Toen de avond reeds gevallen was kwam, omdat het de dag der voorbereiding, dat is Voorsabbat, was
- 43 Joseph Ramathaim, een aanzienlijk raadsheer, die zelf ook het Koninkrijk Gods verwachtte.
Deze verstoutte zich naar Pilatus te gaan en om het lichaam van Jezus te vragen.
- 44 Het bevreedde Pilatus, dat Hij reeds gestorven zou zijn; hij ontbood den hoofdman en vroeg dezen of Hij reeds gestorven was.
- 45 En toen hij het van den hoofdman vernomen had, schonk hij het lichaam aan Joseph.
- 46 Deze kocht linnen; nam Hem van het Kruis af, wikkelde Hem in het linnen, legde Hem neer in een graf dat in een rots was uitgehouwen en wentelde een steen voor den ingang van het graf.
- 47 Maria Magdalena en Maria, de moeder van Joses, zagen waar Hij nedergelegd was.

Alleen het leidend element van aards geweld, dat op bevel van het Verstand den wil der Ik-structuur ten uitvoer brengt, doch deze marteling verrichtend *tevens* waarneemt HOE de doodsstrijd zich voltrekt, beseft ter stonde dat hij GOD's ZOON heeft aanschouwd. 39

En zal dit openlijk belijden.

Van verre wordt dit 'sterven' waargenomen door wat den Meester bij Zijn Rondgang in de ziel een wijle is gevolgd en Hem gediend heeft. Alles wat Hem vergezelde bij Zijn Opgang naar het Hart. 40/41

Wanneer het duister dat voorafgaat aan het Licht der Paasbeleving, reeds gedaald is, komt het Tweewerfverheven inzicht dat God GEEFT DOORDAT HIJ NEEMT. 42

Dit integrerend deel der Ik-structuur hoopt nochtans op de Goddelijke Orde; en waagt het aan het Intellect te vragen om: *den doden Vorm* der Redding Gods. 43

Het Intellect verwondert zich dat deze Vorm reeds 'dood' zou zijn, maar het vertrouwt op de bevinding van 't geweld. 44

Zodra dat hem gerustgesteld heeft, laat het grif den levenlozen Vorm der Redding Gods aan het zo rijke maar niet vrije inzicht dat God nemend geeft en gevend neemt. 45

De Dode Vorm der Redding wordt nu ingekapseld in het zieleweefsel dat dit Inzicht zich verschafft. 46

En weggelegd waar Dode Vormen worden opgeborgen, moeilijk genaakbaar door kristallisatie in de Stof.

En van de Ziel door wie aldus het Zwaard dat Sjimeon bedoelde, is gegaan, ontwaart alleen het Lustbevrijde en hetgeen het Inzicht in God's GEVEN baarde, waar de eenmaal Levende Gestalte van God's Redding is gebleven. 47

OPSTANDING

XVI

- 1 Toen de Sabbath voorbij was kochten Maria Magdalena, Maria de moeder van Jacobus en Salome specerijen om Hem te gaan balsemen.

- 2 Zeer vroeg op Zondagmorgen gingen zij naar het graf, toen de zon opgekomen was.

- 3 Zij zeiden tegen elkaar: 'Wie zal den steen van de grafingang afwentelen voor ons?'
- 4 Maar toen zij opzagen, ontwaarden zij, dat de steen, die zeer groot was, reeds weggewenteld was.
- 5 En toen zij in het graf gegaan waren, zagen zij aan de rechterzijde een jongeling zitten, gekleed in een lichtend gewaad.
Toen werden zij ontsteld.
- 6 Hij sprak tot haar: 'Weest niet ontsteld. Jezus zoekt gij, den Nazarener, den Gekruisigde. Hij is verrezen; hier is Hij niet. Ziedaar de plaats, waar zij Hem gelegd hadden.

- 7 Maar gaat heen, zegt aan Zijn discipelen, en aan Petrus, dat Hij u voorgeat naar Galilea.
Daar zult gij Hem zien, zoals Hij u gezegd heeft.'

- 8 Toen gingen zij naar buiten en vluchtten weg van het graf, want rillingen van ontzetting bevingen haar.
En aan niemand zeiden zij iets; want zij waren bevreesd.

- 9 [Nadat Hij in den vroegen ochtend van dien Zondag was verrezen, verscheen Hij eerst aan Maria Magdalena, uit wie Hij zeven boze strevingen verdreven had.

OPSTANDING

XVI

Wanneer de zielsverheffing door bezinning op den Vrijheidsgang 1
dien God-alleen doet gaan, voorbij is, dan verschaffen zich het Lust-
bevrijde en die Opstandigheid waaruit de Liefde wordt geboren,
die het schijnbaar waardevolle doet vervangen door het Enig-
waardevolle (en aldus de Moeder van het Ene Welzijn (Sjaloom)
is) de geestelijke waarden, die den doden vorm der Redding Gods
bestendinging verlenen.

Reeds bij het eerste gloren van het Licht van Inzicht als de aan- 2
vang van een nieuwe levensphase, komen deze twee fragmenten
van de ziel, daar waar de dode vorm der Goddelijke Redding in de
starheid van de stof werd ingekapseld.

Zij kennen niet de kracht die het obstakel vóór de toegang tot 3
dien vorm wegneemt, zonder dat zij er om vragen!

Als zij hun Zien verheffen, merken zij dat dit obstakel, hoe belang- 4
rijk ook, reeds weggenomen is!

En als zij komen waar de dode Vorm was weggeborgen in de ziel, 5
ontwaren zij een reine, onverouderde, Gestalte wachtend aan de
goede zijde; en het zien van Deze is méér dan zij kunnen dragen...

Doch Deze maant hen juist tot innerlijke rust en zegt: 'Gods 6
Redding, de Gestalte van den Godgewijde, die aan het leed door de
triomf der stofgebondenheid gestorven is, is opgestaan!

Hij leeft opnieuw, maar toeft nièt waar de dode Vorm werd weg-
geborgen!

Het is de Taak van deze Twee om aan hetgeen den Meester volgt 7
en aan het Luisteren der Ziel te zeggen, dat de Redding Gods zijn
volgelingen voorgaat in den Kring van Openbaring. Daar, in de
circulering van het beelden in de oergestalten, wordt Hij ook 'ge-
zien', zoals Hij heeft voorzegd.

Alsdan verlaten zij de sfeer van 'Dood' en 'Ledigheid', omdat zij 8
uit de zelfbegrenzing van hun wezen zijn gevoerd tot hogere be-
leving.

En VREES alleen belet hen nog om van dit alles te getuigen.

Wanneer Hij bij het eerste dagen van het Nieuwe Leven opstaat 9
in de mensenziel, wordt Hij het eerst ervaren door het zinnenleven,
dat Hij heeft gelouterd van de lusten die het gans beheersten.

OPSTANDING

- 10 Zij ging heen en berichtte het aan hen, die bij Hem waren geweest, en nu treurden en weenden.
- 11 Toen dezen hoorden, dat Hij leefde en door haar gezien was, geloofden zij het niet.
- 12 Daarna verscheen Hij in een andere gedaante aan Twee van hen, terwijl zij naar het land gingen.
- 13 Ook dezen gingen het aan de anderen berichten. Doch ook hen geloofden zij niet.
- 14 Daarna vertoonde Hij zich aan de Elven, terwijl zij aan tafel waren en berispte hen om hun ongeloof en verhardheid van hart omdat zij hen, die Hem na Zijn Opstanding gezien hadden, niet hadden geloofd.
- 15 Hij sprak tot hen: 'Gaat heen in de gehele wereld en verkondigt de goede tijding aan alle mensen.
- 16 Al wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden. Maar wie niet gelooft, die zal veroordeeld worden.
- 17 Hen, die geloven, zullen deze Teken en begeleiden: In Mijn Naam zullen zij de boze zielestrevingen verdrijven. Nieuwe Talen zullen zij spreken.
- 18 Slangen zullen zij opnemen.
Als zij iets dodelijks drinken, zal het hun niet schaden.
Aan zieken zullen zij de handen opleggen; dan zullen zij genezen worden.'
- 19 De Heer Jezus is, nadat Hij tot hen had gesproken, opgenomen in den hemel, en heeft zich aan de rechterhand van God nedergezet.
- 20 Toen gingen zij vandaar en predikten overal, terwijl de Meester medewerkte en het Woord bekrachtigde door de Teken en, die er op volgden.]

OPSTANDING

Juist dit gedeelte van de ziel gaat dan terstond naar die gebieden, 10
die den Meester vergezelden en nu diepbedroefd zijn om Zijn wan-
hopigmakende afwezigheid.

Maar die geloven het dan niet! 11

Daarna manifesteert Hij zich als Onbekende aan twee volgelingen, 12
die op weg zijn naar het Paasland.

Ook deze gaan terstond de Vreugdetijding brengen aan de andere 13
fragmenten van de ziel.

Maar ook dit enthousiast getuigen wordt toch niet geloofd!

Eerst dan verschijnt Hij aan de Ziel, wanneer zij eet van het on- 14
stoffelijke BROOD.

En Hij verwijt haar, dat zij niet geloofd heeft de getuigenis van
wat Hem werkelijk aanschouwde.

Dan zegt Hij dit: 15

'Gaat heen in de gehele levens-sfeer, verkondigend de Goede
Tijding aan al wat is geschapen.

Wie zich laat onderdompelen in den stroom der zieleroerselen in 16
het vertrouwen, dat dit hem ten heil dient, wordt behouden voor
het Leven in de Eeuwigheid. Wie daarin niet vertrouwt, bereidt
zichzelf een oordeel.

De Signatuur van allen die geloven is, dat zij in Mijn Naam de 17
verdoolde strevingen verdrijven uit de ziel. Zij zijn de Dragere en
de Sprekers van het Levend Woord, dat ieder hart verstaat, en de
verwarring tussen mensen die ontstaan is door het zelfgereide,
propaganda-makend 'praten' opheft in één onbegrensde Broeder-
schap.

En zelfs het dodelijke dat zij uit de wereld in zich nemen, zal hun 18
nimmer schaden.'

Wanneer Hij dit gesproken heeft, wordt Hij verheven in de 19
hemelsfeer en openbaart zich als de Kracht van God.

De ingewijde Mysten echter, gaan de wereld in en prediken het 20
Woord, terwijl de ONGEZIENE MEESTER steeds aanwezig is en telkens
weer dit WOORD bevestigt door de signatuur, die Hij aan de ge-
beurtenissen schenkt.

AMEN

HET GEGEVEN

Het Evangelie naar Marcus werd ongeveer dertig jaar na de Kruisiging te boek gesteld. Hoewel tientallen Arameïsmen bewijzen, dat de Schrijver geen Griek was, wijst niets op een Aramees origineel. Evenmin bewijzen enige Latinismen, dat het boekje oorspronkelijk in het Latijn geschreven zou zijn. De taal is ongedwongen vulgair Grieks.

Hoewel het onbewijsbaar is wordt aangenomen, dat Johannes Markos, die tolk van Simon Petrus is geweest, de Schrijver is. Deze Johannes Marcus was dan een neef van Barnabas en vergezelde ook Paulus enigen tijd. In zijn moeder's huis te Jerusalem kwamen volgelingen van Jezus vaak samen. (Hand. XII : 12). Johannes Marcus was wellicht de jongeman (*adolescens*, dat wil zeggen tussen zeventien en dertig jaar oud) die zijn linnen kleed achterlatend ontkwam bij de gevangenneming in Gethsémane.

Volgens de Kerkvader Irenaeus (ca 130-200) heeft Marcus zijn Evangelie eerst na den dood van Petrus en Paulus geschreven, dat is na AD 64. Eusebius deelt echter mede, dat in zijn tijd (ca 260-340 n. Chr.) over Marcus werd gezegd, dat deze zijn Evangelie te Alexandrië schreef en daar reeds in het achtste jaar van Nero, dat is AD 62, als eerste bisschop werd opgevolgd door Annianus.

Volgens de overlevering zou Petrus hem niet hebben weerhouden het Evangelie op schrift te stellen, maar het ook niet hebben aangemoedigd.

Reeds zeer vroeg werd aanmerking gemaakt op de 'ordering' der feiten in dit Evangelie. Volgens een door Eusebius van Papias (ca 70-140) overgenomen mededeling, deed Marcus niets dan zorgvuldig teboekstellen alles wat hij als tolk van Petrus door dezen Apostel had horen zeggen, doch sprak Petrus nooit theoretisch doce-rend, maar steeds in onmiddellijk verband met hetgeen aan de orde werd gesteld.

Westerlingen vatten deze kritiek op de 'ordering', die ook in den aanhef van het Evangelie naar Lukas naklinkt, onwillekeurig op als foutieve weergave in tijdsvolgorde. De kritiek der ouden richtte zich evenwel niet allereerst op historische accuraatheid, doch op de zuiverheid van den indruk, die het geschrift gaf.

Dit is des te belangrijker, omdat het immers ook den Joden, en waarlijk niet alleen Philo Judaeus in diens allegoriseren, in hun heilige geschriften niet te doen was om strikte historiciteit, maar om de raakheid der gestaltegeving van het Tijdeloze in de dingen van den Tijd.

Zo werden de verhalen der aartsvaders tot Gelijkenis. En zo hielden zij zichzelf de Uittocht uit Egypte voor als de door God beschermde gang der menselijke ziel uit de knechtschap der aardse zelfbestendiging (Egypte) naar het Beloofde Land.

Wat dus kan haperen aan het Evangelie naar Marcus zou in deze richting moeten liggen. Wie echter zal 'het onbeschrijfelijke' beter te boek stellen?

In zijn soberheid juist is het Evangelie naar Marcus voor Mysten het toegankelijkste Vademecum.

ESOTERISCH VOCABULARIUM
VAN HET EVANGELIE VOLGENS MARCUS

Evangelie. Euaggelion (εὐαγγέλιον) betekent Goede Tijding, Goede Boodschap. De quasi-eigenaam *Evangelie* is ontstaan uit het gebruik van het woord als Etiket zonder begrip. Het Evangelie omtrent Jezus Christus is dus een pleonasme.

De Goede Tijding omtrent Jezus Christus was de aankondiging van het goede dat Hij had geleerd en gedaan. Het herhalen daarvan met woorden werd als verkondigen (prediken) beschouwd.

Het is echter niet mogelijk te prediken op grond van kennis. De Goede Tijding is geen boodschap, welke met verstand en gevoel kan worden gevat. Het is de beelding van Mysteriën, welke alleen alleen geopenbaard en beleefd kunnen worden, doch nimmer begrepen.

Door deze openbaring, deze zelf-beleving onder leiding, wordt het 'verstand' van den myste geopend, zodat hij 'de Schriften' verstaat. Dit 'verstaan' is in het geheel geen verstandelijk begrijpen, maar een openbloeien van het vermogen om den vorm, den schijn-inhoud te ontcrachten door onthulling van het eeuwig wezenlijke in het eigen *nu* voor ieder mens.

De Goede Tijding is de Tijding van het Tijdeloze in den Tijd.

Vertolking van het Evangelie is daarom:

Ontheffing uit begrenzing van eenmalig, individueel gebeuren tot altijdig, algemeen, tot eigen *zijn* te maken kwaliteit.

Mal'achi. De naam Malachi komt in de manuscripten niet voor. Waarschijnlijk is het citaat uit dien profeet dus toegevoegd; wat in dit geval geen tekstverminking betekent, omdat het geciteerde niet minder geestelijk waar en terzake is dan het daarop volgende citaat uit Jesajah. Malachi betekent: Mijn Bode.

In het boek van dien profeet staat: 'voor *Mijn* aangezicht uit.' In Marcus wordt echter gezegd: voor *uw* aangezicht. In beide gevallen is de geestelijke zin dezelfde. Om dergelijke tekstvariaties hebben mensen elkander gehaat en vermoord. De ware exegese draagt echter alle tegenstrijdige interpretaties, tot verzoening opgeheven, in zich.

Zoals de Maan als symbool van de Heilige Geest voor het aangezicht van de Zon, als symbool van den Zoon, uitgaat, zo gaat ook voor de mensen op aarde individueel 'hun' Maan voor 'hun' Zon uit in de symboliek van maanden en jaren hunner levens.

Jezus Christus. Jehoshua. Joshua, Jeshua: God redt, Redder. Dien wij niet

kennen, maar dien wij zo noemen, omdat wij ervaren en te goeder ure ook beseffen, dat God ons door Dezen *redt*, dat is DE MEESTER.

Noch God, noch Jezus Christus kunnen wij ooit naderen met ons verstand. Wij kunnen Hem alleen ontmoeten als ons denken ophoudt en ons oor beluistert wat het Woord is boven de gebieden van het onderscheidende en combinerende verstand.

Jezus zullen wij niet kennen dan doordat wij in Hem stervend, als onkenbaar deeltje van den Christus in de eeuwigheid bestaan.

Den Meester, dien men Jezus noemde, en wiens naam aldus vervlakt werd en ontledigd van het diep erkennen dat er in het Hebreeuws uit sprak, is niet te vangen in wiskundig-philosophisch of in psychologisch redeneren noch in het determinerend formuleren van belijdenissen en godsdienstige systemen.

Wij kunnen Hem nooit naderen met wetenschap.

Wij kunnen Hem alleen ontmoeten en ons aan Hem overgeven ter genezing.

Wij zijn bezeten door onreine dynamieken en wij schreeuwen luid, wanneer ons schuldig hart Hem in de samenkomst bespeurt. Wij liggen als de schoonmoeder van Simon ziek te bed. Wij zijn door onze ziekte en onreinheid uitgesloten van gemeenschap met het heilige en onze ziel is in de dynamiek der stof verlamd. Wij zitten opgesloten in het 'tolhuis', waar wij ons leven met het innen van den cijns der medeslaven in de stof verdoen. En onze hand is door het nooit verrichten van een geestelijken daad verdord. Het zaad in ons komt tot ontkiemen niet; of het verdort omdat het niet kan wortelen; of draagt geen vrucht, omdat het wordt verstikt. Wij leven op het kerkhof van de langontzielde vormen en wij zijn de zwijnen, die zich van de rotsen werpen als het legioen van boze dynamieken in ons vaart.

Ons zielekind is schijnbaar dood, juist als het tot gestalte komen zou, want onze ziel is sedert de geboorte van dit 'kind' aan haar onzuiverheid verbloed.

Wij nemen aanstoot aan de methodiek des hemels en verwerpen wat de methodiek der aarde niet als eerste en als zekerste erkent.

Daarom is Jezus: Die ons deze dingen doet erkennen, die ons daarvan losmaakt, en ons werkelijk *verlost*.

Johannes. Jehochanan, Iohanan: Godsgenade, God schenkt genadig. De beelding tot Persoon sluiert het essentiële, de eeuwig-wisselende gestalte.

Wat voor den Meester, voor den Redder, uitgaat is het bovenverstandelijk besef, dat wat ons wordt geboden Toeval is noch Vloek, maar een in Liefde en in Wijsheid toegemeten Deel, dat ons kan voeren tot

den Meester, als wij het aanvaarden en als leraar volgen. Als leerling van Johannes leert een mens ontwaren: het Lam Gods.

1 : 3

Wildernis. Grieks 'Erèmos' van: ἡ ἐρημος χωρα, het verlaten land; ἐρημος is: eenzaam, verlaten, onbewoond.

Woestijn is dus niet primair, maar overdrachtelijk. Noch in Jesajah, noch bij Johannes gaat het om 'woestijn'. Het betreffende gebied in Judea is ook geen woestijn, maar wildernis, onontgonnen dorre streek, waar alleen in het vroege voorjaar bloemen zijn te zien, maar daarna nog slechts doornen en verdroede planten, tengevolge van de droge hitte en de dunne laag teelgrond op de bergen. Daarom een treffend symbool van die gebieden der ziel, welke tengevolge van de aardbezetenheid der mensen, na de prille jeugd 'verdorren' tot een ongebaande wildernis vol doornen, eenzaam en verlaten.

Roepende in de wildernis. De woorden 'in de wildernis' slaan strikt genomen niet op den Roeper, maar op het 'bereiden' van den Weg. Door onbegrip is het starre beeld van Roeper in de woestijn ontstaan, dat evenwel niet kon dolen buiten den geestelijken Zin, zoals hierboven bedoeld.

Het banen van den Weg en het effenen der paden is niet *buiten* ons, maar *binnen* ons.

1 : 4

Zielewending. Metanoia (μετανοια): (Bekering) Innerlijke Ommekeer, Omkering der gezindheid (Hebr. Sjoeba) d.w.z. Omkering die essentieel is voor de wekking van nieuw Leven.

De term Bekering is verzwakt en verschrompeld door de eeuwen heen tot een bezinning in berouw en een morele intentie tot betering.

Het gaat echter niet om moraliteit of gedwongen conformiteit met een stelsel van zeden en gewoonten, maar om de fundamentele verplaatsing van eigen centraliteit naar het ene, ware Centrum, GOD.

De Metanoia is niet de daad van een ogenblik als aanvang, maar de volbrenging van een schijnbaar bovenmenselijke transmutatie van de structuur der ziel.

Wie als leerling den Meester volgt, verandert door die transmutatie allengs in Apostel, dat is: (door God) Gezondene.

Vrijwording van falen z.g. Vergeving van zonden: Ἀφεσις ἀμαρτιων. De grondbetekenis van hamartia is het niet-treffen van het doel: misslag. Dit falen is het gevolg van onreinheid van ziel, verdorvenheid door aard-

bezetenheid; verslaafdheid aan zelfhandhaving, zelfverheffing en zelfbezetting aan materiele gedijing en vervulling van begeerten.

Het herhaald, zichzelf bevestigende, 'falen' als gevolg is men *zonde* gaan noemen, zonder belangstelling voor de oorzaak van het falen te tonen, te willen of te dulden.

Aphesis is vrijlating van gebonden zijn aan schuld.

1 : 5

Joodse Land; Jerusalem. De geographische namen hebben alle hun functie in verband met de grondbetekenis der woorden. Hoewel de Verlossing der XII Stammen Israëls in de occulte beelding niet uitsluitend in Judah zijn Ingang heeft, wordt met Judea (Judah) toch in het Nieuwe Testament over het algemeen de Aanvang bedoeld. Judaeërs zijn dus Neophieten.

Jerusalem staat voor het Hart, dat tot het Geestelijke Hart getransmuert zal worden, het hemelse Jerusalem.

1 : 4

Onderdompeling. Βαπτισμα (Dooop). Baptisma heeft in zich de betekenis van geheel ergens in 'onder' zijn en daarin benauwenis beleven. De rituele sprenkeling met water symboliseert de oppervlakkigheid van hetgeen de kerken bedoelen en verrichten. Al wat God schenkt is Genade en het geloof, dat alles wat tot ons komt werkelijk in wezen Genade is, hoezeer het ook een straf moge schijnen en een vernietigende invloed op ons Zijn moge schijnen te hebben, dat 'vertrouwen' hebben is: Johannes in de ziel hebben gebaad en hem als leerling volgen.

De tot stikkens toe doorleefde Onderdompeling in die Genade-werking 'bereidt' de Zielewending voor. Het is ontheffing uit de paren van tegenstelling.

1 : 6

Kameelhaar en lederen gordel. De Genade Gods komt *in vermomming*, in veelal ondoorzichtige sluier, in verschrikking van ervaringen: Leed, ziekte, dood, teleurstelling, onvervuld hartsverlangen, scheiding, schade, schande.

Dat is het 'ruige kleeid', passend bij het doorkruisen van de 'wildernis'. *Sprinkhanen en wilde honing.* God's Genade wordt gevoed *niet* door wat de mens zichzelf als spijs verschaft, maar door datgene wat de 'wildernis' hem biedt.

1 : 7, 8

Verkondigde. Er staat ἐκηρυσσε, hetgeen betekent: 'was verkondigende'. Hetgeen volgt is dan ook geen prediking, maar verkondiging.

De boodschap van Johannes is vooral de aankondiging, dat hij *heraut* is, dat men hem als *wegbereider* zien moet. Hij is de Roeper en de Wekker, die de aandacht vestigt op het Komen van den Langverwachte.

Doopt hij met water, dat reinigt, die nà hem komt, zal dopen met vuur, dat loutert.

Roept hij op tot wending van de ziel, die nà hem komt, roept op tot ziele-overgave, ziele-offering.

1 : 9

Nazareth. Galilea. Plaats van Godgewijde afzondering tot verwerkelijking van het Zoonschap.

Galilea komt van Hebr. galal, wentelen. Oorspronkelijk werd in Palestina met Galilea een kleine landstreek aangeduid bij het Meer van Gennesareth; in den loop der eeuwen breidde de streek die met dezen term werd aangeduid zich uit tot het gebied der vier noordelijke stammen.

De Rondgang of Ommegang van de Verlossende Kracht door de Oerbeelden van gestaltegeving wordt in het Evangelie aangeduid met Galilea. De Gang van den Zoon van God door de Tekens van den Dierenriem als Openbaring van den Vader in de wereld.

Jordaan. In de sluiering gebruikt voor: Rivier des Levens, Levensstroom, Stroom van Zielewater (vloeiend ervaren).

1 : 10

Hemelen scheuren: Het opengaan niet als gebeurtenis van één moment, maar de gewaarwording van het vaneenscheuren; de beleving van het *geschieden*, niet van het *voltooien*.

Als een Duif. Zoals *Raaf* den leerling aanduidt, zo duidt *Duif* aan de voltooide inwijding, het volkomen verlostte wezen dat in goddelijken Dienst den mens verschijnt, en dan door den onverlosten mens altijd wordt neergehaald tot dat wat het nièt is: persoonlijke mens.

De onverloste mens wil àlle wezen (zelfs God) verlagen tot persoonlijkheid met menselijke restricties. Dat is het gevolg van 's mensen onmacht en hunkering naar eigenheid uit angst.

Naar Hem: Grieks εις αυτον. Zeker niet 'op'. In het Nederlands wordt Geest gedacht als *in* of *over* een mens te zijn, niet 'op' hem.

1 : 11

Stem uit den Hemel. Deze passage is het voorwerp geweest van veel ge-

theologiseer. Definiërend dogmatisme heeft aangerand wat met geen dogmatiek benaderd worden kan. De sluier is bestand tegen elke poging tot aanranding met speculaties.

Alleen wie zich als Godgewijde (Nazireeër) laat onderdompelen in den stroom van ziele-ervaringen tot stervens toe benauwd door de Genade, die als schijn-meedogenloze wisseling van goed en kwaad den mens benardt, beleeft het boven deze marteling 'uitrijzen' en daardoor het 'vaneengaan' van de hemelsluiers, de nederdaling van Geest 'als' een Duif, en de Stem uit den hemel, die zich als zijn VADER, die hem liefheeft openbaart.

Dit alles is niet historisch eenmalig, maar eeuwig actueel daar waar de *Doop* voltrokken is, niet als ceremonie, maar in waarachtigheid.

1 : 12

Wegdrijving in het ongebaande. De zielewending veroorzaakt het weggevoerd worden door den geest, weg van het welvertrouwde en het isoleren in het structuurloze, het ongebaande; alleen in dit isolement kan een ziel worden beproefd op de waarachtigheid van haar inzet, zonder dat zij zichzelf kan corrigeren, zonder dat zij kan steunen op haar oriëntering, haar vastigheid aan gevoel en verstand.

1 : 13

Veertig dagen, symbool van de volle gerechtigheid, bewustwording van gerechtigheid.

Satan, letterlijk: achtervolger, vijand. Wezenlijk: het Aangezicht van den Almachtige, dat 'tegenstelling' is van hetgeen wij 'de Goede God' noemen en dan bekleden met de halfheid van onze voorstelling van 'goed.'

Daemon est Deus inversus, de duivel is God-omgekeerd. Gevangen in de paren van tegenstellingen, kunnen wij Hem, die ten enenmale boven die paren van contrasten verheven is, slechts *in* tegenstellingen ervaren.

Ons 'goed' en 'kwaad' wordt door God's onvoorstelbare Goedheid omvat. Altijd heeft de mensheid geleden aan de eenzijdigheid van haar Godsvoorstelling. Altijd heeft zij gefantaseerd over 'boze goden'. Steeds hebben zij, de weinigen, die hun ziel hadden verheven boven deze benauwenis, de hogere Gods-ervaring beschreven als ervaring die de mens in radeloosheid als ervaring van duivelse boosaardigheid beoordeelt... totdat de ten dode toe benarde ziel verrijst in de herkenning van den waarlijk Almachtige. Dit is o.a. de strekking van het gehele Boek Job, waarin Job tenslotte komt tot de belijdenis van het herkennen van den Almachtige, die méér is dan 'de Goede God', die hem met bezit en voorspoed had gezegend. Iob = 'die vijandigheid ervaart.'

De hoge zin van 'Johannes' als kind baren in de ziel, laten opgroeien, en als Meester volgen, is ook juist de verruiming van de ziel, de verheffing boven het 'gevallen' onderscheiden tussen goed en kwaad.

Dieren. 'Hij was bij de Dieren'. Bij de 'Dieren' *zijn*, betekent: in de XII Oergestalten van den Dierenriem zichzelf verheffen tot tijdeloze, onvergankelijke, onveranderlijke Aanwezigheid.

Engelen (be)dienden Hem. De ervaring dat Engelen (Boden van God) den mens dienen en bedienen, hem verschaffende alles wat hij werkelijk van node heeft, is voor dengene die, enigermate standhoudend (niet strijdend) in de Beproeving zich tot het *zijn* bij de *Dieren* verheft.

Voor ons beperkt ervaren komt GOD nimmer zelf. Hij komt tot ons als Engel, dat is hij wordt door ons alleen ervaren, gehoord, gezien, gevoeld, als wezen dat de menselijke gestalte nadert, zonder Mens te zijn!

Zo kwam de Engel Gods, wanneer God tot zijn schepsel sprak. Zo komt tot in der eeuwigheid 'Een Engel Gods' als onvermijdelijke schakel tussen Zijn Almachtig Alomtegenwoordig Eeuwig *zijn*, dat wij *niet* kunnen 'ontvangen' en ons klein persoonlijke bestaan.

En wel de mens die als Maria zegt: 'Mij geschiede naar uw woord.'

1 : 14

Overgeleverd. Grieks παραδίδωμι – overleveren, – προδίδωμι verraden.

Ernstige verwarring kon alleen ontstaan, omdat de mens zich liet meeslepen door den schijn, door te blijven hangen in het hartstochtelijke uiterlijk van Judas' daad. Zo werd en wordt de theoloog die van verraden spreekt, waar overlevering staat, zelf tot Judas.

Overlevering, Traditie is nog steeds de term voor de heilige boodschap welke de Joden bewaren, zonder deze echter te kennen en na te volgen, geheel zo in den vorm verstrikt als de zogenaamde Christenen.

Het Heilige, het verlossende, wordt den mens als Traditie 'overgeleverd'. Johannes als Mysterie wordt overgeleverd aan den mens. Daarna treedt het Mysterie van God's Redding in den Kring van Openbaring. Ook die Redding wordt 'overgeleverd' en helaas doen de overpriesters, schriftgeleerden phariseeërs en heidenen nog altijd wat zij met den historischen Jezus hebben gedaan...

Evangelie, Goede Tijding. Het is een anachronisme en verwarrend om hier het Nederlandse woord Evangelie te gebruiken, omdat het Griekse woord toen ook nog slechts zijn algemene betekenis van Goede Tijding had.

1 : 15

De Tijd is vervuld. De Volheid van den Tijd beduidt de voleindiging van een cyclische ontwikkeling. Daarop volgt niet herhaling, als in een mechanisme, doch Opgang naar een hogere spiraal van circulering in den Tijd. Vandaar de eis tot wending van de gezindheid en de eis te vertrouwen in de verkondiging van het Goede *Nieuws*.

1 : 16

Zee van Galilea. Het meer van Galilea een 'zee' te noemen is on-Grieks. In de Myserie-taal staat dit meer voor 'het Ongeopenbaarde', wat vanouds als zee of oceaan gedacht is; en dus ook voor de Mysteriën.

Sjimeon betekent: luisterende. *Andreas* betekent: moedige.

Als personen dus de Luisterende en de Moedige, als ziele-functies: het Luisteren der ziel, en ziele-moed.

De eerste functies die de Meester aantreft in een ziel, die zich tot Hem wendt, zijn het Luisteren en de moed tot luisteren, die als zijn broeder (onafscheidelijk) is gedacht.

Natuurlijk zijn die functies voorshands verre van volmaakt, lang niet Bekeerd, lang niet 'verlost'! Het Luisteren verneemt maar al te vaak juist nièt het essentiële, en de Moed blijkt moed der wanhoop, lafheid.

Maar als de Meester langs den oever van het ongeopenbaarde voortschrijdt, zijn het die Twee, die beiden 'vissen' in het Ongeopenbaarde, en die Hij roept om achter Hem te komen en als Zijn Volgelingen zich tot Vissers te bekwamen die de mensenzielen vissen.

1 : 19

Jacobus en Johannes. De zielefuncties die de Meester daarna tot Zijn dienst roept, zijn: de Kracht die in het Hart woont, de ware Liefde voor het Leven, die als hoge Dienst verdringt (Ja'aqob) of uitzet, wat als ballast, als ondeugdelijke rommel ons vervult, opdat de Geest, het Leven in ons woning kiezen kan. *Alleen de ware Liefde is bereid om plaats te maken, waar geen plaats gelaten is.*

En Johannes, de Genade is zijn 'broeder', want zonder de Genade bezitten wij die Liefde voor het Leven niet, die ons verwijderen doet, wat wij als dwaasheid als illusie van vervulling in ons hebben opgehoopt.

Zebedeus. Hebr. Zebàdjah, = Gods gave, later: Zabdai = Mijn Geschenk.

Wat wij beseffen moeten is, dat deze twee ons zijn Geschonken van omhoog, dat wij ze zelf niet in ons verwekken. Zij zijn de 'kinderen', de vruchten van: God's geschenk.

1 : 21

Kaphar Nahum. Men is niet geheel zeker omtrent de ligging van dit stadje. Ruïnes zijn er genoeg, maar het identificeren gaat op grond van waarschijnlijkheid.

Het gaat in het Evangelie niet om oudheidkundige topografie, maar om geografische uitdrukking van wat boven tijd en ruimte is verheven. Gelukkig het land, welks plaatsnamen alle zulke hoge waarden uitdrukken!

Kaphar Nahum betekent Oord van Troost, Troostoord, dieper: Troost-verzoening, het Geestelijk Tehuis van Christus op aarde, want de enige ware Troost wordt verworven in de Verzoening, die niet ligt in het horizontale, doch in het verticale, de Troost die alleen ligt in het inzicht, dat alle zieledding opheft en de door die doding gewekte conflicten tussen Wil van God en wil van mens verzoent. Veel wordt verzoend zonder tot onvergankelijke Troost te leiden, maar de verzoening die tussen God en Mens voltrokken wordt, dat is de Ware Troost-verzoening en daarin woont Christus.

Wanneer de Meester in die Troostverzoening binnengaat met Zijn discipelen, dan *is* het in de ziel 'terstond' Sabbath, Dag des Heren. Dan *is* er ziels-bezinning (synagoge), de concentratie, de tezamenroeping van de zielekrachten. En dan *blijkt* daarin terstond het storend element, de bezetenheid, luid te schreeuwen.

Onreine Geest. De Geest is nooit onrein. De ziel is onrein, doordat zij onreine intenties, destructieve streving heeft toegelaten in haar structuur, die natuurlijk allengs tot een pseudo-autonoom complex wordt; fragment van persoonlijkheid, in conflict met de eigenlijke persoon, maar gevoed door de gezamenlijke levenskracht en er op uit om de leiding te nemen, naar de macht te grijpen, wat zich dan als bezetenheid openbaart.

De toelating gescheidt op een moment van zwichten voor het verlangen van onmiddellijke verzadiging, maar dit moment verdwijnt uit de herinnering en de ziel voelt zich opgescheept met de woekerende dynamiek. De Meester ziet in het oorzakelijke en plaatst zich dáár, waar de overgave aan Hem, de uitdrijving der ongerechtigheid inhoudt.

1 : 29

Het Huis van Simon. Het Huis waarin de Meester treedt, is steeds de Vorm der aan de orde zijnde feiten.

1 : 30

Schoonmoeder van Simon. Wanneer de Meester in den Vorm der actuele

feiten binnentreedt, neemt Hij het Luisteren, den Moed, de Vervangingskracht en de Genade met Zich mede.

Dan vindt Hij daarin het Verleden krank aan zijn verkeerdheid en voor de ogen van het tijdbelevend luisterende Heden grijpt Hij dit zieke verleden aan en doet het aan zichzelf ontstijgen genezen, en aldus veranderen van een obstakel tot een Dienares.

1 : 36

Gingen Hem achterna. Alleen de ziele-functies die reeds 'volgen' zijn in staat den Meester achterna te gaan in Diens eenzaamheid en Hem aldaar te vinden, waar Hij inkeert tot den Vader.

1 : 40

Melaatse. Zielsbezoedeling leidt allengs tot geïsoleerdheid, tot het uitgesloten zijn van gemeenschap met het heilige.

In die onreinheid hangt de Redding af van de verootmoediging voor Hem, die het verlorene behoudt.

Melaatsheid in zijn aardse ongeneselijkheid is de meest treffende aanduiding van die verdorvenheid waaruit het 'onmogelijk' heet zich te verheffen.

2 : 2

Schare, Menigte. Wat zich rondom den Meester ophoopt, is niet het brave, maar het kwaad, de ongerechtigheid. Het is dat, wat wel nadert, aange trokken door zijn Krachten en Zijn Leer, maar wat zich toch niet aan Hem overgeeft, en Hem niet volgt. Wie Hem wel hoort, maar niet verstaat, wel ziet maar niet herkent, op zijn nabijheid teert, niet aangegrepen en genezen wordt, maar Hem alleen maar met de lippen eert.

De schare is het, die 'obstakel' is voor die Hem zoeken en die zich afwenden uit afkeer voor de ongerechtigheid die Hem omgeeft. Zo zijn vanouds de schijnbekeerden, de lippendienaars, pharisecërs en schriftgeleerden zonder zich ervan bewust te zijn, de grote belemmering geweest voor velen die den Meester zochten.

De Meester verdraagt dien ring van kwaad om zich heen. Door deze schare heen te dringen is de taak van iedere ziel die Hem bereiken wil. Het is de eerste toets; wèl hem die dezen toets doorstaat.

2 : 3

Verlamde. De methodiek der aarde, door den mens aanvaard als levensmethodiek, *verlamt* de ziel, maakt haar onmachtig zich te bewegen in de sferen van den geest. En de genezing komt alleen van metterdaad belijden

van de bovenstoffelijke methodiek, trotserende de macht der aardverkochten.

Gedragen door Vier. Dit zijn vier 'zuilwachters'. Het is een speciale functie om degenen die de betreffende hunkering opbrengen, te dienen door hen die zelf den Meester niet bereiken kunnen, tot Hem 'te dragen'. De kwaliteit der hunkering rechtvaardigt den Dienst.

2 : 4

Dakbedekking. De vreselijkste 'dakbedekking' die de mensheid boven zich gevormd heeft is de structuur van mentale bouwsels, die als kristallijne paleizen enorm veel levenskracht eisen, zonder enige zegenrijke werking, maar die als het ware een adamant plafond vormen dat de mens tussen God en zichzelf geformeerd heeft.

Alle eenzijdig mentale training en bezigheid vormt om de ziel een uiterst harde 'schil' die vroeg of laat 'gevangenis' van leven blijkt te zijn; de grote algemeenheid van deze kwaal in deze beschaving maakt, dat men zich hiervan niet bewust is.

Integendeel de illusie dat mentale bouwsels het leven verrijken, bevorderen, of verheffen is algemeen.

De minst stoffelijke sfeer van het sterfelijke deel des mensen wordt al te licht een *zelfkant*, die als 'wijsheid en verstandigheid' toch altijd onmachtig blijken zal, waar het om het bovenverstandelijke gaat.

2 : 11

Sta op! Grieks: 'Εγειρε! Hebr. Koem!

Wanneer de Meester in 1 : 31 de handen van de schoonmoeder van Simon vat, dan richt Hij haar niet op! Dat is een theologische verminking. Hij doet haar oprijzen!

De Septuagint, de Vertaling van de Zeventig, welke enkele eeuwen vóór Christus tot stand kwam, bewijst het verband tussen Koem en egeire, in dien zin, dat de diepe betekenis die in Marc. 1 : 31 aan het 'doen verrijzen' te hechten is door allen die beseffen, dat hier niet een oude vrouw werd overeind getrokken, dat die diepere betekenis lag in het Hebr. werkwoord. Wanneer in Richteren III : 9-15 de Kinderen Israëls roepen tot God, dan 'verwekt' God hun een Verlosser. Dit is nog wel iets anders dan overeind trekken. Maar het is geestelijk hetzelfde als wat in alle gevallen geschiedt, waarin Jezus *Sta op* zegt tot een zieke, of een dode. Het is de werking van den geest, die opspiraling in de ziel, waardoor deze 'verrijst' boven haar staat van verstrietheid en derhalve een graad van verlossing bereikt.

Alleen wie zelf deze werking van Christuskracht heeft ondergaan, kan beseffen wat hier wordt bedoeld. Voor alle buitenstaanders schijnt het een kwestie van 'weten' te zijn en alle determineren in die richting is ijdel.

2 : 14

Levi, Gezel, kameraad. *Alpheüs*, vergriekst-verlatijnt van Hebreuws Chalphai, opvolger.

Jacobus de Jongere en Levi zijn beiden 'zonen' van een Chalphai. Beiden zijn deze 'namen' van juist tegenover elkander liggende Oergestalten (Jacobus minor – Ram, Levi (Mattheus) – Weegschaal) dus gestalten wier karakteristiek gedeeltelijk daarin ligt, dat zij 'kinderen' van, dat wil zeggen, vruchten van, het principe van *opvolging* zijn, inzetting van een nieuwe phase van openbaring, de z.g. uitgaande en thuiskomende boog.

Levi is een tollenaar, omdat hij zich in zijn onverlosten staat bevoordeelt met hetgeen zijn naasten onder den druk des levens en de angst voor wereldse verdrukkers *afstaan*.

In dezen Vorm nu, treedt de Meester, die hem als Gezel geroepen heeft, om hem te maken tot Mattatjah – God schenkt! De Meester treedt in dien Vorm binnen als *Gast* bij het afscheidsmaal van Levi, als tollenaar.

2 : 18

Phariseeërs, van Hebr. pharasj – afzonderen.

Phariseeër is alwie zich afzondert in den waan alsdan geen aandeel te hebben aan de zonden der medemens. De neiging om door exclusiviteit, vernauwing van levenssfeer, de eigen verlossing te willen bevorderen, hetgeen niet kan, omdat het altijd leidt tot zelfbewustheid, zelf-perfectionnering, niet tot zelfvergetelheid, zelfovergave, die de Meester juist verlangt.

Daarom was en is ieder Phariseïsch levend mens altijd hevig geërgerd door de woorden, de daden en de gehele houding van Jezus en Zijn volgelingen.

2 : 22

Wijn. Wijn is het Levenswater der Grote Mysteriën. Overal waar in het Evangelie de Wijnbouw wordt vermeld, wordt bedoeld op de Grote Mysteriën (Boom des Levens). Overal waar gesproken wordt van Vijgenboom en vijgen, wordt bedoeld op de Kleine Mysteriën (Boom der Kennis).

2 : 23–28

Brood, Toonbroden. Overal waar in het Evangelie gesproken wordt van

Brood, daar wordt bedoeld het Brood der Ziel, het bovenstoffelijke Brood, Panis supersubstantialis, ἄρτος ἐπιουσιος.

Toonbroden waren de Twaalf Broden als volmaakte gestalten onder de XII Stammen Israëls (Tekens van den Dierenriem).

De wereld neigt steeds weer tot het betrekken van Jezus' woorden op het stoffelijke Brood. (Zie het Onze Vader: 'dagelijks' Brood.) De opvatting der eerste eeuwen, die in het Latijn het woord supersubstantialis deed ontstaan, wordt platweg door theologen verworpen als 'gevolg van misplaatste vergeestelijking van Jezus' woord'.

Reeds bij zijn leven verzuchtte Jezus echter: 'Begrijpt gij niet, dat Ik u niét van 'broden' sprak?'

Men wil eenvoudig niet. Men wil het Brood dat van den hemel nederdaalde, niet. Men wil het stoffelijke Brood; èn veel er òp!

3 : 1

Verdorde Hand. Het werktuig tot den daad, het daadvermogen van den mens 'verdort' wanneer en in zover een mens zijn werkzaamheid beperkt tot nuttige verrichting in de stof, bepaald door het stoffelijke régime.

Alleen door op bevel van Christus dit stof-régime niét meer te bedienen maar te doen wat Hij ons zegt, de aardse methodiek en haar 'gezag' ten spijt, *geneest de Hand*, herstelt zich het vermogen om te handelen in dingen van den geest. En dit is altijd nòg wat 'de Verdorden' er toe brengt om met geweld, gewetenloos, verraad en moord te beramen op een Volgeling van Christus. Dit alles is niet slechts een beeld, maar letterlijke waarheid, die verwerkelijking vinden zal, zowel in stoffelijke als in zielefeiten.

3 : 6

Herodianen. Die hun aard en de belangen van hun 'naasten' verloochenen terwille van het compromis met het niet-eigene, dat de wereldse macht in handen heeft, en zich daardoor een gunstiger, voordeliger wereldse situatie verschaffen; aard-verkochten, opportunisten.

3 : 8

Judaea. Sfeer der Neophieten in de Mysteryën van Jezus. (Jehoshua.)

Jerusalem. Jerusalem, de 'hoofdstad', staat voor het Hart, in den zin van levenscentrum en tegelijk als de zetel van alle verlangens en begeerten, met het geheel daaraan verslaafde denken.

Het is dit Hart, waarin de Meester te Zijner tijd Zijn Intocht houdt, waarin het Hosiannah, èn het Kruisigt Hem! weerklinkt. Het is de woon-

plaats van de overpriesters, phariseeërs, schriftgeleerden, en het volk, het is in handen van de heidenen, Pilatus heeft er zijn paleis, maar óók Herodes.

Het hemelse Jerusalem is het Verloste Hart.

Juda. De Stam Judah (Jehudah – Geprezen!) is de ingang tot de Mysteryën, ook de Joodse. Maar niet de enige. Judah, *de Jood*, is aangegeven als de Drager van het Mysterie, zowel als Volk onder de volkeren der aarde, als ook als naam van Neophiet, als enkeling die tot de Initiatie komt en aangenomen wordt voor inwijding; juist daarom is hij meer dan ieder ander volk, of ieder andere enkeling, 'bedreigd' door de waarschijnlijkheid, haast door het Lot!, JUDAS te blijken.

Het Pad is smal als het scherp van een zwaard. Niemand is zo haastzeker 'bestemd' om den Meester te 'verraden' aan de aardse macht en methodiek, aan de verstarde, onwaarachtige godsdienst-vormen, als hij, die als Volgeling van den Meester van nature geroepen is om hier op aarde *Vorm te geven* (Judah-Judas-Capricornus-Vormgeving) aan hetgeen de Meester leert.

Dit wordt des te duidelijker als men bedenkt dat παραδιδωμι niet 'verraden' betekent maar 'overleveren'. Judas levert over... den Meester (voor zover hij dat kan) áán de wereld, dat is aan de overpriesters, schriftgeleerden, phariseeërs, aan de Mensen; aan de heidenen wordt de Meester dan overgeleverd door dèze *onwaardigen* aan wie Judas hem 'overlevert'. Dáárom alleen komt Judas *niet* aan het Kruis, omdat hij den Meester niet in diens Lijden volgt. Hij verhangt zichzelf. Hij valt *ter aarde* en 'verbloedt' daaraan. Hij is de eeuwig falende, de eeuwig vallende, wiens hoogste bewustwording ligt in het erkennen: 'Ik heb onschuldig bloed verraden.'

Judas begeleidt den Volgeling van Jezus dag aan dag.

3 : 8

Idumea. Edom, de nakomelingen van Ezau.

Zij, die gedwongen afstand hebben gedaan van stoffelijke waarden, niet door eigen Inzicht, maar door de sfeer welke de Meester deed ontstaan.

Transjordanië. Stoet, die over de verschansing van het wereldgebeuren heen den Meester ziet.

Streken van Tyrus en Sidon. Bewustzijn van Inwijding.

3 : 9

Schip. Een schip, scheepje of boot staat voor een *mogelijkheid* om in de Mystериën in te gaan, de wateren van het ongeopenbaarde te doorkruisen.

3 : 11

Gij zijt de Zoon van God. Onreine ziel-structuren herkennen den (reinen) Meester steeds onmiddellijk en trachten door snel en openlijk belijden de onmiddellijk ervaren 'aantasting', de terstond aanvangende loutering, te ontgaan.

Met dit doel werpt de onreine streving zich desnoods op als heraut of propagandist van den Meester. De Meester kiest echter zelf Zijn herauten. Hij wenst *geen propaganda* en gedooft niet dat 'onreinheid' Hem aankondigt, want Hij doorziet deze *truc* om Hem niet te volgen! Een *truc* die zeer algemeen is op kerkelijk en politiek gebied.

3 : 13

Wie Hij Zelf wilde. De Meester kiest en roept Zijn leerlingen. Wat men gemeenlijk Meester noemt, wien men zich kiest als Leraar of als Leider Gids, kan nooit een Meester zijn.

Honderden worden Meester genoemd en zijn het niet, maar op zijn best een Leraar, dien men in zijn voorbereiding tot het enig ware Leerlingschap als gids begeert.

Zo wordt de kudde allengs massa, en uit die massa tredend in de eenzaamheid ontmoet een mens te Zijner tijd zijn Meester, onder wien hij van den aanvang reeds resorteert. Een leerling die zich Meester noemen laat, *is zelfs geen Leerling* in den enig waren zin.

Wanneer de mens gereed is voor het neophietschap, roept hij onbewust zijn Meester, die dan dadelijk verschijnt en hem als Meester roept, het Teken gevend, dat Hem herkenbaar maakt als Meester. Dat is het wat den leerling altijd indachtig blijven moet in zijn perioden van duisternis en beproeving, wil hij geen speelbal worden van vertwijfeling.

De kuddemensen hebben hun leidende figuren binnen de restricties van den kuddegeest. Men kiest tot leider wie men wil. Slechts wie zich van den kuddegeest bevrijdt, verheft zich tot het leerlingschap. De gepredestineerde Meester, die hem dan verschijnt, verschijnt hem in de oergestalte van den enen Meester: Jezus, welke oergestalte hem krachtens zijn aanleg eigen is. Daarom zijn er Twaalf Meesters, die in wezen slechts twaalf facetten van den Enen Meester zijn.

3 : 13-17

De Twaalve. Apostelen, Gr. Ἀπόστολος, betekent Afgezant. In het Evan-

gelie getekend als de Twaalf Leerlingen, die de Leer moeten uitdragen in de wereld aan de mensheid tot wie zij 'gezonden' zijn als Verkondigers en Verwerkelijkers van de Bevrijding (Verlossing).

Achter deze personificering staat dezelfde betekenis als achter die der Twaalf Stammen Israëls, namelijk die der Twaalf Wezensvormen inhaerent aan deze schepping, welke in de astrologie bekend zijn als de Tekens van den Dierenriem.

Openbaring kan slechts binnen een zeker aantal oergestalten plaatshebben. Zonder categorieën van gestalte-geving is openbaring onmogelijk. De categorieën van grond-gestalte zijn niet anthropomorph, zij zijn niet de vruchten van speculatie. Zij zijn bovenmenselijk mathematisch zuiver, elkander geheel vooronderstellend en opheffend.

Als Twaalf fragmenten van de ecliptica zijn zij de velden, waarin de Zon als Logos jaarlijks zijn wezen openbaart.

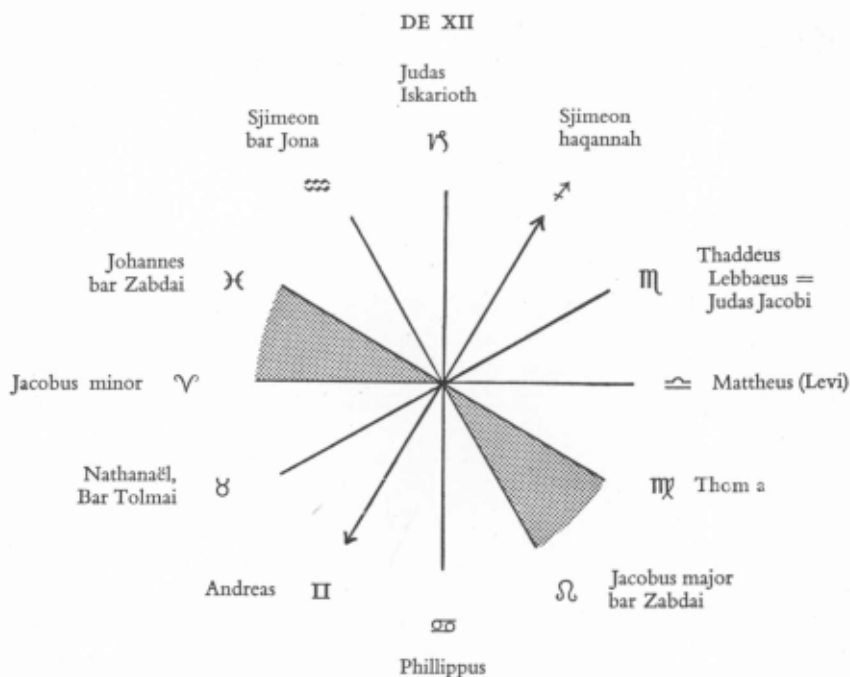
Alle menselijke leven komt tot gestalte binnen deze XII categorieën. Verlossing van den mens betekent verlossing van zijn onvolmaakte, onreine, bindende, gestaltegeving in de XII categorieën. Daarom verhief het Joodse Volk zijn Twaalf Stammen, als afstammelingen van den Aartsvader Jakob, tot vertegenwoordigers dezer XII Oergestalten. En daarom dachten zij zich de Verlossing ook als Bevrijdende Ommegang van den Verlosser door de Twaalf Stammen.

Het Roepen der Apostelen tot hun 'bekering', dat is hun algehele zelfontstijging is dus de eigenlijke inzet van het Verlossingswerk.

Waar de X Geboden de formulering waren van ontkoming aan den 'gevallen' staat, de verdorven levensbeelding onder de XII Oergestalten, daar zijn de Zaligsprekingen de aanduidingen van den Verlosten staat van deze beelding in die Oergestalten. Het parallelisme tussen Geboden en Zaligsprekingen is derhalve van ontzaggelijke waarde voor ieder mens, die zich met hart en ziel aan deze dingen wijdt. Wie niet enigszins myste is, zal nimmer deel hebben aan de bevrijdende werking, die deze beelding heeft.

De Betekenis der Namen en Bijnamen van de Apostelen, gecombineerd met Geboden, Zaligsprekingen, typering in het Evangelie... en astrologische waarde der Dierenriem-symbolen, onthullen nooitvermoede, en nooit anders te vinden Waarheid.

Veelal worden foutieve verbanden tussen Apostels en Dierenriemtekens gelegd. Daarom volgt op blz. 216-217 een overzicht van Apostels, Tekens, en Stammen. Het Laatste Avondmaal van Lionardo da Vinci toont alles in beelden zonder woorden.

De 'Zonen Zebedeï' 'gezet' ter weerszijde van den Bevrijder, die als *Woord* (II) en als *Genezer* (†) in de wereld wordt geopenbaard. (Zie onder 6 : 7).

3 : 22

Schriftgeleerden. De illusie dat het Leven zich door studie laat ontsluiten en verwerkelijken. De waan, dat weten, dat voorstellen, verwerkelijking bevordert.

Daarom definiëring en vooroordeel, waar openheid en onbevooroordeeldheid geboden zijn. Daarom vastlegging, waar losheid moet wezen. Daarom ook zwaartepunt-legging in mentale functie, waar de mentale functie juist bescheiden dienaar moet zijn van hoger, onstoffelijker functies.

Verstandelijk definiëren, waar verwerkelijking wordt geëist. Wetenschap waar Geloof en intuïtie behoorden te zijn. Daarom onedele berekening, waar overgave behoorde te zijn, spitsvondigheid, omlaagtrekking, ontwijding, verdraaiing van het Gebodene.

Zoeken in Verstandigheid en Wijsheid wat voor Verstandigen en Wijzen verborgen blijft.

Planeet- en Teken- symbool	Dierenriem en Zonnemaand	Stam Israëls	Apostel
♈ ♈	Ram 21/3-21/4	Ben-Jamin	Jacobus de Jongere
♉ ♉	Stier 21/4-21/5	Issachar	Bar-Tolmai (Nathanaël)
♊ ♊	Tweelingen 21/5-21/6	Levi	Andreas
♋ ♋	Kreeft 21/6-21/7	Reu-Ben	Philippus
♌ ♌	Leeuw 21/7-21/8	Judah	Jacobus Bar Zabdai
♍ ♍	Maagd 21/8-21/9	Nafthali	Thomas
♎ ♎	Weegschaal 21/9-21/10	Manasseh	Mattheüs (Levi)
♏ ♏	Schorpioen 21/10-21/11	Gad	Thaddeüs (Lebbeüs (Judas Jacobi)
♐ ♐	Schutter 21/11-21/12	Sjimeon	Sjimeon ha-Qanna
♑ ♑	Steenbok 21/12-21/1	Asjer	Judas Ish-Karioth
♒ ♒	Waterman 21/1-21/2	Joseph	Sjimeon Bar-Jona
♓ ♓	Vissen 21/2-21/3	Zebulon	Johanen bar Zabdai

Falingsneiging	'Gebod' tegen die Neiging	'Zaligspreking' van 'verloste' volgeling
Steeds nieuwe 'goden'	I Eén God!	I Eénvoud van geest
Materialisering	II Géén Beeld!	II Troost door Leed-dràging
Praatjes ter bedekking van Angst	III Geen ijdel Woord!	III Zacht-moedigheid
Sensatielust, Verzadiging aan prikkels	IV Dag-heiliging!	IV Verzadiging door honger naar Gerechtigheid
Leeuwendeel, kockoeksjong	V Ouders eren!	V Barmhartigheid
Determinisme 'ordenen'	VI Nièt 'doden'!	VI Door reinheid GOD zien (in plaats van 'stof')
Charmeren (misleiden)	VII Nièt verleiden!	VII VREDE stichten!
Nemen, forceren	VIII Niet 'roven'!	VIII Vervolgd wòrden om der Gerechtigheid wil
Lasteren om zelf te gedijen	IX Niet 'vals getuigen'!	IX Belasterd worden om des Meesters Wil
Vorm-'begeren'. Geest aan vorm 'verraden'	X Niet begeren!	X 'Doen' naar het Woord Luk. 11 : 28
Wankelmoed Onbestendigheid	XI <i>Jezus zegt: 'ROTS' worden!</i>	XI Zalig die beseffen wat vlees en bloed' niet openbaart. Matth. 16 : 17
Zich dupe voelen; Ergeren aan het verworpen worden	XII 'Beminde' zijn!	XII Zalig, die zich aan MIJ niet ergert! Matth. 11 : 6

Beel Zebul. BEEL - BAAL betekent Heer (God).

ZEBUL wordt meestal vertaald met Vliegen (Zebub). De vliegen zijn wel typerend voor verontreinigende aanranding, maar God der vliegen is voor de Overste der demonen geen treffende titel en waarschijnlijk is deze naam dan ook een verbastering van een ouderen. Sommigen verklaren anders.

3 : 29

Lastering tegen den Heiligen Geest. Verloochening van hetgeen van Gods Geest wèl wordt herkend.

Geen vergeving in Eeuwigheid. Ontvangt geen vergeving binnen den duur van den betreffenden aeoon.

Schuldig aan Eeuwige Zonde. Schuldig aan faling die de gehele aeoon door aanhoudt.

De oude (en nieuwe) truc om iemand die voor onze ogen gezegend werk verricht als werktuig van onreine (duivelse) krachten te bestempelen, terwijl onreinheid, zielsziekte, lichamelijke ziekte, nooit door onreinheid overwonnen worden kàn, is Zonde tegen den Heiligen Geest.

Maar hoewel Jezus dit zelf gezegd heeft en toegelicht, begaat de rancuneuse wereld en het godsdienstig fanatisme deze zonde altijd weer opnieuw.

Iedere miskenning van dien aard is lastering die onherroepelijk den lasteraar vergiftigt en verlamt in zijn gang naar den Vader, totdat het wezen van die 'zonde' door hem is beleden en geboet... in blindelings gaan door de zelfgeschapen duisternis tot de plaats waar deze mens den Heiligen Geest belasterde.

4 : 1

Boot of Schip. Het scheepje waarin de Meester en/of Zijn volgelingen 'de Zee' bevaren, is de door God geboden mogelijkheid, waarin de Meester hen 'inwijdt', doet 'ingaan' in de Mysteriën.

4 : 2

Gelijkenissen (Gr. παραβολη). Een gelijkenis is een gesluisde beelding van een waarheid, welke in haar naaktheid onaannemelijk is voor den onverlosten mens en die ook voor de daadwerkelijke 'volgelingen' van den Meester (dus de eigenlijke Mysten, Leerlingen) zonder bijzondere 'opening van het verstand' niet is te herkennen in haar sluiering. De ontsluiting eist een aanzienlijke vergroting van de openheid der ziel, hetgeen niet zonder leed geschiedt.

Mysteriën voortijdig ongesluierd aan de mensheid doorgeven, betekent de mensheid iets geven wat zij niet verteren kan, wat dus als zwaar vergift werkt. Vandaar de sluicing door Jezus zelf. Vandaar de zwijgplicht op straffe des doods bij de Aziatische Mysteriën.

Natuurlijk wil de moderne mens dit niet geloven. Natuurlijk wil de een het Mysterie hanteren als „geheim” dat hij alleen bezit en de ander alles met zijn verstand en zijn moralisme begrijpen en beoordelen. De gevolgen van deze arroganties zijn te zien in de gewetenloze, compromitterende houdingen der hanteerders.

Toch zijn er theologen die wijzer zijn. Bijv. Prof. E. P. Gould, in zijn Commentaar op het Marcus-evangelie, pag 71: 'Een Mysterie in het Nieuwe Testament is niet iets wat moeilijk te begrijpen is, maar iets verborgens, dat alleen aan inwijdelingen wordt onthuld, evenals bij de Griekse Mysteriën.'

Inwijdeling wordt men echter niet door studie of kerkgang, *maar door den Meester te volgen.* (Zie voorts 4 : 11.)

4 : 3

De Zaaier. De gebruikelijke vertaling: *een zaaier* is onjuist. Er staat *De*, omdat de Meester zelf *De Zaaier* is.

4 : 4

Vogels. Door verwarring met 'vogelen des hemels' (zie 4 : 32) hebben sommige handschriften ook hier 'des hemels' toegevoegd, wat een bewijs is dat zij in het geheel niet begrepen wat Jezus met deze gelijkenis bedoelt. Want de hier weggappende vogels, zijn niet hemels, maar de sluwheid van het zichzelf beveiligende, wilgeleide denken der mensen.

4 : 9

Dertig-, Zestig-, Honderd-voud. Het Joodse volk had aan iedere letter van het alfabet een getalswaarde gegeven. Daaruit ontstond vanzelf een getalswaarde voor ieder woord. Getallen werden als oerbegrippen gehanteerd. Zeer diepe verbanden zijn op deze wijze uit te drukken. In de Evangeliën komen meer toepassingen van deze betekenissen voor dan men terstond ziet.

Deelbare getallen moeten worden ontbonden in factoren om de betekenis te vinden. 5×6 ; 5×12 ; 10×10 .

4 : 11

Mysterie. Kerkelijke vertalingen kiezen altijd de letterlijke vertaling van het Griekse woord *Mysterion*, omdat zij vrezen dat de bijbellezers zouden

gaan denken dat het Christendom zo ongeveer hetzelfde is als de oude 'heidense' Mysteriën.

Achten de mensen het Christendom werkelijk hoog, dan tonen zij ook niet de haat tegen de andere godsdiensten.

Juist deze valse vrees voor 'besmetting' heeft de Kerken ertoe gebracht het Christendom volstrekt niët als Mysteric te willen erkennen. Zo straft zich de eigen onreinheid. Want van dien tijd af, verliest het zijn Verlossingskracht, omdat het geheel wordt neergetrokken tot leerstellig moralisme.

Dáárom blijft alles eeuwig 'in gelijkenissen komen', omdat men 'buitenstaanders' blijft.

De Grote Stap voor de moderne mensheid is het Christendom weder als Mysteric te erkennen, te geloven, dat het niet een 'stelsel' is, dat bestudeerd en dan geweten worden kan, maar een Vademecum, een Gids voor waarachtig opstaan en volgen, zoals de eerste leerlingen opstonden en volgden, door leed en duisternis voortzwoegende, in geloof tekortschietende, eerzuchtig en eigenwijs zijnde, niet wakende als de Meester het vraagt, verloothenend en vertwijfelend, nochtans volhardend, te goeder ure de ontzettende verlatenheid opgeheven ziende.

Dát is Christen worden, ál het andere is 'het uiterlijk gelaat' waarmee het Koninkrijk nu juist niët komt.

Deze waarheid is hard, maar hoe eerder de mensheid ze aanvaardt, hoe beter het voor haar is. Eerst als men hiertoe komt, ziet men de ontzettende grimas, het satanische verraad, dat in alle andere daadwerkelijke houdingen triomfeert.

4 : 12

Ziende zien en niet opmerken. Dit citaat van Jesajah 6 : 9-10 bevestigt nadrukkelijk, dat de bedoeling van Jezus is te wijzen op het nutteloze om van Zijn Leer een lippendienst te maken. Toch heeft men het gedaan en gaat men hardnekkig voort daarmee. Ziet den wereldtoestand als het resultaat.

4 : 22

Er is niets verborgen, dan om geopenbaard te worden. Ook deze passage wijst op de bedoeling het gesluierde, verborgene te beschouwen als slechts gesluierd òm het Openbaren, wat echter alleen geschiedt door Naleving, niet door studie of phariseeërschap.

4 : 31

Mosterdzaadje. Dit woord was in Palestina gebruikelijk om iets nietig

kleins aan te duiden. Niet alleen door Jezus is het voor dat doel gebruikt. Of het zaadje geheel hetzelfde was wat wij mosterd noemen of een verwante soort, of alleen maar een uiterst klein zaadje met opvallend grote plant, is van geen belang.

4 : 32

Vogelen des Hemels. Van belang is hier te beseffen dat het gaat om de geschiktwording voor iets van omhoog, iets uit geheel andere sferen om 'te tabernakelen', dat is zijn tenten op te slaan, te *wonen* in datgene, wat uit het nietige zaadje gegroeid is. Zie Joh. XIV : 23. Vogelen des hemels zijn de wezens die als Engelen Gods neerdalen uit den hemel om den onverlosten mens, als milde doch onverzettelijk strenge Gidsen te leiden op het onbegrijpelijk smalle, duistere, smartelijke Pad.

4 : 33

Naarmate zij het konden horen. Zelfs in gelijkenissen verdraagt de menselijke ziel lang niet alle waarheid van het Christus Mysterie tegelijk.

4 : 34

Verklaarde Hij alles. Hier wordt onomwonden gezegd dat Jezus afzonderlijk zijn werkelijke Leerlingen de gelijkenissen onthulde. Dat dit alles door toelichting en lerenderwijs ging, behoudens zekere ervaringen die zij zelf doormaakten, blijkt uit de vele situaties waarin zij Zijn bedoeling, resp. de portée van het moment in het geheel niet begrepen en in hun houding dienovereenkomstig faalden.

5 : 1

Land der Gergesenen. De handschriften verschillen wat de plaatsnaam betreft. Gadara (Gadarenen) lag circa 10 km van de Zuidoostelijke oever van het Meer; Gerasa (Gerasenen) lag 40 mijl (65 km) ten Zuiden van het Meer. Gergese (Gerze) lag aan den Oostelijken oever, even boven het midden. Het gaat gelukkig ook hier niet om geografische zekerheid, maar om den zin van het gebeuren, dat een der meest fundamentele weerstanden der ziel beschrijft: den waan der zelfbeschikking en het vasthouden aan dien waan als grondvoorwaarde van menselijk leven. Het zogenaamde 'baas in eigen huis willen zijn'. Dit is het grote struikelblok voor allen die de eerste schrede als myste doen.

5 : 11

Berg. Voorstelling van de verheffing der ziel door Inwijding, vergelijk Berg-rede, Berg der Verheerlijking, Olijfberg, Golgotha.

Kudde Zwijnen. Bovengenoemde waan van 'zelfbeschikking' is karakteristiek voor kudde-bewustzijn, hoe paradoxaal dit ook lijkt.

Dat collectivisme en individualisme twee polen zijn, tegenstellingen die elkaar veronderstellen, die elkaar niet missen kunnen om te bestaan, dat beseft de kudde niet.

De Kudde is verdraagzaam; zij verdraagt, dat enkelingen als parasieten op haar teren, mits die enkelingen door den kudde-geest bevangen blijven.

De Kudde laat zich willig leiden, dat wil zeggen: misleiden, maar zij keert zich fel tegen elke aantasting van den kudde-geest.

De Kudde, die zich willig naar de slachtbank leiden laat, door elken 'leider' mits hij haar het ongestoorde 'mijmeren' belooft, diezelfde Kudde is geheel Paasgedachte van opstand, die de Mysteriën in haar oproepen.

Immers de Mysteriën zijn de Verlossers van de Kuddegeest-bezetenheid!

Daar in de Kudde altijd wordt gevoeld, dat het leiden een leiden naar de slachtbank is, wordt in de Kudde gedoogd, de afsplitsing, de vorming van oppositie, als Massa. Dit in herhaling toegepast is het verschijnsel der politieke partijen. Alle zijn echter door denzelfden Kuddegeest bezeten. Alle hebben in wezen eenzelfde mechaniek van denken, voelen en handelen.

De Kudde verdraagt den opstandigen Bezetene, die haar eigen 'vrucht' is. De Bezetene verwacht zijn overwinning niet van bezetenheid. Hij is Paasgedachte van de zonde de Mysteriën te willen herleiden tot Macht.

Daarom is de Bezetene representatief voor de Kudde. Zij duldt hem als bezetene, al kan zij hem niet in het gareel van niet-opstandigheid terugdwingen. Maar zijn *genezing* verdraagt zij niet! Die brengt haar in de paniek naar zelfvernietiging; om te ontkomen aan die Genezing van haar wezen, offert zij desnoods haar vorm.

Dit offer is de hoogste truc der Kudde, die men telkens ziet toepassen, o.a. in den oorlog, in het afstaan van zoons en echtgenoten voor den collectieven moord, in het sanctioneren van atoombom-gebruik door aartsbisschoppen, in al die gewetenloze zwichterijen van de kerken voor de wereldlijke macht, terwille van hun zelfbehoud, Christus verloochenend.

In die poging tot zelfvernietiging vindt de Kudde echter niet het einde, maar het Keerpunt, het Dieptepunt of Reversiepunt, ontmoeting met het Heiligwaardige. Als Kudde gelouterd door Reversie, doet zij zich gelden als Massa, die wel het Kruis aanbidt, maar het niet wil dragen. Uit de Massa bevrijdt zich de enkeling tot Myste.

Zwijnen is de Mysterie-term voor den mens, die zich door zijn begeerten laat regeren, die dus leeft voor de verzadiging van alle om bevrediging roepende lusten.

Honden, daarentegen is de term, waarmee de verstand-geleide mens wordt aangeduid. 'Geef het heilige den 'honden' niet! Werpt geen parels voor de 'zwijnen'!'...

5 : 13

Verstikte in de Zee. Dit is het vinden van het Keerpunt in de Mysteryën (natuurlijk zonder te weten, dat het daadwerkelijke mysterie-beleving is).

5 : 14

Hoeders. De kuddeleiders leggen op hun wijze verantwoording aan de kudde-bezitters af, wier standpunt van zelfsprekend is: de kudde tot elken prijs te handhaven, dat wil zeggen: den Meester verzoeken heen te gaan! (Vers 17).

Ziet den wereldtoestand.

5 : 19

Ga naar Uw Huis, naar de Uwen. Dit is de Taak die de Meester oplegt aan elken genezen Bezetene der Kudde.

5 : 22

Overste der Synagoge. Waar de synagoge de gewijde bezinning van den kuddemens aanduidt, daar moet een overste van die synagoge zijn: dat-gene wat die bezinning bestuurt, niet als directe leider (Archoon), maar als Archisynagoogos, 'lezers' en 'sprekers' benoemend, alles natuurlijk bevangen door den kuddegeest.

Jairus. Jaïr met een aleph betekent: Hij zal lichten, God zal licht geven; Jaïr met een ajin betekent: God zal opwekken. Beide namen komen in het Oude Testament voor, de eerste in Numeri 32 : 41, de tweede in Kronieken 20 : 5. In het Grieks is natuurlijk niet te zien welke van deze twee hier is bedoeld, men moet dit zelf beseffen, om dan in te zien, dat (zoals in alle gevallen) de enig juiste valuatie alle schijnbaar tegenstrijdige uitleggingen verzoend in zich draagt. (Dit is Talmud-wijsheid.)

5 : 23

Op haar uiterste. Dit heeft in later tijd betekenis gekregen van 'op sterven', doch de Griekse term had deze betekenis niet, maar drukte uit: een volkomen onhoudbare toestand.

5 : 25

Een Vrouw die twaalf jaar... De theologie ziet in dezen aanvang een voor-

beeld van de onstuimigheid van het karakter van den Evangelist, die zichzelf in zijn reeds begonnen verslag over Jaïrus onderbreekt, omdat hem plotseling ook Die Vrouw te binnen schiet.

Dit nu, is een pijnlijke, maar des te treffender demonstratie van ontstellende miskenning van het *niveau* waarop deze beelding geschiedt.

In de eerste plaats zal de gehele dagelijkse gang van Jezus tussen de mensen een uiterst samengesteld, symphonisch, karakter hebben gehad, omdat zovelen Hem ontmoetten en Hij, alles doorziende, het een met het ander verbond om een maximale werking en lering te formeren.

Ook in het tijdeloze is de Gang van den Meester zo samengesteld, dat wij ons nimmer een oordeel over Zijn komen en gaan, doen en nietdoen, spreken en zwijgen, behoren aan te matigen.

In de tweede plaats is juist ter voorkoming van deze banale veroordeling het 'signaal' geplaatst, dat de Vrouw *XII jaar* lijdende was, en het meisje *XII jaar* oud.

In de derde plaats vergeet de theologie, of liever: is zij er zich in het geheel niet van bewust, dat 'alles in gelijkenissen *komt*', niet alleen de Leringen!

Indien er een Kind in nood is, dan moeten de ouders komen. Want zoals in het huis van Petrus het Verleden als 'schoonmoeder' ziek ligt, zo ligt het Kind ziek of in nood in verband met het falen van de ziel die haar 'moeder' is en met den staat waarin de 'verwekker' van die toekomstgestalte der ziel verkeert.

De Overste der synagoge en de Vrouw met het bloedvloeien zijn oorzaak van het 'op haar uiterste liggen' van het meisje, de toekomstgestalte der ziel.

De Opwekking van het dochtertje van Jaïr is een van de ontroerendste Mysterie-onthullingen, waaruit een Myste inzicht kan verwerven in de Genezing door den Geest.

5 : 34

Ga heen ten Vrede εις ειρηνην. Zij is nog niet in vrede, maar gaat daar heen.

Van Uw Kwaal, letterlijk 'gesel', want de Grieken (en Joden) beseften, dat ziekte niet toeval is, noch 'vergelding', maar boete ten heil, leed met louterende strekking, vereffening.

5 : 36

Den Zin dezer woorden verstaande. Men vertaalt meestal: 'Doch Jezus luisterde niet naar wat gezegd werd', of: *verstond* wat er (niet tegen Hem) gezegd werd. De Engelschen gebruiken dan 'overheard'.

In het Grieks staat: παρακουσας. Zoals wij soms iets menen te *doorzien*, zo doorzag Jezus alles. De Meester *doorziet* echter niet alleen maar 'doorhoort' ook! In de boodschap hoorde (verstond) Jezus het signaal, de confrontatie van den man met de contradictie in de stof. Dit is in het mystieke verband, in de 'verborgen' voltrekking een uiterst belangrijk moment.

Alleen door deze confrontatie komt het dieptepunt dat onmisbaar is voor het *Keren*.

Daarom troost Jezus: 'vrees niet, geloof alleen'.

5 : 41

Talitha koem. Talitha koem(i) is Aramees.

Talitha betekent Meisje.

Koem is de gebiedende wijs: Verrijs (Sta op). De uitgang i is de indicatie van het vrouwelijk.

Hier is een voorbeeld van het verband tussen het Aram. Koem en het Griekse Egeire. Theologen die zich hierin verdiepten, hebben gemeend, dat deze woorden niet de opwekking zelf, maar het opstaan ná de opwekking door God, betroffen. (Weiss)

Men ziet hier weer, hoe het essentiele ten enenmale voorbij gaat aan den mens die met studie wil doorvorsen wat 'voor wijzen en verstandigen verborgen' is.

Egeire komt van een Indo-Europese wortel, die Waken betekent; oud-Indisch jagarhi = hij waakt.

6 : 1

Vaderstad. Gr. πατρις.

Wie in zijn vaderstad terugkeert, beleeft weder sterker het Zoon-zijn, het Zoonschap, de verhouding Vader-Zoon. *De basis waarop het gehele Christus-mysterie rust is het Vader-Zoonschap*.

In plaats van zich te verdiepen in profane voorstellingen van gezinsleven en gezinsverhoudingen van Jezus, had men zich beter kunnen verdiepen in het gebodene: Navalgving door aanvaarding van *Zoonschap*, dat wil zeggen verbonden-weten aan 'Die in de hemelen is' als Kind aan zijn Vader.

De Evangeliën presenteren dit uitgangspunt, maar bewaren het stilzwijgen over de voleindiging. Zij herinneren ernstig aan dit Mysterie door de woorden bij den Doop en bij de Verheerlijking, maar doen er verder het zwijgen toe. Na de verlatenheid, het sterven en de Opstanding, de Paas-stilte.

6:3

Bouwer. De oudere vertalingen hebben alle 'timmerman'. Het grieks heeft τεκτων. Er werd niet veel getimmerd. Het is van geen groot belang. De speculaties zijn vele en ijdel.

Ergerden. Er staat letterlijk: ἐσκανδαλιζοντο ἐν αὐτῷ, dat is: zij werden *in* hem ten val gebracht. Niet *door* hem, maar door hun eigen restricties, hun eigen geslotenheid van ziel kwamen zij over Hem 'te struikelen'.

In de vele plaatsen waar 'ergernis' of 'aanstoot' staat moeten wij steeds bedenken dat het Grieks altijd uitdrukt, dat degeen die zich ergert of aanstoot neemt, geen 'gelijk' heeft, doch 'valt' door onvoldoende waakzaamheid of zuiverheid.

6:4

Profeet. Ten onrechte is men in den loop der tijden in een Profeet gaan zien, iemand die voorspellingen deed. Het waarnemen van de essentiële waarde van het Heden verschaft wel het vermogen in grote lijnen te voorzien wat gebeuren zal, maar het wezenlijke van Profeet zijn is zichzelf geheel wegcijferen om te kunnen dienen als 'Mond' van God.

Daarom heet een profeet onder de Joden Nabi. Door den mens, die daarvoor van hogehand werd (en wordt) uitgekozen en geschikt gemaakt op een wijze, die elk profaan oordeel tart, wordt aan de mensheid datgene kenbaar gemaakt, wat tot haar heil strekt, niet zo als zij dat zelf meent te zien, maar zoals het is.

Vanzelfsprekend kan de omgeving van den mens zich het moeilijkst losmaken van zijn persoonlijkheid en de waarde die men daaraan hechtte.

Hoe fataal deze restrictie werkt, blijkt daar uit, dat zelfs Jezus hierdoor geen enkele wonderkracht kon doen, dat wil zeggen, niets meer kon doen dan zij van een timmerman verwachten konden.

Hier openbaart zich weer de zelfhandhaving van de Kudde. |

6:7

Twee aan Twee. Deze simpele term verbergt een sleutel van de verlossende werking der Oergestalten mits deze Volgelingen van Christus zijn.

Elke oergestalte van openbaring heeft een 'maat' waarin hij zijn Reversie vindt, waarin dus wat aan hem niet volkomen, niet verlost, is zijn Dieptepunt of Keerpunt vindt, zijn 'noodwendigheid' als nood tot wenden (bekereren); niet noodzakelijkheid!

En elke oergestalte van openbaring heeft een 'maat', een mede-discipel van den Meester, die Paaswerkend voor hem is, die zijn Paasgedachte is, wiens Reversie hij dus zelf is.

Wie nu weet, dat de Apostelen, de oergestalten zijn, die men in de astrologie de Tekens van den Dierenriem noemt, en die de Joden vroeger aanduidden met de Stammen Israëls, begrijpt, dat de discipelen door Jezus uitgezonden werden in die paren, welke Paaswerkend zijn.

Wanneer zij in den kring geplaatst zijn, die men *ecliptica* noemt, dan is van een bepaald Teken (Apostel) diè *Reversie*, welke vijf Tekens verder ligt (150° verder), terwijl het Teken dat 150° terug ligt, *Paasgedachte* van het Teken van uitgang is.

Zo worden de discipelen 'twee aan twee' uitgezonden. Wanneer men deze 'paren' maakt, bemerkt men, dat er steeds twee overblijven, die niet aldus combineerbaar zijn, (n.l. de Wachter voor de wereld, die ter bevestiging van zijn vol Paasgedachte zijn van den Heiligen Geest, den Paasgordel draagt en de Wachter voor de aanwezigheid van den Paaszetter.)

De hoek van 150° doormidden delende vindt men het punt van werking van den Heiligen Geest als polariteit en loodrecht daarop het vlak van weerstand.

Indien men nu Johannes en Jacobus *op deze wijze* ter rechter- en ter linkerzijde van den Meester in diens heerlijkheid laat plaatsnemen, blijkt de verlossende werking door hun dienst volbracht, te vallen in de polariteit Gemini- Sagittarius, dat is: in de *Genezing* door het *Woord*. VI : 13, X : 37.) (zie blz 215)

6 : 30, 31

Bij Jezus samen, eenzame plaats. Waarschijnlijk te Kaphar Nahum.

Waar dit was is onbekend, maar vandaar moesten zij later naar Beth Saïda oversteken, welk plaatsje aan de Noordelijke oever lag.

6 : 38

Vijf Broden en Twee Vissen. Een gesluisde aanduiding van: de helft der oergestalten.

6 : 39

Groene gras. Dit betekent, dat deze spijziging omtrent Pasen geschiedt, want alleen dan is het gras aldaar groen. Dit is in harmonie met het feit, dat in het Johannes Evangelie juist hier een Pasen wordt vermeld waarover de Synoptici zwijgen. Groen is het kleed der inwijdelingen.

6 : 43

Twaalf manden. Twaalf betekent de (volle) maat der dingen. Die volheid was dus niet verminderd.

6:44

Vijf duizend man $10^3 \times 5$. Bewustwording van Geest, openbaring van geestelijk bewustzijn.

6:45

Beth Saïda. Huis der Visvangst, Vorm van vergaderen der zielen.

6:48

Wind tegen. Situatie waarin de werking van den Geest *schijnt* terug te dwingen, tegen het heil der betreffenden te zijn, zulks ter beproefing van den Heiligen Weerstand der Mysten.

Vierde nachtwake, dat wil zeggen tussen drie en zes uur voormiddag, de laatste nachtwake.

6:50

Vreest niet! Dit wordt ons *altijd* gezegd door den Meester, door alle Bodan van omhoog. Vrees is de grote vijand van geestelijk bereiken, de grote kwaal der mensen.

6:52

Hun hart was verhard. Het hart was destijds niet alleen de zetel van het gevoel; het werd ook beschouwd als de zetel der begeerten en het lustgeleide denken (gemoed, gezindheid).

De 'verharding' van dit hart is de gebruikelijke oudtestamentische term voor verstoktheid, verstarheid van den mens in het knechten van leven in dienst der zelfverzadiging.

6:53

Gennesareth. De meest gebruikelijke verklaring van dit woord is, dat het een verbastering is van het Hebr. Kinneroth, omdat het Meer van Galilea ongeveer den vorm van een Cither (Kinnoor) had.

Anderen zien er een samenstelling in met Gan (Tuin). Deze kleine, beschutte vlakte aan de Noordwestzijde van het Meer is zeer liefelijk.

6:56

Kwast van zijn Kleed. Deze betekende bij de Joden een herinnering aan de Wet.

Gered. Er staat Gr. $\epsilon\sigma\omega\zeta\omicron\nu\tau\omicron$, Lat. salvi ficbant.

Hoewel men meestal 'werden gezond' vertaald, mist men dan geheel den dieperen zin van: behouden worden, verlost worden.

7:5

Wandelen. Het is een van de vele gevallen, waarin dit typisch Hebreeuws woord zich èn in het Grieks èn in het Nederlands heeft gehandhaafd.

7:22

Afgunst. Men vertaalt meestal 'boos oog', wat zelfs een heel zelfstandige betekenis verworven heeft, nl. het geloof, dat men door een blik zwarte magie kan bedrijven.

Dit heeft hiermede echter niets te maken, want in het Hebreeuws betekende 'boos oog' nijd, afgunst.

7:24

Tyrus. Enig bewustzijn van Inwijding.

7:26

Griekse, Syro-Phoenicische. Ter aanduiding van haar geen Israëliet, noch Judaeër zijn is deze term gekozen, terwijl de speciale strekking van wat zij wèl was (en wèl wist te zijn) blijkt uit het woord van Jezus in vers 27.

7:27

Honden. Hond is de mens die zich ter onderscheiding van 'zwijn' eenzijdig laat leiden door zijn berekenend verstand; verstand dus niet in den zin van 'verstaan', maar in dien van dor, eenzijdig, aanmatigend determineren als enige en voldoende wijze van appreciatie, dus met uitsluiting van gevoel en alles wat 'verstand' te boven gaat.

7:31

Sidon. Theologen zien in het aangeven van de route Tyrus-Sidon-Galilea het bewijs dat de evangelist de geographie van Palestina niet kende, omdat Sidon zoveel noordelijker lag en het dus een aanmerkelijken omweg betekende.

Sidon betekent: vissende, visvangst.

'Van Tyrus door Sidon naar de Zee van Galilea', betekent: door de Poort van Inwijding naar de Grote Mysteryën.

Dekapolis. De Tien 'Steden' ten Oosten van het Meer.

7:32

Dove die slecht sprak. Vroeger vertaalde men meestal Doofstomme, het-

geen er echter niet staat *. De bedoeling van het Grieks is: geremde en onjuiste articulatie, dus iemand met ernstige spraakgebreken.

De materialistische opvatting dat het doof zijn alleen mechanistisch tot vermindering of verdwijnen van het spraakvermogen leidt, is onjuist.

Zowel het doof zijn als het stom zijn, of slecht articuleren hebben hun oorzaak in de houding der ziel. Zie verder vers 34.

De Hand opleggen. De Hand werd opgelegd op het hoofd, ter algemene afzondering, dan wel op het zieke lichaamsdeel, ter vereffening van het krachtsherstel.

De handoplegging is het moment van *algehele overgave* (uw geloof heeft u behouden).

7:33

Vingers in zijn oren, raakte zijn tong aan. De aanraking op het bepaalde defect treedt in oorzakelijk verband met zondaar en zonde.

Spuwde. Speeksel is Paasgedachte van 'afscheiden', ter hernieuwde circulering in den Tijd.

7:34

Ephphatha. Het woord luidt in het Aramees: *Ethphatah*, d.w.z. de ethpael imper. van het werkwoord Phetah, Hebr. Phatah, openen.

'Wordt geopend!' is echter een armzalige term, die in het geheel niet meer toont, wát eigenlijk gebeuren moest.

Het Grieks daarentegen is zeer zinvol en terzake. Dit luidt: *διανοιχθητι*.

Dianoia is het door-denken, nadenken, de wijze van denken, de *gezindheid*, dus inclusief bedoelen; het met den wil gecombineerde denken. Het is gevormd uit dia en nous (noos).

Dianoigoo, het werkwoord, betekent *openen en uitleggen*.

Hierin ligt dus nog het inzicht, dat de mens niet alleen maar willoos ontvangt met het oor, maar 'hoort' omdat hij wil 'vatten' en in zijn denken betrekken. Daaraan hapert het als oorzaak van doofheid.

Analoog is het met stomheid gesteld.

7:36

Het niemand te zeggen. Verbod van propaganda, daar deze steeds onheil sticht. Propaganda is een essentiële factor van *bindende*, knechtende, werking, dat is het omgekeerde van Verlossing, Bevrijding.

* Toch is hier wel stomheid bedoeld, daar hetzelfde woord in de Septuagint steeds voor *stom* staat.

8:6

Zeven broden. Zeven centra van Goddelijk Bewustzijn, Zeven Lichten voor God's Troon, Zeven 'goden', Zeven Planeetgeesten.

8:8

Zeven korven. Ook hier vermindert de beschikbare hoeveelheid niet. Vergelijk VI:43.

8:9

Vier duizend. $10^3 \times 4$. Bewustzijn van Gerechtigheid.

8:14

Eén Brood. Dit éne Brood, welks aanwezigheid hen had doen vergeten andere te kopen, omdat zij geen ander brood voelden nodig te hebben, is de Gestalte van den Meester.

De minste toetsing is echter reeds voldoende om hen ongerust te maken.

8:22

Beth Sàida. Huis der Visvangst, Vorm van vergaderen van zielen.

8:23

Ziet gij iets. De Griekse tekst heeft vier verschillende woorden voor hetgeen in de vertaling gewoonlijk alleen met 'zien' wordt weergegeven.

8:25

Zag Hij alles scherp. De handschriften variëren hier tussen: $\epsilon\nu\epsilon\beta\lambda\epsilon\pi\epsilon\nu$ $\tau\eta\lambda\alpha\upsilon\gamma\omega\varsigma$ en $\epsilon\nu\epsilon\beta\lambda\epsilon\pi\epsilon\nu$ $\delta\eta\lambda\alpha\upsilon\gamma\omega\varsigma$. Ἄναβλεπω : opzien, gaan zien. Het eerste is samengesteld met $\tau\eta\lambda\epsilon$ wat 'ver' betekent, het tweede met $\delta\eta\lambda\omicron\varsigma$, wat duidelijk betekent. $\tau\eta\lambda\alpha\upsilon\gamma\omega\varsigma$ is een zeldzaam woord. Het Vaticaan kiest: $\tau\eta\lambda\alpha\upsilon\gamma\omega\varsigma$ - vérziend, de Protestantse theologie: $\delta\eta\lambda\alpha\upsilon\gamma\omega\varsigma$ - duidelijk ziend.

In dit verband zij gewezen op het feit dat hier blijkbaar vanouds gewijfeld is, alweer omdat men de letterlijke betekenis voor de ware hield. Het ware ver en duidelijk Zien is: helderzien! (Gr. $\alpha\upsilon\gamma\eta\epsilon\iota\varsigma$). In 23 heeft het Gr. $\beta\lambda\epsilon\pi\omega$ - kijken; in 24 ἀναβλεπω - den blik opheffen; in 24 voorts: $\acute{\omicron}\rho\alpha\omega$ - ontwaren; in 25 διαβλεπω - doorborend kijken; en ἀναβλεπω , zie boven, ook: *gaan* zien.

8:27

Cesarea Philippi. De aardse, wereldse sfeer Paasgedachte van Openbaring. De sfeer die gewijd is aan Openbaring in de circuleringen van macht in tijd.

Vandaar dat Jezus juist nu zijn vraag stelt!

8 : 30

Gij zijt de Christus. Het herkennen van den Meester kan nimmer geschieden door de vermogens van 'vlees en bloed', dan zou Hij immers bewijsbaar zijn! Het kan alleen geschieden door de intuïtie, niet door zintuigelijke waarneming, gevoelens of gedachten.

Dezelfde 'Petrus' die Hem intuïtief herkende 'valt' onmiddellijk als hij voor de consequenties wordt geplaatst.

Zo falen wij allen.

8 : 31

Ten derden dage. Hebr. sjiljom, niet na drie dagen. Zie onder IX : 2.

8 : 35

Leven/Ziel. In de verzen 35 t/m 38 wordt voortdurend gezinspeeld op de dubbele betekenis van het Griekse woord *Psychè*, dat zowel ziel als leven beduidt.

9 : 1

Voordat zij het Koninkrijk Gods met kracht hebben zien komen. Altijd weer heeft de theologie gedacht aan een invoering van het hemelse koninkrijk in de stoffelijke samenleving en deze woorden dan zo opgevat, dat sommigen nog in die generatie die invoering zouden beleven; wat natuurlijk diepe teleurstelling en eindeloos schipperen veroorzaakte. Door zulke opvattingen werd den weg gebaad voor 'christelijkheid' van moorde-naars als Constantijn 'de Grote'.

De bedoeling is natuurlijk dat deze enkele mysten, die Jezus op het oog had, nog in die zelfde incarnatie hun Inwijding ten einde zouden door-maken.

9 : 2

Zes dagen later. In het tellen van de dagen maakten de Joden altijd onvoldoende werk van duidelijkheid, evenals veel Nederlanders; (waardoor de term 'tot-en-met' ontstond). Lukas spreekt hier van Acht dagen.

Hetzelfde zien wij bij: na drie dagen voor: ten derden dage. In beide gevallen telde men de *dies a quo* zowel als de *dies ad quem* mede.

De bedoeling in IX : 2 is dus: na een week.

Hogen berg. Jezus deed hen een hoge verheffing van ziel beleven, zodat zij bewustwording van hogere gebieden ervoeren. Zij waren zich dit niet bewust, maar werden het gewaar, zonder te weten, wat zij beleefden.

9:2

Zijn gedaante voor hun ogen veranderd. Hier mogen wij gedenken het Woord van Jesajah: 'Hij heeft geen gestalte, dat wij Hem zouden aanzien; geen gedaante, dat wij Hem begeren zouden.' (LIII: 1-12)

Tevergeefs tracht de onverloste mens zich een beeld van Hem te maken, dat geen illusie is.

Daarom is zo treffend het Inzicht van den Profet, dat als een waarschuwing klinkt voor al die overpriesters en schriftgeleerden ten tijde van Jezus, en tot op den dag van heden, die willen beoordelen of Hij zich hier of daar vertoont.

Maar wie heeft deze waarschuwing niet in den wind geslagen?

Voor den discipelen groeit evenwel allengs een soort familiariteit, een schijn-vertrouwdheid met den Meester.

Wanneer zij door Hem worden opgenomen en den Meester waarnemen in die Verheffing boven de aardse orientatie, dan 'verandert Zijn Gedaante voor hun ogen'. Dan is Zijn Kleed zo wit, dat hun ogen de reinheid bijna niet verdragen; en dan zien zij Hem niet meer als Hoge Vriend, maar als een Aanzicht der Drievuldigheid van God.

9:4

Elijah met Mozes. Dan wordt 'met Hem' als Zonnestraal of Leeuw, gezien Elijah, de Profet en Priester als de Schutter, en Mozes, de Herder-Wetverkondiger als Ram. Dat is de Driehoek van het Vuur, drievuldige openbaring van den Geest.

9:7

Wolk die hen overschaduwde. Door de letterlijkheid der vertaling is dit een haast misleidend beeld. Want de wolk onderschept het Licht niet, maar is lichtgevend, zelf een lichtstraling, en het overschaduwen is dus een verlichten.

Stem. De Stem die uit de Wolk spreekt is de Vader in den hemel van den Zoon op aarde. Onthulde deze Stem zich bij den Doop alleen aan Hem die werd gedoopt, in de Verheerlijking richt Hij zich tot de Volgelingen! hen vermanende tot *Luisteren!*

9:9

Verbood Hij hun aan iemand te vertellen. Dat wat den leerlingen nog niet geopenbaard is, moeten zij niet verkondigen, opdat hun prediking 'getuigen' blijft en niet tot verbreiding van een wetenswaardigheid vervlakt.

9 : 11

Dat Elijah eerst moet komen. Uit Malachi IV : 5-6 heeft zich in den laatsten tijd vóór Christus het geloof ontwikkeld, dat de Komst van den Messias zou worden ingeleid door de wederkomst van Elijah. Dit is het activeren van een 'archetype' geweest, want inderdaad gaat een heraut overeenkomstig de kosmische wet vooraf.

De theologie verklaart het verschijnsel, dat de Joden tot heden toe Elijah betrekken bij de belangrijkste levensmomenten uit den diepen indruk, dien deze Profeet door een tijdsperiode van 2500 jaar op dit volk heeft gemaakt. Dit is geen verklaring.

De Joodse ziel, en niet alleen de Joodse ziel, herkent in het historische intuïtief het eeuwige. De voorspelling van Mal'achi werd niet uit sleur geformuleerd geloof, maar omdat de ziel daarin een eeuwige waarde gestalte krijgen zag. Dat is een arche-type (term van C. G. Jung), een oerbeeld. Het beeld dat de overlevering van dezen profeet geeft, wordt 'herkend' als tot op zekere hoogte 'identiek' met de voltrekking van eeuwige wetmatigheid in openbaring.

Daardoor alleen verwacht men Elijah, niet slechts bij de besnijdenis, maar bij de enkele zielschokkende gebeurtenissen in een leven. Daarom verwacht men hem bij het Pascha (Pesach). Het openzetten van de straatdeur en in ademloze spanning wachten of hij komt, is het hoogtepunt van deze gewijde uren. Want als hij komt, dan neemt de ware tocht door de woestijn een aanvang! Dan zal het niet meer zijn een symboliek, maar de voltrekking van die symboliek in het leven van den individu.

Elijah is in de Joodse mystiek geworden tot de ondefinieerbare 'waarde', die een mens hecht aan de ontmoeting met een ander mens, boven en behalve de volle appreciatie voor dien mens als mens; een waarde, als het ware vrij-zwevende boven dat min of meer vertrouwde, als horizontale beïnvloeding denkbare. Een waarde, onaanwijsbaar, onbewijsbaar als de eigenlijke 'lading' der omstandigheden, zodat zij zich zelfs niet behoeft te hechten aan de verschijning van een mens, maar ook onzichtbaar als een 'komen' en een 'tegenwoordig-zijn' wordt waargenomen. Een tegenwoordigheid wier waarde groter is dan iedere waarde in den tijd, zodat de ziel haar vóór laat gaan bij vader, moeder, vrouw en kind, bij alles wat zijn aardse leven aan waarden kent.

De menselijke ziel herkent die Tegenwoordigheid als de Aanvang van het onberedeneerbare, dat de een Verlossing noemt, de ander Inwijding, Umwertung aller Werte, sterven in den tijd en geboren worden in de eeuwigheid.

Hierop doelt Jezus, als de discipelen Hem in hun onvoldoende 'waak-

zaamheid' vragen: of het juist is, dat Elijah eerst nog komt, terwijl hun volgen van den Meester juist betekent, dat Elijah er voor hen reeds is geweest!

9 : 16

Redetwisten. Met den Meester kan niemand twisten, al wordt het maar al te vaak getracht. Met Zijn volgelingen echter wel en des te gereeder naarmate deze enerzijds wel volgens andere waarden leven, doch anderzijds nog niet geheel 'los' zijn van de waarden der wereld.

De wereld neemt derhalve aanstoot aan hen, maar heeft tevens nog 'houvast' aan hen.

In het 'Waarom' ligt de oplossing.

Het betreft hier niet de genezing van 'een bezeten jongen' dan in zoverre de mensheid eigenlijk niet meer is dan een bezeten jongen. Het betreft hier de illusie van schuld bij anderen, waar de schuld ligt bij den beschuldiger.

Want waar de Meester zelf geen wonderen verrichten kan, waar geen geloof gevonden wordt, daar zullen zijn discipelen het nog veel minder kunnen.

9 : 19

Ongelovig Mensensoort wordt begrijpelijk in verband met het zo juist gezegde.

Eveneens het:

9 : 22

Als Gij iets kunt doen van den zogenaamden 'vader'. En het antwoord van Jezus hierop.

9 : 24

Dat geloof ik! of: Ik geloof het! Niet: 'Ik geloof', wat wel Grieks is maar geen Nederlands, dan in een algemenen zin, die hier helemaal niet aan de orde is, en zich niet laat combineren met het verzoek om hulp voor zijn Ongeloof. Dáárom draait het en dát wordt 'genezen'.

9 : 27

Deed hem oprijzen, niet: richtte hem op. Zie Hoofdst. I : 31.

9 : 30

Dat iemand het te weten kwam. Omdat het niet om 'weten' gaat, maar om openbaren. Vandaar het daaropvolgende *Want Hij was bezig zijn disci-*

pelen te onderrichten. Wat natuurlijk nooit anders dan openbarend geschiedde, en... geschiedt.

9 : 32

Huiverig. De negatieve oorzaak is 'angst'; de positieve oorzaak van de huiverigheid, is het intuïtieve weten, dat het méér is dan zij alsnog kunnen dragen.

9 : 34

De Beste. Grieks: de 'meeste' in den zin van grootste, meest gevorderde. De illusie van 'ver' zijn of groot (dat is: gegroeid) zijn vergezelt alle leerlingen op den weg der zelfopheffing. Het is de uiterst taaie waan, dat wij toch op de een of andere manier excelleren, die ons altijd weer de voorstelling doet handhaven van 'begerenswaardige verhoogdwording'.

9 : 42

Doet struikelen. Grieks *σκανδαλιζω*, ten val brengen. Een werkwoord gevormd van *σκανδαλον*, dat het houtje was, waartegen een dier 'stootte', zodat de val dichtsloeg.

In zijn figuurlijke betekenis is het dus zo, dat een mens 'komt te struikelen' of 'ten val geraakt' doordat hij 'aanstoot' neemt aan iemand of iets. Dit kan het gevolg zijn van eigen starheid, eigen schuld, of onvolmaaktheid. Maar het kan ook opzettelijk worden geëncèneerd, waarbij het idee van schuld zich dan vanzelf hecht aan dien opzettelijke.

Toch is het zowel filosofisch als in mystieken zin zo, dat iedere val of aanstoot een mens tegelijk de kans van vallen als van standhouden biedt.

Geen 'aanval' of hij biedt de kans voor aangevallene èn aanvaller om door *Reversie* het bewustzijn te verheffen tot Drakenkopbewustzijn, Verlossingsbewustzijn, Christusbewustzijn.

Het maakt dus weinig verschil welk Nederlands woord gekozen wordt, maar het maakt alle verschil of men het gegeven 'beeld' begrijpt.

9 : 49

Met vuur gezouten worden. Het 'zouten' betekent: bestendig maken. Dit kan alleen met Vuur, dat is door iets de werking van den Geest te laten ondergaan. (Vergelijk Demeter, die het koningskindje in het Vuur hield om het onsterfelijk te maken.)

Dit houdt in een voortdurend beproeven, opdat de ziele (zelfbehouds) weerstand wordt vernietigd en de Heilige Weerstand, heilig draagvermogen wordt ontwikkeld.

Als de mysten zich daarover beklagen, en het 'zout' feitelijk smakeloos, krachteloos zouden wenssen te zien, dan moeten zij beseffen, dat er van bestendinging geen sprake kan zijn. Zij moeten zelf 'zout' worden voor de anderen. Als zij dat niet worden, zijn zij van geen nut.

10 : 6

Mannelijk en Vrouwelijk. Sedert Mevr. Blavatsky er op wees, dat hier niet bedoeld wordt (Genesis 1 : 27) een mannetje en een vrouwtje, doch dat in elk mens het manlijke en het vrouwlijke principe aanwezig is, maar een van deze twee overheerst, is hierover veel gedacht en beweerd. Intussen heeft de wetenschap allengs geconstateerd, wat de bevooroordeeldheid der seksen niet erkennen wil. Hiervoor zal de mensheid de ogen niet meer kunnen sluiten en vroeg of laat zal als voorbereiding van de opheffing der seksen enig inzicht worden verworven in het wezen der geslachtelijkheid, in plaats van in zijn verschijnselen alleen.

Eerst dan zal de sluier tussen het grofstoffelijke en de aetherische sfeer weer worden opgeheven, als de mensheid voor het leven in die herstelde sfeer min of meer gereed zal zijn.

Dan zullen mensen niet meer menen man of vrouw te zijn, maar *Mens*, met de mogelijkheid van vereenzijdiging in het manlijke of in het vrouwelijke.

Tot zolang plegen mensen als man en als vrouw 'overspel' door de vrouw, resp. den man in zich te negeren.

De zeven 'mannen' stellen voor de Zeven Tekens van den Dierenriem als zeven wordingsfasen vanaf het moment waarop de Mens in Ram de levensnood (ἀναγκη) ontstijgend op den Ram met het Gulden Vlies, zijn zuster Helle, dat is het vrouwelijk principe prijsgeeft (het meisje valt terug in de wateren van het ongeopenbaarde) tot het moment waarop zinnebeeldig de Mens in de Weegschaal (Libra, het Teken van het Huwelijk) die verloren 'wederhelft' hervindt, en dan het Heilig Huwelijk sluitende, wordt gelijk de Engelen, die niet huwen, noch ten huwelijk worden gegeven.

10 : 17

Eeuwig Leven. Er staat in het Grieks niet: *het* Eeuwige Leven. Dat is een theologische illusie. Er staat aeonisch, dat is tijdeloos, eeuwig Leven. *Met* een lidwoord betekent het een uiterste zelfbestendinging van de *persoonlijkheid*. *Zonder* lidwoord betekent het dat Opgaan in het *onpersoonlijke*, waarvan de Meester spreekt.

Hier staan de Christelijk mystieke Overgave en de kleine, zelfzuchtige Ik-verheerlijking lijnrecht tegenover elkaar.

10 : 21

Een ding ontbreekt u. Wat niet alleen de rijken in geld en goed, maar ieder mens, die nog 'veel bezit' aan zelfbestendigende middelen, zich gekrenkt doet voelen, is het acute bewustworden, dat zij het 'verlies' van deze wel scherp voelen, maar 'de schat in den hemel' niet. Deze *is* voor hen niet de vanzelfsprekend waardevollere. Daarom zijn zij gevangen in de illusie der negatieve kant: het 'afstaan'.

10 : 25

Kabel(touw). In de Griekse tekst staat: *καμηλον*, dat is kameel. Jezus gebruikte inderdaad graag sterk overdreven termen, om maar duidelijk te zijn en erkenning uit te lokken van zijn gehoor.

Hoogstwaarschijnlijk is Zijn overdrijving hier niet zo excessief geweest, en is er bij de eerste overzetting uit het Aramees al dadelijk een vertaalfout (schrijffout) gemaakt, en had er niet *καμηλον* maar *καμιλον* = kabel-touw moeten staan.

10 : 28

Wij lieten alles los. Meestal: Wij hebben alles prijsgegeven! Hoe weinig Petrus het echt geheel prijsgegeven had, blijkt uit zijn pleidooi om een of andere compensatie.

Daarom is hier vertaald: Ziet, wij lieten alles los. Want om dat 'los' zijn gaat het.

10 : 30

Goede Tijding. Want het is wederom een anachronisme om hier Evangelie te zeggen. Het gaat om die Tijding, niet om het Evangelie, waarin die Tijding is vervat, en dat de Tijding als Naam draagt.

Tijdenronde, Komende Aeoon. Grieks: *καιρος*, *Tijd* als cyclus, die dus een begin en einde heeft, een *volheid* van den Tijd.

Na die Kairos, voor degenen, die niet in een nieuwe tijdcirculering moeten gaan als herhaling, doch die daaraan ontstegen zijn door 'te sterven in den Tijd', het *zijn* in het Tijdeloze, dat is 'deelhebben aan eeuwig' Leven.

10 : 31

Eersten laatsten enz. Niet *de* laatsten, en *de* eersten als in een kerk, enz. op aarde, doch laatst of eerst in Verwerkelijking ten opzichte van het gebodene.

Traag wie vlug meenden te zijn, vlug wie voor traag golden naar aardse maatstaf van 'vorderen'.

10 : 37

Glorie. Het Grieks luidt: ἐν τῇ δόξῃ σου. Dit doxa wordt meestal met 'heerlijkheid' vertaald. Het is verwant met Ned. dunk. De grondbetekenis is dan ook: mening, verwachting, voorstelling van iemand of iets; en aldus allengs: goede mening, aanzien, roem of eer. Δόξα τῷ θεῷ, Ere (zij) God. Daardoor heeft het tenslotte de bijbetekenis gekregen van: glans, pracht, lichtglans.

De hier bedoelde glorie of heerlijkheid moet dus zijn: de staat, dien de leerlingen Jezus toedachten in Zijn ontheffing aan aardse verworpenheid en aardse restricties in het algemeen.

10 : 38

Beker. In de Hebreeuwse letterkunde werd het ondergaan van het van hogerhand toebedeelde leed uitgebeeld als het ledigen van een toege-reikte beker.

Doop. Jezus gebruikt het woord *Doop* hier onmiskenbaar zelf voor de zwaar te doorstane onderdompeling in alles wat aanrandt in overmachtigheid en onmeedogendheid.

10 : 40

Zitten aan Mijn rechter- of linkerzijde. Dit doelt op de verlossende werking der in opdracht van den Meester samenhandelende Oergestalten, in paren die gevonden worden door van de in een cirkel geplaatste 'apostelen' telkens twee te combineren, welke in dien cirkel 150° van elkaar verwijderd zijn. (Zie voorts op de 'uitzending' in Hoofdstuk III.)

Dat het zo ter rechter- en ter linkerzijde van den Meester zitten in diens glorie niet alleen Johannes (Vissen) en Jacobus Major (Leeuw) wordt bereid, spreekt vanzelf. Dat de andere Tien dus verontwaardigd waren, is te begrijpen. Maar toch is het goed om indachtig te zijn, dat de Zonen Zebedei, dat wil zeggen, de Vruchten van God's Geschenk, dat wil zeggen *Genade* en *Liefde*, juist door dit zoonschap, wel de verhevenste Verlossende werking uitoefenen, indien de Vader hun het aldus gezeten zijn 'bereid'. Want dan loopt de werking van den Heiligen Geest in de polariteit Gemini (Tweelingen)-Sagittarius (Boogschutter) dat wil zeggen: in de polariteit van het *Woord* en de *Genezing*.

10 : 44, 45

Aller Slaaf. Om dit Dienen, dat voor ons mensen eer aan het werk van een Slaaf dan aan dat van een Knecht doet denken, gaat het.

Hoe ten onrechte de kerkelijke functionarissen zich de titels van Pater, Pastoor, Vader, Herder, of Broeder, en onder de Protestanten zelfs Domine, dat is Heer! hebben aangemeten, behoeft wel geen betoog. Het zijn onmiskenbare bewijzen van fundamentele miskenning van het ware Volgelingzijn.

10 : 46

Jericho. Als betekenis van die naam wordt gegeven: Oord der Geuren, of Oord van de(n) Maan(god).

Hier is de betekenis: Aandachtgeven aan ingezet Paasverbinden met den Paaszetter.

Bar Timeus. Verlatijnt van *Bar Timai*, dat is: Zoon van den Bezoedelde. Deze Naam is de sleutel op de genezing.

10 : 50

Wierp hij zijn mantel af. Door zijn 'opspringen', het afwerpen van zijn mantel, en zijn 'komen' toont de door bezoedeling blinde zich in zijn waren staat en bewijst hij zijn bereidheid zich over te geven.

10 : 51

Rabbouni. Dit is een samensmelting van twee Chaldeeuse woorden: Ribboon en Rabbaan, die beide Heer, Meester, beteken. Het wordt gebruikt als versterking van Rabbi, wat wel wat 'gemakkelijk' werd gebruikt.

10 : 51

Dat ik zien moge! Het Griekse werkwoord *αναβλεπω* drukt zowel 'gaan zien' uit als 'opzien', den blik verheffen, de ogen opslaan. Dit te bedenken bij het zich realiseren van de dubbele betekenis, die ook deze 'genezing' heeft. Men kan ook zeggen: *weer zien*.

Dat de 'blinde' deze wens belijdt als het eigenlijke zielsverlangen, erkennende dat hij niet 'ziet' en erkennende dat *zien* datgene is wat hij van den Meester zal kunnen ontvangen, dat is zijn 'behouden worden'.

Het afwerpen van den Mantel (*ιματιον*) houdt in het 'wegdoen' van al die ondeugdlijke zelfverzadigings- en zelfbestendigingsfactoren, die hem tot blinde bezoedelde maken en hem als zodanig kwijnend laten voortbestaan.

11 : 1

Beth-Phage en Beth-Anij. De theologie acht 'en Bethanië' een toevoegsel, dat onder invloed van Lukas-evangelie tot stand kwam.

Het evangelie van Mattheus vermeldt alleen Beth-phagè. Van Jericho naar Jerusalem gaande, komt men eerst aan Bethanië, dan aan Beth-phagè. Het gaat hier echter niet om de geographic, maar om de betekenis der vormensfeer waardoor de Meester Jerusalem nadert!

Beth-Phagè betekent: Huis der (onrijpe) vijgen. Beth-Anij: Huis der Dadels.

Beth-Phagè is dus onmisbaar.

11 : 2

Veulen. Jonge ezel(in). Door de overzetting in het Grieks is in het Evangelie van Mattheus de onzinnige dubbelheid ontstaan van ezelin en veulen. Deze verminking van de tekst van Zachariah 9 : 9 is te danken aan de Septuagint.

De betekenis is: dat de Meester bij zijn intocht in het Hart gedragen wordt door het jonge lichamelijke (ezel) dat de leerlingen zelf moeten vinden en halen in de sfeer van onrijpe vruchten der Kleine Mysteryën.

11 : 9

Verlos toch, nu! Hebreeuws: Hosjiāh nā, Verlos toch, nu! Schenk nu heil!

In Psalm 118 : 25-26 wordt God's heil afgesmeekt voor zijn volk; ook bij het zingen van deze psalm bij het vieren van het Pascha.

'In den naam des Heren' behoort *niet* bij 'komen' maar bij 'Gezegend'. Nu het in dit citaat evenwel is genomen als te behoren bij 'komen' moet het afgesmeekte heil ook zijn voor Hem die komt; dus dan is het de vraag of Hosjia-na ook niet beter vertaald ware met: Wees welgezend, of Schenk heil! Het geheel is gedwongen, maar zinvol. Want men blijft voelen, dat het ten behoeve van het volk is, als het verlossingswerk van den Meester God's rechtstreekse steun heeft.

De Joden hielden ervan te citeren op een wijze, die thans als bepaald ontoelaatbaar wordt beschouwd; men zocht niet naar zuivere analogie, maar verheugde zich over een ongedacht, verrassend, betrekken van een geheel ander aspect bij het oorspronkelijke. Zelfs logisch onvereenigbare dingen werden op die wijze in verband met elkaar gebracht.

11 : 10

In den Hemel. Meestal: in den hoge. Wat traditioneel is geworden, doch onzin is. Het is het gevolg van letterlijk overzetten.

Hebreeuws Maroom, betekent hemel. Dit werd in de Septuagint in Jesajah 57 : 15 letterlijk in het Grieks vertaald met τα ὑψιστα, hoewel natuurlijk in die taal het woord οὐρανός, juist ook als woonplaats van de goden, beschikbaar was.

Deze kunstterm: τα ὑψιστα, meerv. hier: ἐν τοῖς ὑψιστοῖς, werd domweg in het Nederlands overgenomen.

11 : 11

Tempelhof. Gewoonlijk vertaalt men voortdurend: Tempel. Dit is dan echter bepaald misleidend, want dan denkt de lezer aan het hoofdgebouw. Maar daarin werd natuurlijk niét gehandeld en gewisseld. Daar kwamen alleen de bedienende priesters. Zie Zacharjah in Lukas Ev. I : 5-25.

De Tempel van Herodes, waaraan men 46 jaar gebouwd had toen Jezus er kwam in 26 n. Chr. dat wil zeggen op dertig-jarigen leeftijd (want Hij was geboren 5 October 4 vóór Chr.) bestond uit een Naos, het eigenlijke tempelgebouw (Heilige en Heiligste). In het Heilige was de Gouden Kandelaar en het Reukaltaar. Terweerszijden van het Naos was de Voorhof der Joden; aan de oostelijke zijde was de voorhof der vrouwen. Deze voorhoven waren door hekwerk afgesloten. Langs trappen daalde men daarvan naar het Zuiden, Oosten en Noorden af naar den zeer ruimen Voorhof der heidenen, welke op zijn beurt was omgeven door wandelgangen. Herodes had dezen laatsten Voorhof laten plaveien met marmer en er prachtige poorten laten bouwen. Al deze voorhoven, het hoofdgebouw en de bijgebouwen met wandelgangen werden tezamen kortweg Tempel genoemd. In den voorhof werden de offerdieren verkocht. Van de opbrengst profiteerden de priesters en kort na Jezus werden maatregelen getroffen, dat een minder schandelijke winst op dezen handel door de priesterfamilies werd genoten.

11 : 13

Vijgeboom. Zoals de *Wijnstok* staat voor de Grote Mysteriën, zo staat de *Vijgeboom* voor de Kleine Mysteriën, een onderscheid, dat geen kwestie is van weten doch van doorleven.

Een vijgeboom, die in blad staat, draagt ook vruchten. Weliswaar is er een seizoen (Augustus) maar ook in Juni zijn er al enkele vruchten rijp. In het Evangelie was het April.

Te verstaan wordt gegeven, dat de vijgeboom stond te pronken met zijn blad, de verwachting wekkend, dat hij vruchten had te bieden, die hij echter (nog) niet droeg.

De heilige plicht van ieder mens, die ingewijd wordt, is om reeds van den beginne 'vrucht' te dragen, al worden dan andere vruchten verlangd in den beginne, dan later.

Hier is dus getekend de onvergefelijke onvruchtbaarheid, niet zo maar van een plant, die normaal gesproken enige vrucht had behoren te dragen, maar van een Mens, van de Mens, die wél ontvangen had, en die zich ook

voordeed (doet) als 'Het' te bezitten en te kunnen bieden, maar die 'niets' heeft te bieden en door den Meester wordt ontmaskerd.

Wordt in het XIe Hoofdstuk het falen in de Kleine Mysteriën getekend, het XIIe Hoofdstuk beschrijft het falen in de Grote Mysteriën. Zo omhult het Evangelie zijn innerlijke structuur. (Evenals in Hoofdstuk VIII het Brood der Velen, het Brood der Vormverstarde en het Brood der Mysten in hun opeenvolging de structuur van het Evangelie toonden, die de exoterische inhoud nimmer te zien geeft.)

11 : 15

Verkochten en kochten. Offerdieren, Runderen, schapen werden gekocht door de goeuden, duiven door de armen, zie Leviticus 5 : 7, 12 : 6-8, 15 : 14, 29 en Numeri 6 : 10. Die dieren moesten alle 'gaaf' zijn. Wie in den buitenhof kocht, liep niet de kans dat zijn offerdier werd afgekeurd. Dit leidde tot den handel, waarvan de priesters zo profiteerden.

Wisselaars. Bedoeld wordt waarschijnlijk het wisselen van groot geld. Maar de Tempelbelasting kon alleen in shekels betaald worden. Het is dus ook mogelijk, dat het wisselen van ander geld in deze munten wordt bedoeld.

Maar de wezenlijke betekenis ligt in dit alles niet. De voorhof in den mens wordt ontwijd door het gesjacher met betrekking tot de heilige voltrekkingen in zijn Tempel, omdat het combineren met bevoordeling ontheiligt.

11 : 16

Gerei. Evenzo het misbruiken van die plaats als doorgang uit gemakzucht.

Het Griekse woord *σχευος* betekent allereerst vaatwerk, maar voorts elk 'ding'.

11 : 17

Voor alle Volken. Zie Jesajah 56 : 7.

Rovershol. Grieks: *σπηλαιον ληστων*. Zie Jeremijah 7 : 11 waar God vraagt: Is dan dit Huis, dat Mijn Naam draagt, een *rovershol*?

Uit den samenhang blijkt, ook naar de mening van eerlijke theologen, dat Jezus den handel, als specifieke methode van zelfbevoordeling principieel veroordeelde. Als bewuste benadeling van medemenschen.

Des te erger is het toelaten van deze methodiek in den Tempelhof.

Vandaar dan ook de felle reactie der priesters en schriftgeleerden, blijkens vers 18.

11 : 20

Verdord. Het gaat er niet om, of de boom in dien dag verdord was, maar dat zij zagen, dat hij 'dor' was.

Het gebladerte was schijn, die de wezenlijke dorheid bedekte.

11 : 24

Geloofst dat ge het hebt ontvangen. Zelfs de medische psychologie begint (Martin Kojc, e.a.) te constateren, dat een mens overkomt wat hij geloofst. Vandaar dat Jezus, dat alle hemelboden altijd weer tegen de mensen zeggen: Vreest niet! Want het geloof in het gevaar scheidt het gevaar, en het geloof in het kwaad scheidt het kwaad, en het geloof in den Satan scheidt den Satan, en voedt hem met onze levenskracht. Het gaat niet om een middeleeuwse waan, maar om de dynamiek der ziel.

11 : 23

Innerlijk niet twijfelt. Grieks: μη διακριθη εν τη καρδια αυτου. Hart als innerlijk, plaats waar zich de gevoelens en wilgerichte gedachten afspeelen.

Veel tegenstrijdigs is er over Twijfelen gezegd. De ene gids zegt: Twijfelt niet, de andere Twijfel zoveel mogelijk. Wanneer wij dit beschouwen als een bestendinging zonder resultaat, is het onbegrijpelijk. De hang der mensen is of om te twijfelen, of om den twijfel te negeren en te doen of er geen twijfel in hen is. Beide neigingen zijn niets dan tactiek, om den waren innerlijken staat niet te zien.

De Twijfel is er als obstakel en verlammeende kracht op de heiligste momenten, omdat hij tevoren niet werd te woord gestaan! Dat is het gevolg der menselijke tactiek. De Meester en alle ingewijden gaan niet als handelsreizigers of advocaten, noch als sussende moeders en troostende priesters te werk. Zij zoeken niet in ons de grootste aannemelijkheid te verschaffen, zoals iedereen doet, die een ander iets wil doen erkennen, en inzien. Maar zij wekken de grootst mogelijke twijfel door de grootst mogelijke on-aannemelijkheid; *en staan die Twijfel dan te woord, zodra die zich vertoont.*

Dan, en dan alleen, kan Twijfel worden opgeheven, als die zijn volle kans gehad heeft, maar het spel heeft opgegeven.

De wereld echter, moffelt haar twijfel altijd weg, verdrukt die en verdringt die tot zelfs in het onbewuste. Waaruit hij dan tevoorschijn komt en den mens op een kritiek moment in 'tweeën' splitst, waar hij een eenheid wezen moest om te 'bestaan'.

Men moet dus Twijfelen... om te goeder ure niet te hoeven twijfelen. Zo zijn de contrasterende aanbevelingen der Groten dan in wezen één.

11 : 25

Vergeeft al wat gij tegen iemand hebben mocht, enz. Vergelijk: 'Vergeef ons onze schulden, zoals wij vergeven onzen schuldenaren.' uit het Onze Vader (Matth. 6 : 9-13)

Opdat *uw Vader in de Hemelen*, enz. Want door de verheffing van onze ziel in de sfeer der vergeving, worden wij vergeving deelachtig. En anders kàn het niet.

11 : 26

(*tussen haakjes*). Dit is een inlassing, die zich door de gehele misplaatstheid en den toon verraadt als product van een kleine, koude Phariseïsche ziel.

11 : 28

Op grond van welke bevoegdheid. Anderen vertalen: Krachtens. Er staat: ἐν ποῦ ἐξουσία, dat is: In welk gezag. ἐξουσία is: bevoegdheid, macht. Letterlijk het buiten-zijn, d.w.z. buiten de gebondenheden die 'normale' onmacht veroorzaken.

11 : 30

De Doop van Johannes. Hier bewijst Jezus zelf, dat in wezen de Aanvang der Verlossing (Inwijding) ligt in erkenning van Johannes, God schenkt genadig, dat wil zeggen: het boven de paren van tegenstellingen (goed en kwaad, zegen en vloek) uitstijgen van de ziel, die destijds van den Boom der Kennis: 'van goed en kwaad' gegeten had, en daardoor 'viel' in de illusie der paren van tegenstelling.

De uiterlijke overweging der toegesprokenen is dus maar een argumentering van het ontzettende *Ja* of *Neen*. Hier is De Val van de Hoeders der Kleine Mysteryën. Daarom is dit het slot van dit hoofdstuk.

12 : 1

In Gelijkenissen. In *Versluiting*. Er is alles aan gelegen hier niet te denken aan een morele analogie, maar aan een paraboel, die in vertrouwde waarden het onbeschrijflijke tegelijkertijd doet voelen.

Wijngaard. Overal waar van Wijn, wijnstok en wijngaarden wordt gesproken is sprake van de Grote Mysteryën. Schepping, bereiding, schenking van het *Levenswater*.

Pachters zijn de Hoeders der Grote Mysteryën.

12 : 6

Mijn Zoon zullen zij ontzien. De toets der Hoeders is dus op hun Liefde, eerbiediging uit Liefde.

12 : 10

De Steen dien de bouwlieden verworpen hadden. Zie Psalm 118 : 22-23 en bedenk dat dit de slotpsalm was van de lofliederen die met het Pascha der Joden gezongen werden. (Zie ook 14 : 26.)

Hoeksteen. Grieks: εις κεφαλην γωνιας, dat is: tot hoofd van een hoek. Dit is vertaald uit het Hebreeuws: Rosj pinah.

Rosj betekent hoofd en pinah betekent hoek met inbegrip van *Wending* van een lijn. Dus niet zoals bijv. in het Hollands de waarde van 'uitsteken'.

De theologie heeft in deze passage (die in de psalm op het Volk Israël slaat) altijd genoeg genomen met het besef van eerbiedwaardigheid van 'sluitstuk', sluitsteen, te zijn.

Geestelijk ligt de waarde in het *De Wending belichamen*.

12 : 11

Deze is van God gekomen. Men vertaalt gewoonlijk: 'van den Here is dit geschied', waarbij het indrukwekkende dan beperkt wordt tot de Macht van God. Wat goed aansluit bij het daarop volgende: 'het is wonderlijk in onze ogen'. Maar alles in *gelijkenis*, d.w.z. gesluierd, laat.

Toch zijn er ook theologen, die vertalen: 'Deze (hoeksteen) kwam van den Heer'.

Er staat namelijk: παρα κυριου εγενετο αυτη, waarin αυτη (dezelve) moet slaan op den hoeksteen. 'Eγενετο kan zowel door: 'is het geschied', als door: 'is hij gekomen', worden vertaald. Want het betekent: Geworden.

Er is geen Wending of deze is door ingrijpen van omhoog, door Noodwendigheid zoal niet door Nood-zakelijkheid 'geworden', tot stand gekomen met behulp van menselijke responsie.

Wonderlijk in onze ogen. Dat wil zeggen: onbegrijpelijk voor ons *Verstand!*

12 : 12

Want zij begrepen enz. Dit betekent, dat hier 'Zonde tegen den Heiligen Geest' begaan wordt. De Hoeders der Grote Mysteryën, hier *let wel*: De Overpriesters, Schriftgeleerden en ouderlingen (zie Hfdst. 11 : 27) beseffen de waarde van hetgeen hun ten laste wordt gelegd door Jezus, en

beseffen dat zij het niet kunnen loochenen. Nochtans vertonen zij geen schuldgevoel (dan Haat) en geen berouw, maar om de Kudde laten zij Hem ongemoeid.

12 : 13

Phariseeën en Herodianen. De fanatici en de van twee wallen etende land-(volks)verraders. Het fanatisme en de sluwe trouweloosheid zijn de 'functies' in de menselijke ziel (en in de wereld, gepersonifieerd als mensen), die aan de hoogheid, zuiverheid, of heiligheid waaraan zij aanstoot nemen, omdat die hen zwijgend beschuldigt, trachten 'schuld' of 'smet' te vinden, waarmee zij 'houvast' zouden kunnen krijgen voor hun drang om aan te randen en te vernietigen.

12 : 14

Den Keizer schatting te betalen. Natuurlijk richten zij zich daarheen, waar hun kracht ligt: aardse verhoudingen.

12 : 15

Waarom stelt gij Mij boosaardig op den proef. Kortere vertalingen brengen de waarde van het Grieks niet voldoende tot uiting. Jezus verwijst hen naar de oorzaak van hun vijandschap. Dit is het ware 'kwaad met goed vergelden'.

12 : 16

Beeltenis en opschrift. Het gaat natuurlijk niet om het vaststellen van aardseen eigendom, om juridische verplichting, maar om het wijzen van de *Signatuur*, de onfeilbare indicatie die als wegwijzer, als Memento altijd in de voorliggende problemen aanwezig is en den Myste helpt den Weg te vinden.

12 : 17

Den Keizer wat des Keizers is moet geheel op deze wijze worden verstaan, omdat een munt den keizer niet toebehoort, maar wel 'diens machtssfeer'.

Noch aan den keizer persoonlijk, noch aan God (persoonlijk), maar aan hun 'instrumenten' of hun Knechten, dient de Mens te geven wat hun Signatuur vertoont. De methodiek der wereld en der kerken is helaas altijd geweest: Ook wat de Goddelijke Signatuur vertoont te versjacheren aan aardse machten.

12 : 18

Sadduceeërs. Grieks: Σαδδουκαῖοι.

Deze Joodse secte ontleende haar naam niet zoals veelal gedacht is aan:

Zaddiq, dat is: rechtvaardig, doch aan een priester Zadok. Waarschijnlijk dezelfde als in 2 Sam 15 : 24 e.v.

Zij vormde de aristocratie der priesters. De Sadduceeërs ontkenden het gezag der niet-geschreven traditie. Zij geloofden o.a. niet in Opstanding, engelen en geesten.

Wel duidelijk is het welke ziele-trek hier is bedoeld: hautaine verwerping van alles wat niet in een (vanzelfsprekend arrogante) cliché-voorstelling voorkomt.

Wie dit beseft, begrijpt ook hoe vernietigend, juist voor hùn zelfgenoegzaamheid het Woord van Jezus is: 'Is niet de oorzaak van uw dwaling, dat gij *de Schriften* niet kent, noch de Kracht Gods?' (vers 24).

12 : 25

Wanneer zij uit de doden opstaan. Het verhevene van dit Antwoord ligt daarin, dat Jezus hen volkomen beschaamt, en zich tóch door hen niet laat bewegen om mysteriën te onthullen, die zij, noch de andere aanwezigen konden dragen. *Zo doet de Meester altijd.*

Gelijk de Engelen in de Hemelen. Toen de Mens zijn hoge eenzaamheid niet droeg, deed God den 'slaap' op hem neerdalen, waarin zijn bewustzijn van volkomenheid werd gehalveerd in bewustzijn van halfheid. Reeds Plato heeft den zin hiervan gezocht. De z.g. 'val' in de paren van tegenstellingen, moest zich vanzelfsprekend ook hier voltrekken.

Opdat de Mens zichzelf leert kennen, projecteerde God de helft, dien hij niet kent in een schijnbare wederhelft, die echter meer is dan wederhelft alleen. De Mens bleef Mens, ook al verbeeldt de Mens zich alleen Man en alleen Vrouw te zijn. Zo wendt de een zich altijd tot de ander om tot een Geheel te komen. Maar beide seksen zijn meer dan man of vrouw alleen. Beide dragen de andere 'helft' sluimerend in zich. En daarom vindt geen enkele Man en geen enkele Vrouw in hun wederhelft *dat wat zij missen*. Er is altijd méér dan dat, er is niet alleen 'andere sekse', maar er is *would-be mens*, Mens in Leed, Mens in gebroken staat.

De Dierenriem bewaart in zijn symboliek de splitsing in den Ram. De jonge mens, die de 'benauwenis' ontstijgt op den Gulden Ram, verliest zijn vrouwelijke wederhelft (Helle), die terugvalt in de zee (het ongeopenbaarde). En zeven malen huwt de ziel om deze halfheid ongedaan te maken (Ariës, Taurus, Gemini, Cancer, Leo, Virgo, Libra) tot zij in dit laatste Teken, dat in de profane astrologie het Teken van het Huwelijk betekent, die verloren Helft voorgoed terugvindt en dus *als Vrouw sterft*, om in de ware Volheid 'op te staan' uit den 'dood' of 'slaap' en weer gelijk de Engelen, sekseloos te zijn.

Dat zijn de 'zeven broeders' met wie de Sadduceeërs die 'Vrouw' lieten huwen.

Er zijn mensen, die de opheffing van deze splitsing verwachten als God's vergeving voor al diegenen, die Hij het waardig acht. Er zijn er ook, die hun verwachting beperken tot individuele gevallen van uitverkiezing.

12 : 26

Abraham, Isaäk en Jaäqob. Ook dit is zeer gesluierd en gaat oneindig ver boven het min of meer spitsvondige van den exoterischen inhoud uit.

De strekking is, dat zij die in geen Opstanding geloven, zelf door zichzelf blijvend bij de 'doden' worden ingedeeld en dáárom den God der Levenden niet als de hunne kunnen beschouwen.

Abraham-Isaäk-Jaäqob, een van de vormen van de *drie* waaruit alle Openbaring blijkt te bestaan.

Niet alleen is de Drieuldigheid door een zeer groot deel der mensheid gevoeld als inhaerent aan Goddelijke Openbaring, de Mysten weten, dat het gezegde: 'alle goede dingen bestaan uit drieën' en 'driemaal is scheepsrecht' intuïtieve herkenning inhoudt van ware voltrekking.

12 : 30-33

Het allereerste Gebod. Het eerste Gebod is: Het Enig Nodige. Er is alles in begrepen, wat waarlijk onontbeerlijk is om 'verlost' te worden. De Opsommingen variëren. Het Gebod staat in Deuteronomium 6 : 4-5. Het is vertaald in de Septuaginta. Noch Jezus, noch de schriftgeleerde citeren het woordelijk:

Deuteronomium: Hart,	Ziel en	Kracht.
Septuagint: Gezindheid	Ziel en	Kracht.
Jezus: Hart,	Ziel, Gezindheid en	Kracht.
Schriftgeleerde: Hart,	Verstand en	Kracht.

Gezindheid staat hier voor het Griekse *διανοια*; verstand voor het Griekse *συνεσις*.

Men kan hiervan denken wat men wil, Jezus sluit alles in door hart en gezindheid beide te noemen. De schriftgeleerde laat de *ziel* (*ψυχη*) weg en last Verstand (*συνεσις*) in.

12 : 41

Kopergeld. Grieks *χαλκον*, dat is: messing.

Het betekent niet noodzakelijk kopergeld, maar ook geldstukken in het algemeen.

Als Koper indiceert het Venus, dat is 'liefde' als oorzaak van het geven. Als messing liefde met een weinig 'tin' (geestbewustzijn). Als tegenstelling tot de vele rijken, één 'arme weduwe'. Nu is dit een mystieke term voor de mensenziel, wie de aardse vervulling, het geluk op aarde, is ontvallen; die eenzaam, arm, en bedroefd 'onthecht' is, en juist daarom 'geschikt' wordt bevonden door God om tot een andere wijze van leven, tot een ander Leven te geraken.

Zo wordt juist de 'arme weduwe' liefdevol gadesgeslagen door den Meester en zij beschaamt Zijn verwachting niet. Zij geeft van haar armoede, waar anderen van hun overvloed geven.

Zie ook de vele Sproken, waarin een (arme) Weduwe verschijnt.

Twée Penningen. Twée koperstukjes, Grieks: λεπτα δύο, dat wil zeggen ongeveer een cent. Maar veertig cent was een normaal dagloon.

Wat zij er in werpt, wat zij aan den Tempel wijdt, is niet wat zij missen kan, maar wat zij nièt kan missen voor haar zelfbestendinging, met andere woorden: zij offert haar zelfbestendinging! En daarop rust het Oog van den Meester.

13 : 1

Wat een stenen! Inderdaad, het stuk Klaagmuur, dat nog bestaat is van stenen van indrukwekkende grootte, en ook de Tempel van Herodes zal zeker imposant geweest zijn. Dit is nu meesterlijk gebruikt om de imposantheid van de structuur van den Tempel der Schriftgeleerden en Phariseeën te doen bewonderen door den Volgeling.

Want juist de Volgeling voelt zich geconfronteerd met de onmiskenbare grootheid en grootsheid van dezen 'Tempel' en het is niet alleen bewondering, maar diepe bezorgdheid van ziel, dat dit waardevolle toch verworpen worden moet, omdat het onbestaanbaar is met de verwerkelijking van het allerwaardevolste, het Heiligwaardige. Zo is zijn uitroep eigenlijk een roep om hulp!

13 : 2

Geen steen er van, enz. Dit is de hulp, die van den Meester komt, de stelligheid, dat deze pracht, die nièt voldaan heeft en die nooit voldoen zal, afgebroken worden zal, zodat geen twee stenen op elkander zullen blijven. Daarom blijft er geen zweem van compromis. En *kiezen* moet de Volgeling: de Tempel van de Schriftgeleerden en de Phariseeërs, of den Tempel Gods. Maar de millioenen kiezen altijd weer den Tempel van Herodes, zoals zij ook de vrijlating van Bar-abbas verkiezen... onder pressie van hun slechte 'herders'.

Wie ooit is ingewijd, wie werkelijk 'verlost' geworden is, die heeft ook de verknochtheid aan den Tempel van Herodes ondervonden en beleden, maar nochtans ook de verwoesting van dien Tempel meegemaakt.

13 : 3

Petrus, Jacobus, Johannes en Andreas. Het zijn de Vier, die zich op die verwoesting bezinnen en paraat willen trachten te zijn.

13 : 4

Teken. Daartoe vragen zij het Teken, niet als een bewijs, maar als signaal, waarop zij 'waakzaam' zullen kunnen zijn om niet door den schijn te worden misleid.

13 : 5

Einde van den 'Tijd'. De Rede over de laatste dingen is vanzelfsprekend geconstrueerd met behulp van de materie, welke de verwoesting van Jerusalem en de verstrooiing van Israël verschaft. Terecht heeft de mensheid er een tweede strekking of inhoud in gezocht.

Ziet toe dat niemand u misleidt. Geen wonder, dat men allereerst dacht aan een letterlijk einde van de aardse historie en een stoffelijke wederkeer van Jezus Christus. Geen wonder, dat men, toen wel de verwoesting plaats had, maar Jezus niet terugkwam, de vervulling dezer profetie verschoof, naar het einde der eeuw, naar het jaar 1000, naar alle kritieke ogenblikken in de wereldgeschiedenis, en in reserve houdt de gedachte, dat het slaat op het einde van de geschiedenis der mensheid op aarde in de verre verre toekomst.

Esoteriek. Dat alles is menselijk. Maar het getuigt van volkomen afwezigheid van enig besef van den waren inhoud van de Blijde Boodschap. Het bewijst, dat men geen flauw benul had van de waarde van dit XIIIe Hoofdstuk in de wezenlijke structuur van het Evangelie. Het bewijst, dat al degenen die zo dachten en verwachtten in het geheel *geen Volgelingen van den Meester waren.*

Want dan zouden zij besef hebben, ja zelf ondervonden hebben, dat deze Rede uitbeeldt: het Einde van het leven in den Tijd, de overgang naar het Leven in de Eeuwigheid. Zij zouden geweten hebben wat met den 'Tempel van Herodes' wordt bedoeld, wàt diens verwoesting in de mensenziel teweegbrengt, welke oorlogen ontstaan, hòe de aardse vastigheid wankelt en beeft onder de voeten van den benauwden myste, welke hongersnood zijn ziel doorlijdt, hoe hij wordt overgeleverd aan de aardse

tribunalen, hoe het dogmatisch fanatisme hem geselt, hoe hij voor koningen gesteld wordt om van den Meester te getuigen... en hoe dan niet de Myste, maar de Meester door hem spreekt.

Hoe uiterlijk, en innerlijk, alsdan een broer zijn broeder overlevert en een vader zijn kind; hoe werkelijk 'de haat van allen' zich op den myste richt. Hoe deze steeds weer in verleiding wordt gebracht terug te keren om: iets waardevols te halen, dat hij achterliet, hoe het hem dan berouwt nog in zoveel opzichten ongeborn of ongespeend bij zich te dragen, wat al lang in hem volgroeid had moeten zijn; hoe dit zijn kracht vermindert en zijn leed verzwaart. Hoe God in Zijn barmhartigheid 'die dagen' onbegrijpelijk verkort heeft, daar hij zeker anders zou vergaan, en hoe hij zich beschaamd voelt voor die goedertierenheid, die hij zo weinig had verdiend. En dat er niets is, wat hem zo beschaamd maakt als het onder vinden, dat een mens is 'uitverkoren', zoals dit door den Meester was voorzegd.

13 : 26

In Nevelen gehuld. Als bij de Transfiguratie, niet in licht-absorberende maar in licht-gevende, grensvervagende substantie ontwaren en kennen 'den Zoon des Mensen' in de grote Macht en Glorie die Hem eigen is.

13 : 28

Wanneer zijn hout week wordt. In de stoffelijke voltrekking in den Tijd is het kenmerk van het jonge de soepelheid, het kenmerk van het oude de starheid. Geestelijk is het juist andersom. Daar is het 'jonge' star en stug, het 'oude' soepel buigzaam en plooibaar, adapteerbaar.

De onbruikbaarheid der mensenzielen voor geestelijken inzet is deze 'starheid'; langzaam wordt die door het 'rijpen', snel door Inwijding veranderd in 'souplesse'.

Daarom de verwijzing naar den Vijgeboom. (Zie op 11 : 13)

De grootste vrijheid, die de grootst-mogelijke 'dienstbaarheid' betekent, vereist de grootst-mogelijke 'souplesse', niet slechts van verstand, zoals mentale mensen altijd denken, maar van ziel.

'Wanneer het hout week wordt en de bladeren doet uitbotten' dan is voor 'den Vijgeboom' het 'Einde van den Tijd' nabij.

13 : 33

Blijft waakzaam! Altijd weer wil de Myste mijmeren of speuren of piekeren. Altijd weer maant de Meester om dit niet te doen. Want *mijmeren is slapen!* En 'in de zorgen gaan' is schijnbaar *bezig zijn*, maar wezenlijk *tot stilstand komen*. Wat van den Myste wordt gevraagd is Waken. Met

den Meester Gethsèmane betreden en met Hem verstillen tot: 'Uw Wil geschiede'.

13 : 33, 35, 37

Waakt! Dit is wat Jezus niet alleen zijn volgelingen raadt, maar *iedereen*. Wij weten nauwelijks wat waken is, in dezen zin. Wij willen het ternauwernood beproeven. En daarom slapen wij zo vast en worden altijd weer verrast, wanneer de Meester komt...

14 : 1

Over twee dagen. Bedoeld is de Woensdag vóór den Sabbath van het Pascha, de Bezinning op den Aanvang van den Uittocht uit de sfeer van duisternis en slavernij.

14 : 3

Simon den Melaatse. Sjimeon: het Luisteren (der Ziel). Melaats: Onrein! Het Huis van het Onreine Luisteren, is de Actuele Vorm van het Onreine Luisteren.

Te Beth-Anij. In de configuratie van beleven der Mysteriën.

Een Vrouw met een albasten kruik vol echten Nardus-olie. Een Ziel, die als een ware Myste de kostelijke Wijding, als de enig-echte ziele-balsem had verzameld in een transparanten (reine) brozen Vorm.

Over Zijn hoofd. De hoogheid van den daad is in den Dienst. De ziel, die zoveel Wijding had vergaderd, wijdt die aan den Meester, en niet aan zichzelf.

De Evangelist Johannes laat de Voeten van den Meester wijden, om het Dienen te accentueren, de andere Evangelisten spreken van het Hoofd van den Meester, om de wijding tot Priester-Koning aan te duiden.

Jezus leidt de aandacht opzettelijk hiervan af, naar de begrafenis van zijn lichaam.

14 : 4, 5, 6

Verontwaardigd. Verontwaardigd over deze daad is altijd nòg wie wel de hoogheid van het offer aanvoelt, maar er niet bereid toe is, het zelf te brengen. En dus zoekt naar een excuus in een beschuldiging.

14 : 6

Waarom valt gij haar lastig? Dit is weer een vraag, waarmee de Meester

zijn discipelen verwijst naar de oorzaak van den 'aanstoot', naar de onreine streving, die om genezing schreeuwt.

14 : 10

Judas Ishkarioth. De Oergestalte die het hoogste Heil ziet als de hoogste, zuiverste, verhevenheid van Vorm, wordt pijnlijker dan één der Anderen getroffen door Vernietiging van Vorm, door algehele overgave, door volstreckte Wijding aan den Meester.

Dat is het Uur, waarop hij 'valt'; waarop hij, niet als dief of moordeenaar, maar als Discipel, door den Meester-zelf gekozen, *drager wordt van al het Falen van zijn Broeders*, Falen dat in hem als Vormverbundene, Gestalte krijgen moet.

Daarom draagt hij in schijn de grote Schuld alleen. Daarom is het alsof die anderen alleen maar vluchtten in ontzetting, en alleen maar treurden tot de Meester hun verscheen.

In waarheid faalden, en in waarheid falen àllen, zodat Judas falen moest, óók door hùn Schuld.

Dit mogen wij als Mysten dan gedenken, *dat het ogenblik, waarop wij aan de Overgave aan den Meester 'aanstoot' nemen, onze ziel zich aanstonds in de richting van de Overpriesters spoedt.*

Want dan zijn wij bereid, omdat òns Beeld van Hem wordt aangerand, Zijn Waarheid in de macht van dogmatick en fanatisme te verkopen.

Dit is wat alle Mysten doen, omdat zij zwak en nog zelfzuchtig zijn. Maar als de Dertig onbegeerde zilverlingen in hun handen branden, weten zij: 'Ik heb onschuldig bloed verraden'. Het Judas-loon is deze wanhoop. Voor iedereen die Volgeling wil zijn, is hij het beeld van Zwichten voor de normen dezer aarde.

14 : 12

Eersten dag van het feest der ongezuurde broden. Dat is Donderdag, 12 Nisan.

De Joden telden de dagen van zons-ondergang tot zons-ondergang.

Het Pascha. Men at het Pascha met zijn gezinsleden ter herdenking van de Uittocht uit Egypte. Hiermede bekende men zich tot bereidheid om zichzelf als Lam te offeren, om zich over te geven aan de Leiding van God, den *Goeden Herder*, die de *Kudde* (schapen) uit hun 'knechtschap' naar de Vrijheid voert.

Door de *Woestijn*. Nog altijd wordt de mens alleen gevoerd uit zijn geknechtheid aan de macht der stof, als hij bereid is om *zichzelf* aan God te wijden. Als hij bereid is om te gaan door de Woestijn, die is de onherbergzaamheid, de eenzaamheid, *omdat* hij uit de gezelligheid van het aardse

mechanisme heengaat. In deze Woestijn hongert en dorst hem. Daarin lijdt en wanhoopt hij, en verlangt hij terug naar het 'goede' dat de aardverslaaftheid bood. Daarin 'sterft' hij als wat hij was, maar wat hem onderweg geboren wordt, dat blijft. Allengs wordt hem de *Wet des Hemels* daarin openbaar, en te goeder ure zal hij ingaan in het Beloofde Land, Erets Israël, dat niet is een stuk grond op aarde, maar dat de Orde van het Koninkrijk des Hemels is.

Dit Pascha niet met het gezin, maar met den Meester eten, is met Hem, die de Gestalte van God's Redding is, de Eenzaamheid betreden, en de Via Dolorosa gaan, die door den dood van alle lagere vormen naar het Ene, geestelijke Leven leidt.

14 : 13

Twee van Zijn discipelen. Dan zendt Hij twee Paaswerkend samengaande Leerlingen, die het voorbereidend Werk verrichten.

In het Lukas-evangelie worden Petrus en Johannes genoemd, als de twee zo uitgezonden, dus Het Luisteren der ziel en de Genade.

Dit is evenwel juist geen Paaswerkend Paar doch een opvolgend Paar. Het bestek van dit Vocabularium laat niet toe verder op de betekenis van deze Uitzending in te gaan.

Waterkruiik. Vorm waarin het Levenswater wordt gedragen.

14 : 14

Heer van het Huis. Datgene wat den Vorm regeert, waarin de Drager van het Levenswater binnentreedt. In de bestaande aan bestendiging gewijde vormen treedt te goeder ure een andere vorm binnen, die zelf Drager van Levenswater is. Dit geeft op zichzelf reeds een ver gaande aantasting van het bestendigingsprincipe.

Eetzaal. Dan gaan de Paaswerkend-verbonden Leerlingen in dien Vorm en vinden 'alles' gereed om het Paasmaal van den meester voor te bereiden.

14 : 15

Bovenzaal. Het is de 'Heer' van den Vorm waarin zowel de Levenswaterdrager als de Leerlingen binnen zijn gegaan, die hun de Bovenzaal, den hogergelegen, wijdsere Vorm, zal tonen, die zich uitstekend leent tot het houden van het Paasmaal.

Niet zonder angst en beven, niet dan met gevoelens van nabijgen ondergang wordt deze Zaal, deze hogere vorm door den 'Heer van het Huis' gewezen.

14 : 18

Overleveren: παραδωσει, niet προδωσει (verraden).

De Overlevering, het Overdragen van den Verhevene, het heilige Mysterie, in handen van onverloste mensen, tot hun heil, maar met het vreselijke risico van: Haat, nijd, verwerping, mishandeling en doding van de Levende Gestalte, deze *Overlevering* is de voorbestemde Taak van één der Twaalven, namelijk de Gestaltegeving, Judas Iskarioth, de Steenbok van den Zodiak. In dit woord Overlevering is de sluier wel zeer dun, maar nog altijd dicht genoeg geweest om de wereld te verblinden en blind te laten zoeken naar misdadigheid, naar psychologische verklaringen, enz. Geen profanerende dramatiek is nodig om het fatale der Overlevering gloed en kleur te geven. Alleen, wie met den Meester aten van het *Brood* en met Hem dronken uit den enen Lijdensvorm beseffen, want herinneren zich, hoe snel Gethsémané volgt op den Lofzang na het Maal. Hoe elk van hen zich *ieder* van de Twaalven en dus ook die Judas weet, die aanstoot nam en naar de Overpriesters ging... maar later inzag dat hij 'Onschuldig Bloed' verraden had, en zich verdeed, juist op dien Akker dien hij met het bloedgeld had gekocht, of zich verhing.

14 : 21

Gelijk van hem geschreven staat: Niet in misplaatst gedweeë onderwerping aan eenmaal neergeschreven bedeling, maar omdat het Woord van God, het Goddelijke Woord, het Woord dat door den mond van de Profeten komt, de beelding is van de voltrekking van den Goddelijken Wil.

Zodat in alle tijden de ontwikkeling in geestelijken Zin zich afspeelt – niet langs de lijnen die de wijzen en verstandigen met wetenschap en redenering menen te ontdekken – maar in de onbegrepen bedeling van het Goddelijke Woord.

Daarin is uitgedrukt wat zich niet zeggen of beschrijven laat dan door degenen die het Levend Woord ontvingen van den Meester.

Maar zij, die zich vermeten hebben om te doen alsof zij Ingewijden zijn, wrochten geen Profetenwoord, maar een Paleis van hoog-verstandelijke ijdelheid, waarin hun ongelouterd zieleleven als een daemmonkoning troont. (*Divina Commedia* van Dante, *Faust* van Goethe.)

14 : 22

Brood. Aanzittend met den Meester aan het Paasmaal, ontvangt de Myste natuurlijk geen ouwel of tarwebrood.

Het Brood, dat Hij breekt is het Bovenstoffelijke Brood, het Woord

dat uitgaat uit God's Mond, dat van den Hemel nederdaalt en dat de ziel voedt als de enig onvergankelijke spijs.

Dit is het Lichaam van den Christus, de enige gestalte van den overigens aan niemand ooit geopenbaarden God.

Wie die Gestalte, die aldus geboden wordt, aanvaardt, heeft deel aan Christus. God is Geest en die in Hem geloven moeten Hem aldus vereren, maar niet als een Weeshuisvader, als een Staatsman of een Econoom.

En al het andere is blindweg spelen met een onverstaan symbool, dat aan gemakzucht, hunkering naar magische ontduiking van het zelf-beleven appelleert.

14 : 23

Beker. De Beker is een oud, Joods-poëtisch beeld voor een Vorm van Leed. In Leed wordt aan den Myste door zijn Meester Levenswijn geboden. Alleen wie dezen Wijn zelf drinkt, weet dat dit is het Levendragend Bloed, waarmede *Hij* bewerkt, dat in het hart der Mysten wordt vervuld: *De Wet van God*, zoals door Jeremia is voorspeld.

14 : 26

Lofzang. Men zong Psalm 114-118 (sommigen zeggen: 115-118) eindigende met het Groot Hallel (Lof), omdat het gehele Maal een opwekking is om te loven, te aanvaarden wát den mens geboden wordt, die het Huis der Knechtschap verlatend, de *Woestijn* betreedt. (Zie het verhaal 'Het Loflied' in de bundel *De Gezegenden* door Aart van der Leeuw.)

Olijfberg. Berg is Verheffing der Ziel.

Olijfolie is wat de pijn van wonden lenigt en in Wijding door mensen wordt gebruikt, daar het de Chakra in kwestie op een bepaalde wijze prepareert.

De Olijfberg is de verheffing van de ziel in de sfeer waarin de Meester dit verricht.

14 : 27

Aanstoot nemen. Het aanstoot nemen aan den Meester is ten val geraken door ons dwaze oordeel over Zijn Methode.

Den Herder slaan. Zolang de Meester onze Herder is, zijn wij nog steeds gevangen in de dynamiek der *Kudde*, willig of onwillig.

Wij zouden altijd Kudde blijven, als God ons den Herder niet ontnam.

Want zò alleen wordt in de ziel de Kudde werkelijk verstrooid. Dan blijven er vooreerst slechts radeloze 'enkelingen', die den Meester en

zichzelf verloren wanen, tot Hij hun verschijnt en voorgaat in den Ring der Oergestalten, die de Kring der Openbaring is.

14 : 29

Al zouden allen aan U aanstoot nemen... Het Luisteren der ziel denkt dat het nooit ten val zal komen door de macht der zelfbestendigings-tactiek.

Maar als de levende gestalte van God's Redding in die macht gegeven wordt, dan zwicht het Zieleluisteren maar al te licht voor deze macht en warmt zich aan den gloed der slaven van den Hoge priester.

Het kraaien van den haan. Symboliseert het Dagen van het Inzicht.

Driemaal verloochenen. Omdat elke volledige gestaltekrijging drievuldig is. Hierop (niet op kerkelijk gebruik) berusten gezegden als: 'Alle goede dingen bestaan uit drieën'; evenzo: 'Driemaal is scheepsrecht', alle rationele historische verklaringen ten spijt.

14 : 32

Gethsémané. Hebreeuws: Geth-sjemani, oliepers.

Met God's Redding gaan in dezen Hof, is met Hem de sfeer betreden, waarin het Onafwendbare dat God verlangt, beseft wordt als *nabij*.

Het Uur beleven van de confrontatie met het Zwijgend Vragen van het Offer, dat voor ons alleen maar de ontzetting heeft van het niet-van-een-mens-te-vergen vreselijke: gehele ondergang, en dan nog tevergeefs!

Daar vallen alle volgelingen van verdriet in doffen 'slaap'.

Daar wordt in stervensdroeve eenzaamheid door de gestalte van God's Redding in ons gesmeekt om hiervoor gespaard te mogen blijven, en nochtans het hoofd gebogen voor den Wil van God.

Daar wordt het Zoonschap eindelijk *reserveloos* beleden en daardoor bestendigd boven de beleving van den stoffelijken dood.

Eerst de bereidheid om het eigen leven prijs te geven, niet als ruil voor beter, maar als de aanvaarding van een troostelozen ondergang door de triomf in schijn van alles wat niet goed is, op het ogenblik dat God dit allerzwaarste Offer vraagt, eerst dit *perst* uit de ziel de *Olie*, die de wonden dezer wereld heelt,... en die tot Priester wijdt.

Zoals de pasgedoopte, levende Gestalte van God's Redding drievuldig wordt beproefd, zo wordt de myste die zijn Meester volgt, drievuldig beproefd, en wel: op *Moed*, op *Trouw* en op *Zelfoffering*.

En iedere volgende beproeving eist méér Moed en minder Twijfel en dieper overwinning van den drang naar zelfbehoud.

En iedere myste faalt. En tòch wordt niemand door den Meester ooit meer losgelaten, ondanks lafheid, ontrouw en laaghartig egoïsme.

De Meester weet, dat onze geest, hoewel gewillig en bereid, toch nog gebonden is aan de restricties van het aardse apparaat.

En Hij beproeft ons nimmer zwaarder dan tot de *limiet*, die Hem bekend is en ons nièt.

Omdat wij treden buiten de begrenzing van ons Ik, zó lang, zó ver, tot er geen Ik meer is.

Daarom wordt vroeg of laat van ons verlangd, dat wij zelfs geven, (afstand doen, van) *wat ons tot den Meester brengt...* omdat wij iets van de Verlatenheid, die Hij doorleed, *ervaren en doorstaan*.

Alleen als in die Ure het Ziecluisteren, de Liefde voor het Leven en de Genade, *Waken*, wordt God's Redding in ons niet 'verraden' aan degenen die Hem haten!

14 : 43

Schare met zwaarden en stokken. Schare: onverloste structuren der ziel, kudde-dynamiek, 'gewapend' met *zwaarden*, dat is met *Geweld*, en met *Stokken*, dat is *dogmatisme*. De dode Stok of Staf, waarop de mens die niet vrij staan kan, leunt, is het universele symbool voor verstard geloof.

Eerst als die dorre Staf weer *levend* wordt en *bloeit...* dan is de mens, wiens ziel besmet is met een 'dodelijke' zonde, door Godzelf vergeven! (Tannhäuser)

14 : 48

Als tegen een rover. Zo trekken nog altijd de machten dezer wereld uit tegen elke manifestatie van den Meester, omdat zij beseffen, dat Zijn triomf hun ondergang beduidt.

Dag in dag uit is hun streven erop gericht Hem met *geweld en dogmatisme* te overweldigen, Zijn Werk teniet te doen door het te verdraaien en te verminken tot een compromis, en zo hun overwoekering der mensheid te bestendigen.

14 : 51

Een jongeling. Grieks: νεανισκος, Latijn: Adolescens (= 17-30 jaar).

Wellicht Johannes Markos zelf, wiens moeder in haar huis te Jerusalem de discipelen ontving.

Linnen kleed. Grieks: σινδωνος = linnen kleed door goeuden gedragen.

Dat een goeode jongeman in dien nacht *slechts* een linnen kleed zou dragen, terwijl enkele uren later Simon Petrus zich met de slaven van den hogepriester bij een vuur zou warmen, is niet waarschijnlijk.

Het kan betekenen, dat hij zijn opperkleed reeds dadelijk in den hof had achtergelaten om sneller te kunnen vluchten.

Ook is verondersteld, dat hij onraad speurend haastig uit Jerusalem was gekomen om den Meester te waarschuwen vóór de bende aankwam.

Symbolisch staat linnen kleed voor het soma psychikon. Als dit bedoeld is, betekent het dat Johannes Markos hier belijdt, dat hij op dit ogenblik de vrijheid van zijn stoffelijke lichaam heeft verzekerd door zijn ziel te verloochenen, in de handen van dogmatisme en geweld te laten.

14 : 53

Hogepriester, Sanhedrim. Wie dit is, kan niet alleen verstandelijk worden geconcludeerd. Slechts wie er zich van bewust is, dat in het door geweld onderworpen 'Israël' de macht zodanig is gelaten aan de Ik-constructie, herkent daarin het Sanhedrim, samengesteld uit Overpriesters (dogma), schriftgeleerden (kennis) en ouderlingen (gewoonte, vorm-verstardheid) de macht-structuur van het Ik, de Persona, en in deze laatste den 'hogepriester'.

Het is deze structuur die ter handhaving van zichzelf en de door haar gedragen Ik-illusie God's Redding, die de Ik-opheffing predikt, en bevordert met Zijn daad, aanklaagt en des doods schuldig verklaart met een schijn van recht.

14 : 56

Niet eensluitend. Beschuldigingen (valse getuigenissen) zijn er altijd in overvloed. Maar valse getuigenissen zijn nooit geheel eenparig.

14 : 58

Met handen gemaakte Tempel. Ook kan een niet-volgeling nooit geheel juist formuleren, dat de kunstmatige Tempel der Phariseeërs en Schriftgeleerden door den Meester geheel wordt afgebroken vóór door Hem den Tempel Gods in het mensenhart wordt opgericht... in drie 'tijden', als drie fasen.

14 : 61

Zwijgen. Het Zwijgen van den Meester, van de vleesgeworden Redding dus ook, is de rechtstreekse verwijzing naar de Schuld van hen, die Hem beschuldigen. Wie Hem beschuldigt, klaagt zichzelf aan. Wie Hem veroordeelt, oordeelt over zichzelf. Wie Zijn zwijgen als antwoord krijgt, moet zonder een woord van hulp of aanduiding het Antwoord vinden in zichzelf.

Daarom, omdat dit Zwijgen het ten laste gelegde naar den spreker terugkaatst, verdraagt het Ik die stilte *niet*.

En in zijn vraag is het gedoemd dat uit te spreken, wat het niet erkennen wil!

14 : 65

Dienaren, bedienden. Nog altijd 'slaan' de laffe bedienden der Ik-constructie slechts, wanneer de steunpilaren dier constructie eerst den Meester slaan en Hem bespuwen.

14 : 66-72

Slavin van den hogepriester, Verloochening door Petrus. Het Luisteren der ziel behoort niet temidden van de Slaven van het Ik en als het zich tot dat milieu vernedert, zal het altijd aanstoot geven. De slaven van het Ik getuigen, wat het Luisteren der Ziel maar al te gauw vergeet: dat het God's Redding vergezelde en bij den Meester hoort. En als het Luisteren dit openlijk verloochent om den gunst der Ik-verslaafden... gaat het Woord des Meesters in vervulling.

Maar het bittere berouw ontstaat eerst door het Inzicht in dit falen door bezinning op dit Woord gewekt.

Woord. Grieks: το ῥημα, expressie van geestelijke waarheid.

Indachtig. Grieks: ἀνεμνησθη, her-innerde, bezon zich op, werd indachtig.

15 : 2

Pilatus is de macht, die door 'barbaars geweld' (Rome) tot 'Voogd' gemaakt is in Jerusalem, het mensenhart, waar de Vader in den Hemel niet gediend werd, noch erkend, en dat daarom geslaafd werd en overheerst 'door hen die er niet hoorden'.

Pilatus is het apparaat des overweldigens, waar zelfs de Ik-structuur zich aan te houden heeft, en die belangrijke decisies van die Ik-structuur moet sanctioneren, voor zij mogen worden uitgevoerd.

Pilatus is het van gevoel gescheiden denken dat als vreemde overheerser in het Hart regeert; het arrogante, op zijn beurt geknechte, opportunistische verstand. Niet het Verstaan in hoger zin, maar het berekenend laveren tussen krachten, die het eigenlijk niet meester is, de blinde, duistere drangen in de ziel.

Ondervroeg Hem. Ook het verstand verdraagt het hoge Zwijgen van den Meester niet.

Waar ook ter wereld door den Meester-zelf of door een volgeling de onverloste mens geconfronteerd wordt met aanwezigheid van den Verhevene, daar werpt de kuddemens zijn Ik-constructie op als dobbelstenen voor het Kruis, om het Gewaad te winnen. Daar is het dan de taak van den discipel om den val der dobbelstenen te begrijpen en den kuddemens te hoeden voor den 'val', die daaruit spreekt.

Koning der Judaeërs. Judaeërs is een gesluierde term voor mysten in de Mysteriën van den Messias, inwijdelingen dus. Jezus, de vleesgeworden Redding Gods in ons, is de Meester, Heer of *Koning* aller inwijdelingen. Hoe zou het anders kunnen?

In de Evangelie-vertalingen wordt dus ten onrechte gesproken van *Joden*, dat een gewoonte-aanduiding is voor de nakomelingen van diegenen uit de stammen van Judah, Benjamin en Levie, die ontkwamen aan de massamoord bij de verwoesting van Jerusalem in 70 na Chr. Het woord Jood, Jehudi, is wel van Judah, Jehudah, afgeleid, maar heeft geen betrekking op Judaeërs alleen, nog minder op de Tien Stammen, die het Koninkrijk Israël vormden, of op de Twaalf Stammen, (Zonen) van Jakob (Israël).

Israël is het *niet door aardse organisatie* zichtbare *Volk*, waarin de belofte van God in vervulling gaat.

Tevergeefs tracht een deel der mensheid, zwichtend voor de natuurlijke drang naar tastbaarheid en aanwijsbaarheid, de Stammen Israëls te identificeren met een politieke eenheid, een staatkundig volk of groep van volken. Wie den zin van de verhalen der Drie Aartsvaders verstaat, zal deze dwaasheid nooit begaan.

15 : 2

Zoals gij zegt. In het Hebreeuws en in het Grieks letterlijk: Gij zegt het. Maar dit was het taaleigen, dat de betekenis droeg van het Nederlandse: Zoals ge zegt.

Dit is dus een van de vele gevallen, waarin men gewoonlijk letterlijk vertaalt en daarmee *niet* het equivalent geeft van het origineel. Anderzijds is het waar, dat door juiste vertaling in dit geval de (opzettelijke) tweede betekenis: ge zegt het zelf, verloren gaat. Maar dit geldt voor vele tweede, derde en vierde betekenissen, die bij vertaling onmogelijk over te brengen zijn. Hierbij dient te worden bedacht, dat omgekeerd ook in het Nederlands wel eens meervoudige zin, geheel in den geest van Jezus is te leggen in de vertaling van de Evangelie-tekst. Vertalen is niet alleen maar weergeven in verarmde vormen.

Doch zoals slechts een waar dichter verzen in vreemde talen kan vertalen in de eigen taal, en niet een philoloog!, zo kan de Evangelie-tekst slechts worden vertaald door hen, die zelf het Levende Woord enigermate kunnen hanteren. En dit leert men niet door theologie te studeren, noch philologie.

15 : 3-5

Niet antwoorden. Dit is het Zwijgen (zie 14 : 61) dat de Volgeling van

Jezus allengs leert, naarmate hij verleert zich te rechtvaardigen, geïrriteerd te zijn door aanvallen op zijn persoon en het voor die persoon op te nemen.

Die 'aardse' neiging heet Pestilentie. Vergelijk het bekende: Zie geen kwaad, hoor geen kwaad, spreek geen kwaad (uit een tempel in achter-Indië) alsook het: Wedersta het kwade niet!

Het verstand kan daar niet bij. Vandaar dat 'Pilatus' zich *verwondert*.

15 : 6

Een gevangene vrijlaten. De kuddegeest handhaaft zich door het aggressieve in te kapselen en zo van zijn vermogen om aan te randen te beroven. Naarmate de kudde zich meer bedreigd voelt, gaat zij over tot meer 'arrestaties' (vergelijk de massa-arrestaties door dictatoriale regeringen, en de verdringingen der neurotici). Ook de ziel heeft de voor haar 'systeem' *gevaarlijke individuen*. Wat de kerken veelal anarchisten of antichristen noemen en de dictator-regeringen 'staatsvijanden'.

Op een 'feest', dat is op een hoogtij van quasi-zelfverwezenlijking, hoogtepunt daarom van veiligheids-illusie, is zowel de staat als de ziel bereid een of meer 'gevangenen' vrij te laten.

15 : 7

Bar-Abbas. (Aram. Bar = Zoon, Abbas = Vader) dus Zoon van een vader, met andere woorden, wat iedereen is als uit een vrouw geborene, een herhaling van hetgeen eerder was, in andere combinatie; het is dus een treffende term om aan te duiden bestendinging van circulering in den Tijd, herhaling in plaats van progressie.

Dit nu verkiezen boven den Zoon des Mensen is de grote zonde, die in de ziel de *Ik*-constructie, in de wereld der collectiviteit de aardverkochte Leiders, het Volk (de onmondigen, die zij mondig moesten laten worden!) doen begaan.

15 : 10

Want Hij wist enz. Het verstand kent het drijven van het fanatisme, ook in de eigen ziel, en reageert daar aldus op, maar *zwicht* ondanks zijn veelgeprezen logica.

15 : 13

Kruisig Hem! De grondbetekenis is, gelukkig ook volgens de grote theologische dictionnaires, vernielen, vermorzelen, verbrijzelen; structuurvernietigen, dus.

Het Kruis is de oerbeelding van blootstelling aan de kosmische voltrekking van ontmoeting tussen Kracht en Vlak van weerstand.

Hier verder op in te gaan leidt tot het scheppen van mentale bouwsels, die juist de grootste belemmering vormen voor den *Myste*. Alle geestelijke systemen verraden hun falen in het substitueren van Voorstellingen, hogementale paleizen voor de echte zelf-ontgrenzing. Door het zwichten voor den drang zulke Bouwsels te maken, verhardt en verdicht een mens het plafond zijner persoonlijkheid, terwijl dit plafond juist verbroken moet worden.

Tallose stelsels verleiden hun aanhangers om zichzelf aldus af te sluiten voor Inwijding, terwijl zij menen alles te doen wat hun Inwijding bevordert.

15 : 15

Pilatus achtte het geraden het Volk zijn zin te geven. Hier is het zwichten voor de onreine, onbevrijde kudde-krachten, dat typerend is voor het verstand. (Zie 15 : 10)

15 : 17

Purperen mantel. In de beelding van het Evangelie is dit de hoon van het schijnbaar omhangen met koningsmacht. Dieper is de betekenis van de hoon, die het aardse opwerpt tegen het bovenaardse, waar dit zich dan ook openbaart.

Want het bovenaardse draagt de synthese van wat 'hier' in paren van tegenstellingen alléén gezien wordt en erkend. Zo is het purper dan de signatuur van de vereniging van man en vrouw tot Mens, die 'opgestaan' is en dus niet meer huwt, noch ten huwelijk wordt gegeven, de vereniging van Rood (manlijk) en Blauw (vrouwlijk). Daarom wordt ook Maria voorgesteld als gekleed in Rood met Blauwe mantel.

Maar in de ogen van de aardgebondenenen is purper tegelijk de Koningsdracht en Kleed der Schande.

(Dat de Romeinse chlamys rood was, wordt door theologen wel eens gereleveerd, maar heeft hiermede niets te maken.) Er zijn wel meer zogenaamde 'fouten' in historisch, chronologisch, wetenschappelijk opzicht in de evangelieën aan te wijzen. Wie daarvan heil verwacht, moet het vooral niet laten.

15 : 17

Kroon die zij van doornwijingen gevlochten hadden. Dat iedere vorm van hoon toch onbewust ook erkenning van waarde en waardigheid inhoudt, bewijzen zowel de purperen mantel als de doornenkroon.

De beleving van deze vormen van hoon wordt voor den myste werkelijkheid, zoals zij, omdat zij, dit is voor de Gestalte van God's Redding in de menselijke ziel.

15 : 19

Sloegen Hem met een rietstok en spogen op Hem. Zo is ook het slaan op het 'hoofd' met een rietstok, het treffen van het denkapparaat met starre vormen van leerstelling, wat altijd nog geschiedt, waar de gestalte van God's Redding wordt gegrepen en gehoond.

En zo is ook het spuwen door de onverlosten typisch: den Ander, den Heiligwaardige, bezoedelen willen met het eigen onverteerde beëindigen van het oude en beginnen van het nieuwe, wat den in Tijd gebonden mens zo eigen is.

15 : 21

Simon van Cyrene. Sjimoon, het Luisteren, dat zich temidden der niet-luisterenden (Cyrene-kolonie) staande heeft gehouden, wordt, als het van het Paasland wederkeert, gedwongen door de aardse machten om het Kruis te dragen, dat de levende gestalte van God's Redding toegedacht is.

15 : 22

Golgotha. Hebreeuws: Gilguleth – hoofdschedel, niet hoofdschedelplaats, hoewel er in het Grieks *τοπος* (plaats) bij vermeld wordt.

De gebruikelijke verklaring, dat de heuvel waarop het Kruis werd opgericht, den vorm had van een schedel, is natuurlijk zeer oppervlakkig, en typisch vrucht van verklaring door indenking.

De Zoon des Mensen wordt nog steeds gekruisigd door Zijn smartelijke *Verhoging*: boven het plafond der verstandelijke zelfgenoegzaamheid. De Redding Gods gestalte nemend in den mens, brengt hem den 'marteldood' van de ontgrenzing van de ziel door de verheffing dwars door deze zelfafronzing heen, die zich als Schedel heeft gekristalliseerd in de stof.

Het doorlijden hiervan tart alle voorstelling door het verstand, dat immers juist 'teboven' wordt gegaan!

15 : 23

Wijn met Mirre. De levenswijn die opwekt vermengd met de Mirre die bedwelmt.

15 : 24

Zijn klederen verdeelden zij enz. De aardse krachten werpen steeds het lot om te verdelen wat zich niet verdelen laat, het onaantastbare Gewaad des

Meesters, dat de wereld door de eeuwen heen heeft willen roven, stelen, kopen, nemen en toewijzen, ontwijden en bezoedelen, en dat toch onbezoedeld, onaantastbaar is gebleken.

15 : 25

Tegen negen uur. De derde Ure. Ten tijde van Jezus verdeelden de Joden den Dag, aanvangende zes uur 's morgens, tot zes uur 's avonds, in Twaalf Uren.

De nacht werd in nachtwaken verdeeld, door de Romeinen in 4 Waken van 3 uur, door de Joden in 3 Waken van 4 uur, doch de Joden namen de Romeinse indeling over.

15 : 26

Koning der Judaeërs. Zie op 15 : 2.

15 : 28

Citaat van Jesajah. Geen der Profeten heeft zulk een diep inzicht gehad en getoond in zijn geschriften omtrent het kenmerkende van den Messias in aardse normen van appreciatie, als Jesajah.

Hij was de eerste, en wellicht de enige destijds, die voorhield, dat Hij geen gestalte heeft, dat wij Hem zouden aanzien, geen gedaante, dat wij Hem begeren zouden. Dat Hij zo is, dat men Hem maar liefst niet ziet!

En dat Hij tot de misdadigen gerekend wordt.

Van het Volk Israël komt de Profeet tot het Beeld van den Enkeling als 'Knecht' des Allerhoogsten. Van de historische verworpenheid van zijn volk, komt hij tot volk als gestalte, en daardoor tot den Mens, den boven tijd en ruimte en getal verheven goddelijken Mens, den Zoon des Mensen, als Verlosser door de openbaring van den Wil van God, het spreken van het Woord van God en de verrichting van het Werk van God.

15 : 34

Eloï Eloï lammá sabachtháni? Bedoeld is de eerste regel van Psalm 22 : 2. Daar staat het in het Hebreeuws. Dit is echter Aramees, het dialect, dat in den tijd van Jezus algemeen gesproken werd in Palestina; het Hebreeuws werd circa 400 jaar vóór Chr. 'dode taal'.

El, Eloha, is God in Zijn aanzicht van Kracht. De i daarachter is het bezittelijk voornaamwoord, mijn.

Lammá is samengesteld uit La = tot, naar, enz. als aanduiding van *doel*. Má = wat? Grieks: εἰς τί; Eveneens: Tot wat? = Waartoe? hetgeen een geheel andere zielehouding aangeeft dan het: Waaròm?

15 : 35

Elijah. Zie onder 9 : 4, 11, 12, 13.

15 : 36

Zuren wijn. Dezelfde 'Kudde' die Hem eerst wijn met mirre wilde geven om Hem te bedwelmen, wil Hem nu juist opwekken, om nog iets aan Hem te beleven, wat alle discretie tart.

15 : 38

Het gordijn des Tempels. Wat in den Tempel van Herodes het Allerheiligste scheidde van het Heilige, waar het reukaltaar stond, dat scheidt deze twee ook in den onverlosten mens.

Het scheuren van het 'voorhangsel' in den mens is het vancenscheuren van het grauwe vlies, dat hem in duisternis en blindheid doet gaan.

De smartelijke gang van den Zoon voert door de duisternis van uiterste verlatenheidsbeleving tot vereniging met den Vader, die Hem nooit verlaten had.

15 : 39

Zoon van God. Deze term was ook onder de Romeinen gangbaar, maar in den lossen zin van: God's Kind te mogen heten, op grond van edele daden of levenshouding.

Er staat in het Grieks dan ook niet *de* Zoon Gods, maar Zoon Gods, hetgeen met of zonder onbepaald lidwoord in het Nederlands kan worden vertaald; dus Een Zoon van God, een Godszoon, of: kortweg predicatief 'Godszoon'.

15 : 42

Voorsabbath. Wat wij Vrijdagavond zouden noemen.

15 : 43

Ramathaim = Arimathea, wat wel de gebruikte vorm is, maar dan zinloos is.

Ramathaim betekent tweewerf-verheven.

Het is deze Tweewerfverhevene, die volgens de legende enige 'druppels' van het *Bloed* van Jezus opving in de *Graal*, en die als voorwerp van den haat der 'Joden' *levend werd begraven*, maar nochtans niet stierf en ongedeerd bleek toen de genezen, bekeerde Keizer van Rome hem liet opgraven.

Dit alles is symbolentaal. De mens die enkele druppels van het Bloed

van Christus 'opvangt' door zijn wake aan het Kruis, kan die slechts met zich dragen in zijn 'graal' en wordt daardoor ook drager van den haat dien Christus droeg. Altijd wordt deze mens levend begraven door de Christus-loochenaren (niet: Joden!) en altijd wordt hij te goeder ure opgegraven en blijkt dan ongedeerd.

15 : 46

Linnen. Zie onder 14 : 51. Zieleweefsel.

15 : 47

Maria Magdalena. Magdalena is een verbastering, waarschijnlijk van Magdala, een plaatsje aan de Westelijke oever van het Meer van Galilea.

Maria Magdalena is als door zeven boze machten bezeten vrouw, het beeld van de volledig in zinnen gevangen ziel, die door den Verlosser wordt gereinigd en dan het Lustbevrijde is.

Maria de moeder van Joses. Maria (Miriam = opstandig), de ziel die *opstandig* is tegen de roofdiermechaniek waarin de mens verstrikt is, heeft veel aspecten, welke in het Evangelie als afzonderlijke 'vrouwen' zijn gebeeld.

Als 'Moeder' van Joses, is zij het deel der ziel, de faculteit der ziel, welke tot inzicht is gekomen (niet tot kennis of begrip, ook niet tot volledig Inzicht) van God's wijze van Geven; dat dit namelijk altijd nemen inhoudt. Dat Zijn werken daarom altijd boven de Paren van tegenstelling uitgaat, maar wij Zijn werk desondanks altijd van één zijde willen zien en beoordelen, d.w.z. valueren.

De Moeder van Joseph (joses) is degen die weet dat God in Zijn geven neemt en in Zijn nemen geeft.

Deze twee faculteiten van de ziel *zien* en *onthouden* waar de dode gestalte van de Goddelijke Redding in de ziel wordt weggeborgen.

Zij zijn het, die dien vorm de laatste eer bewijzen willen *en die daarom de Tijdeloze gestalte in het graf ontwaren, die hen zegt waar de levende, verzezen, Redding Gods te vinden is, voor elke volgeling die dit gelooft en zelf naar Galilea gaat!!!*

16 : 1

Maria Magdalena en *Maria de moeder van Jacobus en Salome.* Door het 'en' in het Grieks is niet te zien of hier twee dan wel drie 'vrouwen' bedoeld zijn. Als men denkt aan de moeder van Jacobus en Johannes, ziet men in Salome een aparte figuur. Dan is het vreemd, dat zij niet als zodanig is aangeduid, waar toch reeds Maria, moeder van den 'anderen' Jacobus is genoemd.

Sjaloom is Welzijn, in hoogsten zin.

16 : 3-4

Steen. Dat dit zware obstakel van kristallisatie in starren vorm reeds weg-gewenteld is, is een van de hevig ontroerende ervaringen van den myste in deze situatie.

16 : 8

Rillingen van ontzetting. Er staat in het Grieks letterlijk bevingen of rillingen van Extase, het buiten zichzelf zijn.

Het niets zeggen is de natuurlijke reactie tegenover het overmachtige.

16 : 12

Naar het Land gingen. Dit slaat op de Twee Emmaus-gangers.

In het Lukas-evangelie is dit beeld in quasi-geografische rechtvaardiging uitgewerkt tot een zeer roerend verhaal. Velen zijn op hun beurt door dit beeld 'gewekt', hebben aldus door dit beeld de toegang gevonden tot *Beleving* van hetgeen al te zeer uitsluitend als *Voorstelling* wordt beschouwd. Want door zelf met een makker in Paaswerkende verbondenheid te gaan in diepe verslagenheid, kan men beleven, dat de Onbekende bij ons komt en met ons meegaat, en ons die dingen openbaart, die steeds verborgen waren.

Naar het Land gaan, is naar het Paasland, naar de Paassfeer gaan. Daar vindt een mens den Meester.

16 : 14

De Elven. Hier de ziel zonder den Vormgeveden Judas; hier dus de gehele mens ontdaan van datgene, dat hem steeds doet vallen.

De mens, de ziel, die niet bereid is te geloven, wat hem door de meest ontvankelijke faculteiten wordt gerapporteerd als 'echt beleven'. En die daarom berispt wordt door den Meester om zijn ongeloof.

De altijd weer naar organisatie strevende geestelijke zoeker kan nooit deze Elven zijn. Want hij blijft steeds de Twaalven met hun Judas.

Alleen de hunkerende, gelovende vorm-arme ziel beleeft verschijning van den Verrezenen.

16 : 20

Zij. De *Elven*, want tot deze is gezegd: Gaat heen, in de gehele wereld en verkondigt de Goede Tijding. Alleen zij die de Goede Tijding kennen, wien deze Tijding is geopenbaard, die zelf die Tijding hebben doorleden en doorleefd, tot en met de Opstanding, alleen deze *kunnen* en *moeten* prediken.

Op al de anderen rust de onzaligheid die hun geijver maakt tot propaganda van hetgeen hun nog in wezen vreemd is.

INHOUD

Genesis 20 vs 2, 10-12, 16-18	5
Inleiding	7
Evangelie	17

HOOFDSTUK I

1- 8 <i>Aanvang</i>	Johannes is: Genade in Vermom- ming 20-21
9-13 <i>Doop en Beproeving</i>	Zoon-Vaderschap 22-23
14-20 <i>Aanvang der Prediking</i>	Aanvang van het Werk 24-25
21-28 { <i>Capernaüm</i> <i>Bezetene in de synagoge</i>	Troost-vereffening } 26-27
29-39 <i>Huis van Petrus</i>	Onrust in de ziel } 26-27
40-45 <i>Genezing van Melaatse</i>	Vorm van het Heden 28-29
	Reiniging 30-31

HOOFDSTUK II

1-12 <i>Genezing van Verlamde</i>	Stof-verlamdheid genezen . . . 32-35
13-17 <i>Roeping van Levi</i>	Metgezel des Meesters 36-37
18-22 <i>Vasten</i>	Vasten 38-39
21-22 <i>Het oude Kleed</i>	Het kleed der ziel. 40-41
23-28 <i>Sabbath Brood</i>	Sabbath Brood 42-43

HOOFDSTUK III

1- 6 <i>Verdorpe Hand</i>	Onmacht tot geestelijke daad . . 44-45
7-19 <i>De Twaalve</i>	Wijding van de Oergestalten . . 46-51
20-35 <i>Lastering tegen den Heiligen Geest</i>	Miskenning van den geest . . . 52-55

HOOFDSTUK IV

1-25 <i>Het Woord als Zaad</i>	Ontvangen van het Woord. . . 56-59
26-34 <i>Gestalte van het Koninkrijk</i>	Verwerkelijking van het Woord. 60-61
35-41 <i>Storm op het Meer</i>	Storm in de ziel 62-63

INHOUD

HOOFDSTUK V

1-20 <i>Bezetenheid der Gergesenen</i>	Genezing der Wilsbezetenheid.	64- 67
21-43 <i>Opwekking van Jairus' dochtertje</i>	Opwekking uit het sterven aan verwekking in onreinheid	68- 73

HOOFDSTUK VI

1- 6 <i>Verwerping te Nazareth</i>	Verwerping in den vorm van het Zoon-Vaderschap	74- 75
6-13 <i>Uitzending der Twaalve</i>	Paasmandaat der Oergestalten	76- 77
14-29 <i>Dood van Johannes</i>	Verloochening van de Genade	78- 81
30-44 <i>Voeding der 5000</i>	Bewustwording van Geest	82- 85
45-52 <i>Jezus wandelende op de Zee</i>	De Meester Heer van de Myste-riën	86- 89
53-56 <i>Genezingen te Gennésareth</i>	Aanraking van het Kleed des Meesters	90- 91

HOOFDSTUK VII

1-23 <i>Ware Reinheid</i>	Ware Reinheid	92- 95
24-30 <i>De Syro-Phoenische Vrouw</i>	Bewustzijn van Inwijding.	96- 97
31-37 <i>Genezing van Doofstomheid</i>	Luisteren en Spreken van de Ziel	98- 99

HOOFDSTUK VIII

1-10 <i>Voeding der 4000</i>	{ Brood der Velen is } { Bewustzijn van Gerechtigheid }	100-101
11-13 <i>Teken voor de Phariseeërs</i>	Brood der Vormverstarde	102-103
13-21 <i>Het Ene Brood</i>	Brood der Mysten	104-105
22-26 <i>Blinde te Bethsàida</i>	Blindheid in het zielewinnen	106-107
27-38 <i>Belijdenis van Petrus</i>	} Herkenning van den Meester	108-109
IX : I <i>Eerste Lijdensaankondiging</i>		

HOOFDSTUK IX

2-13 <i>Transfiguratie</i>	Verheffing van Bewustzijn	112-113
14-29 <i>Bezeten Jongen</i>	Bewustwording van Ongeloof	114-115
30-37 <i>Tweede Lijdensaankondiging. Eerzucht der Twaalve</i>	Ontvangen van den Meester	118-119

INHOUD

38-50 <i>Ergernis</i>	<i>Aanstoot ten val</i> 120-121
-----------------------	---

HOOFDSTUK X

1-12 <i>Het Huwelijk</i>	Het Heilig Huwelijk 122-123
13-16 <i>Omarming der kinderen</i>	Het Jonge Leven 126-127
17-31 <i>De Rijke Jongeling</i>	Hemels Bezit 128-129
32-45 <i>Derde</i> <i>Lijdensaankondiging</i>	Offer van den Meester 130-131
<i>Verzoek der Boanerges</i>	Paasmandaat der Volgelingen . 132-133
46-52 <i>Genezing van Bar Timai</i>	Genezing van de blindheid der Bezoedeling 136-137

HOOFDSTUK XI

1-10 <i>Intocht in Jerusalem</i>	Intocht in het Hart. 138-139
11-26 { <i>Vijgeboom</i> <i>Tempelreiniging</i> }	} Hoeder der Kleine Mysteriën . 140-141
27-33 <i>Bevoegdheid van Jezus</i>	

HOOFDSTUK XII

1-12 <i>Wijngaard-pachters</i>	Falen van Hoeders der Grote Mysteriën 146-147
13-17 <i>Recht des keizers</i>	Recht der Aarde 148-149
18-27 <i>Vraag der Sadduceërs</i>	Opstanding. 150-151
28-34 <i>Vraag der Schrifteleerden</i>	} Het Enig Nodige } 152-153
35-40 <i>Waarschuwing tegen de</i> <i>Schrifteleerden</i>	
41-44 <i>Penningen der Weduwe</i>	Het ware Offer 154-155

HOOFDSTUK XIII

1-37 <i>De laatste dingen</i>	Het Einde van den Tijd . . . 156-157
-------------------------------	--------------------------------------

HOOFDSTUK XIV

1-11 <i>Zalving en Verraad</i>	Offering der Ziel 162-163
12-25 <i>Paasmaal</i>	Brood der Ziel 166-169

INHOUD

26-31 <i>Verloochening voorzegd</i>	Zelfoverschatting van het Luisteren 172-173
32-40 <i>Gethsémané</i>	Aanvaarding van het Onafwendbare 172-173
43-52 <i>Gevangenneming</i>	Overlevering 174-175
53-65 <i>Voor den Priesterraad</i>	Het Tribunaal der Ik-structuur . 178-179
66-72 <i>Door Petrus verloochend</i>	Val van het Luisteren der Ziel . 180-181

HOOFDSTUK XV

1- 5 <i>Jezus voor Pilatus</i>	God's Redding ondervraagd door het Verstand 182-183
6-14 <i>Bar Abbas</i>	Voorkeur voor de circulering in den tijd 182-183
15-21 <i>Bespotting</i>	Bespotting van het heiligwaardige 184-185
22-32 <i>Kruisiging</i>	Marteling door Binding aan de Wetten van de Stof 184-185
33-41 <i>Sterven</i>	Dood van de levende Gestalte van God's Redding 186-187
42-47 <i>Begravenis</i>	Inkapseling van den gedoden Vorm 188-189

HOOFDSTUK XVI

1- 8 <i>Opstanding</i>	Verrijzing van het Onvernietigbare } 190-191
9-20 <i>Verschijsningen</i>	Parousie des Meesters }
Het Gegeven 194
ESOTERISCH VOCABULARIUM 197

3